

Програма «Аналітичні центри і громадянське суспільство»

Інститут Лаудера
Університет Пенсильванії

Всесвітній індекс-рейтинг аналітичних центрів за 2014 рік і текст доповіді

Доктор Джеймс МакГанн
Директор програми
«Аналітичні центри і громадянське суспільство»
Інститут Лаудера
Університет Пенсильванії
Філадельфія, штат Пенсильванія, США

Програма «Аналітичні центри і громадянське суспільство»

«Ми допомагаємо подолати розрив між наукою та політикою».

У рамках програми досліджуються тенденції та проблеми, з якими стикаються аналітичні центри, політичне керівництво та політично орієнтовані організації громадянського суспільства...

Підтримуються, закріплюються та розвиваються можливості для аналітичних центрів у всьому світі...

Готується та поповнюється найбільша, найповніша база даних, яка охоплює понад 6 500 аналітичних центрів.

З усіма проханнями, питаннями та коментарями слід звертатися до
доктора Джеймса МакГанна,
старшого викладача з міжнародних досліджень,
директора програми
«Аналітичні центри і громадянське суспільство»
Інституту Лаудера
Університету Пенсильванії
Телефон: (215) 746-2928
Ел. пошта: jmcgann@wharton.upenn.edu

2014 Copyright: Усі права захищені. Жоден фрагмент цієї доповіді не може бути відтворений або використаний у будь-якій формі та будь-якими засобами, електронними та механічними, включаючи фотокопіювання, запис або внесення до системи зберігання та пошуку інформації, без письмового дозволу керівництва Програми «Аналітичні центри і громадянське суспільство» Університету Пенсильванії.

Автор висловлює вдячність

Насамперед хочу висловити глибоку вдячність більш ніж 3 572 тисячам науковців, керівників організацій, журналістів, політиків, співробітників та керівників аналітичних центрів і спонсорів з усіх регіонів світу, які брали участь у складанні Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів за 2014р. Хотів би також подякувати більш ніж 1 950 фахівцям відповідних галузей і регіонів, які виступили в ролі експертів і надали мені цінні поради та допомогу в підготовці доповіді.

Спасибі й моїм науковим співробітникам за допомогу в зборі й аналізі даних для Індексу-2014: Дженніфер Кріно, Юсі Ду та Коко Ванг. Особлива подяка – керівнику проекту Світового індексу-рейтингу аналітичних центрів за 2014р. – Уільяму Натаніелю Розу, який збирав і редагував матеріали для доповіді за цей рік. Хотів би також подякувати нинішнім і колишнім співробітникам, які присвятили кілька вечорів і вихідних редагуванню доповіді, аналізу даних, а також удосконаленню графічних матеріалів для цієї доповіді. Зокрема, я висловлюю особливу вдячність Тревісу Тейлору, Ендрю Метрику та Джилліан Рафферті. Співпрацюючи з робочою групою проекту, вони не шкодували часу, щоб поліпшити якість і зовнішній вигляд Індексу.

Я високо ціную допомогу Організації Об'єднаних Націй і Раді Карнегі з питань етики та міжнародних відносин, які організували брифінг і світову презентацію Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів за 2014р. у Нью-Йорку, і Центру з міжнародних та стратегічних досліджень за організацію брифінгу та презентацію проекту у Вашингтоні, а також 60 організаціям з усього світу, які погодилися прийняти заходи аналітичних центрів у 55 містах.

Спасибі вам усім за підтримку та допомогу в успішному здійсненні програми Університету Пенсильванії «Аналітичні центри і громадянське суспільство», яка дозволяє показати важливу роль, що її відіграють аналітичні центри у громадянському суспільстві та різних країнах світу.

Джеймс МакГанн,
старший викладач з міжнародних досліджень,
директор програми «Аналітичні центри і громадянське суспільство»
Інституту Лаудера
Університету Пенсильванії

TTCSP
THINK TANKS AND CIVIL SOCIETIES PROGRAM
UNIVERSITY OF PENNSYLVANIA

The Lauder Institute
Wharton • Arts & Sciences
UNIVERSITY of PENNSYLVANIA

Зміст

Вступ	5
Глобальні тенденції і зміни в аналітичних центрах і сфері їх діяльності	6
Огляд змін та удосконалень, внесених до Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів	45
Методологія та графік	51
Статистика стосовно аналітичних центрів за 2014р.	57
Категорії рейтингу у 2014р.	64
Результати всесвітнього рейтингу за 2014р.	66
Провідні аналітичні центри світу	66
Провідні аналітичні центри за регіонами	74
Провідні аналітичні центри за сферами досліджень	93
Провідні аналітичні центри за особливими досягненнями	115
Додатки	154
Про програму «Аналітичні центри і громадянське суспільство»	165
Наша команда дослідників	166

Вступ

Всесвітній індекс-рейтинг аналітичних центрів за 2014р. вивершує восьмий рік цілеспрямованої роботи в рамках програми Університету Пенсильванії «Аналітичні центри і громадянське суспільство» (ПАЦГО) з визнання важливих досягнень аналітичних центрів та виявлення тенденцій їх розвитку в усьому світі. Наш первісний проект зі створення рейтингу провідних аналітичних центрів світу у 2006р. став відповіддю на ряд прохань від спонсорів, державних чиновників, журналістів і вчених про складання регіональних та міжнародних рейтингів кращих аналітичних організацій світу. Від самого початку мета роботи над доповіддю Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів полягала в тому, щоб зрозуміти роль аналітичних центрів у діяльності держави і громадянського суспільства. Ми сподіваємося, що отримані знання сприятимуть зростанню можливостей та якості роботи цих центрів у всьому світі.

Із 2006р. процес складання рейтингу вдосконалюється та оптимізується, а кількість і різноманітність задіяних установ і фахівців неухильно зростає, не зважаючи на те, що кількість аналітичних центрів у всьому світі стала меншою, порівняно з минулорічним звітом. В основі цього процесу, як і минулими роками, лежить узгоджене визначення політичних досліджень, аналіз і робота з організаціями-партнерами, детальний список критеріїв відбору і дедалі прозоріша процедура номінації та вибору. В рамках процесу номінації всі 6 618 організацій, що належать до Світової бази даних ПАЦГО за аналітичними центрами, а також понад 9 000 журналістів, політиків, громадських і приватних спонсорських структур, аналітичних центрів, фахівців з окремих сфер і регіонів, були повідомлені і запрошені до участі. Організації та експерти, які ввійшли до цієї групи, були опитані з метою номінації та складання рейтингу центрів політичних досліджень, що проявили себе у 2014р.

Для уточнення та підтвердження отриманих рейтингових списків співробітники ПАЦГО зібрали експертні ради, що складаються з сотень учасників, які представляють різні сфери діяльності та наукові дисципліни. Крім того, нові медіа – наш сайт і соціальні мережі – допомогли нам донести інформацію про критерії рейтингу-2014 до більш широкої аудиторії (повний список критеріїв номінації і рейтингу див. у Розділі «Методологія та графік», а докладний виклад процесу складання рейтингу – в Додатках). Завдяки ретельності і розмаху процесу номінації та відбору, складені нами рейтинги вважаються компетентним «путівником по світовому ринку ідей».

На закінчення хочемо нагадати, що збір даних, наукові дослідження та аналітична робота за цим проектом, як і минулими роками, здійснювалися без польових досліджень, за відсутності спеціального бюджету та штату. Ми впевнені: завдяки тому, що номінація та відбір проводилися професіоналами, а також роботі міжнародних експертних рад, нам вдалося скласти найбільш авторитетний список аналітичних центрів найвищого рівня. Тим не менш, ми продовжуємо вживати заходів з оптимізації і вдосконалення процесу. Ми постійно шукаємо способи поліпшити нашу методику і будемо раді отримати ваші коментарі та пропозиції стосовно цього. Ми також пропонуємо вам надавати прізвища та контактну інформацію про нових можливих учасників експертних рад за спеціальностями та регіонами, охопленими Індексом.

Дякуємо вам за незмінну підтримку програми Університету Пенсильванії «Аналітичні центри і громадянське суспільство» та Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів. Сподіваємося, що наші зусилля з визнання найважливіших досягнень і виявлення глобальних тенденцій у розвитку аналітичних центрів сприятимуть продуктивним дискусіям з приводу ролі цих вкрай важливих інститутів у теперішній час та в минулому.

Глобальні тенденції і зміни в аналітичних центрах і сфері їх діяльності

Вступ та огляд

Впродовж XX - на початку XXI століть кількість аналітичних центрів зростала бурхливими темпами. Цьому росту сприяло багато важливих факторів: інформаційно-технологічна революція, завершення епохи державного контролю інформації, все більша складність і технологічний характер політичних питань, зростання чисельності урядових організацій і їх повноважень, криза довіри до обраних посадових осіб, пришвидшення глобалізації і ріст впливу на державу недержавних діячів, а також потреба в своєчасній чіткій інформації та аналізі¹. Водночас, останніми роками спостерігається зменшення кількості утворення нових аналітичних центрів. Хоча на це впливають багато факторів, деякі з них мають найбільший вплив: до аналітичних центрів і неурядових організацій у всьому світі почали ставитися негативно представники владних кіл і ускладнилась регуляторна база їх діяльності, державні та приватні спонсори скоротили фінансування політичних досліджень, збільшилось фінансування короткострокових проектів і зменшилось фінансування інститутів, аналітичні центри виявились недостатньо спроможними до пристосування до нових умов, збільшилась конкуренція з боку організацій, що захищають певні інтереси, комерційних консалтингових компаній, юридичних компаній, електронних медіа, а також той факт, що окремі інститути виконали свої цілі та припинили власну діяльність.

Не зважаючи на зменшення кількості аналітичних центрів, вони продовжують поширювати свої роль і вплив у всіх країнах світу. У розвинених країнах і країнах, що розвиваються, державні органи та окремі політики стикаються з загальною проблемою залучення експертних порад під час прийняття рішень на державному рівні. Політичному керівництву потрібна надійна, доступна та корисна інформація про суспільства, якими вони керують. Їм також потрібно знати, як працює нинішня політика, а також чи існують можливі альтернативи, скільки вони можуть коштувати та які будуть їх наслідки. Не зважаючи на те, що глобалізація завжди впливала на процес прийняття рішень з формування політики, зараз вона прискорила збільшення кількості незалежних аналітичних центрів з огляду на їх унікальну здатність укріплювати зв'язок між науковими дослідженнями та політичними рішеннями й покращувати якість та ефективність процесу прийняття політичних рішень. Зростання такої потреби сприяло

¹ See James McGann 2007.

виникненню більшої кількості незалежних організацій у 182 країнах світу, що займаються політичними дослідженнями².

Хоча масштаби роботи та вплив аналітичних центрів збільшилися, в них залишаються ще великі можливості з підтримки демократії та громадянських суспільств. Нове тисячоліття поставило перед організаціями, що займаються політичними дослідженнями, завдання з систематизування великого об'єму знань, інформації та асоціативної енергії для підтримки економічного та соціально-політичного прогресу.

Мета цієї доповіді полягає в розкритті певних критичних загроз, що постають перед аналітичними центрами в усьому світі, та можливостей цих центрів. Ці загрози можна охарактеризувати крізь призму т.зв. чотирьох «більше»: більше проблем, більше діячів, більше конкуренції та більше конфлікту. Ці загрози приводять до викликів, з якими доведеться зіткнутися всім аналітичним центрам: виклики конкуренції, ресурсні виклики, технологічні виклики та політичні виклики. В кінцевому підсумку ефективне реагування на ці загрози та можливості повинно бути сконцентрованим навколо чотирьох «М»: місія (*Mission*), ринок (*Market*), робоча сила (*Manpower*) та гроші (*Money*). На глобальному ринку ідей аналітичним центрам потрібно розвивати партнерські відносини на державному, регіональному та глобальному рівнях, паралельно створюючи нові та інноваційні платформи для передачі своїх продуктів і послуг зростаючій кількості споживачів: громадянам, політичному керівництву та компаніям у всьому світі. Нижче до вашої уваги пропонується перелік сучасних тенденцій та нових викликів, що наразі стоять перед аналітичними центрами.

² See James G. McGann, “2013 Global Go To Think Tanks Index Report,” Think Tanks and Civil Societies Program, University of Pennsylvania.

Сучасні тенденції розвитку аналітичних центрів

1. Глобалізація
2. Зростання кількості міжнародних гравців
3. Демократизація
4. Запит на незалежну інформацію і аналіз
5. «Великі бази даних дані» і суперкомп'ютери
6. Ускладненість політичних питань
7. Інформаційна епоха та рівень технологічних змін
8. Збільшення публічних дискусій з приводу прийняття рішень на державному рівні
9. Глобальні рухи «хактивістів», анархістів та популістів
10. Глобальні структурні зміни
11. Економічна криза та політичний параліч
12. Політичні «цунамі»
13. Зростаюча поляризація політичних поглядів
14. Недалекоглядність

Нові виклики, що стоять перед аналітичними центрами

1. Суттєві зміни моделей фінансування
2. Більша спеціалізація
3. Більша компетенція
4. Вплив і незалежність
5. Результати vs. ресурси
6. «Фантомні» неурядові аналітичні центри
7. Гібридні організації
8. Вплив Інтернету, нових медіа, соціальних мереж і «хмар»
9. Дії vs. ідеї
10. Більший акцент на зовнішніх зв'язках і маркетингових стратегіях
11. Глобалізація
12. Проблеми лідерства та керівництва
13. Вплив децентралізація влади
14. Стирання межі між аналітичними центрами та журналістською діяльністю
15. Глобальний колапс
16. «Втома» від кризи

Висновки

Головним завданням аналітичних центрів залишається підготовка вчасних і доступних політичних досліджень з критично важливих державних питань, до яких активно залучаються політичне керівництво, преса, суспільні діячі. Минули часи, коли аналітичні центри могли працювати під гаслом «досліджуй, записуй, а ті, кому потрібно, знайдуть». Зараз аналітичні центри повинні бути гнучкими, потужними центрами формування політичних рішень. Журнал *The Economist* описує «гарні аналітичні центри» як організації, що можуть поєднувати «інтелектуальну глибину, політичний вплив з талантом до публічності, комфортним середовищем та деякою ексцентричністю». А неспроможні інтегрувати нові технології та стратегії комунікації приречені називатися «педантами» і можуть забути про будь-які перспективи.

З огляду на причини, вказані в цій доповіді, роль і важливість незалежних аналітичних центрів будуть зростати. Вже очевидно, що на державному, регіональному та глобальному рівнях існує безліч політичних викликів. В останні 10-15 років уряди та громадянські організації звикли звертатися до аналітичних центрів за новими ідеями, порадами і, я впевнений, що така тенденція продовжиться і у майбутньому.

Аналітичні центри і транснаціоналізація ідей та впливу

Останніми десятиліттями відбувалося бурхливе збільшення організацій, що займаються політичними дослідженнями – аналітичних центрів. Кількість цих організацій зростає великою мірою, наразі у світі існує близько 6 618 аналітичних центрів³. Не меншим було зростання і масштабів їх діяльності та впливу. Проте в останнє десятиліття вперше спостерігається уповільнення темпів збільшення кількості нових аналітичних центрів. Не зважаючи на це, аналітичні центри продовжують підвищувати власні роль і вплив у всіх країнах світу, вони виступають засобом з'єднання політичного керівництва та академічної спільноти, водночас скорочуючи відстань між громадянами та урядами відповідних держав.

Масштаби цих можливостей значно підвищились з 1990-х років, що пов'язано з тим, що аналітичні центри надавали політичному керівництву та суспільству корисну, надійну та доступну інформацію, якої вони потребували. Не зважаючи на те, що глобалізація завжди мала вплив на процес прийняття рішень з формування політики, зараз вона прискорила збільшення кількості незалежних аналітичних центрів з огляду на їх унікальну здатність укріплювати зв'язок між науковими дослідженнями і політичними рішеннями та покращувати якість і ефективність процесу прийняття політичних рішень. Як результат, аналітичні центри зараз існують у 182 країнах світу⁴. Розвиваючи та посилюючи зв'язки з іншими неурядовими та дослідницькими організаціями завдяки державним, регіональним і міжнародним мережам, аналітичні центри спромоглися укріпитись на позиції невід'ємних учасників процесу формування політики.

³ McGann, James G. "2013 Global Go to Think Tanks Index Report." (2013). page 7.

⁴ Ibid., page 12.

У цій доповіді ми акцентуємо увагу на ролі цих інститутів, а також їх участі в регіональних і глобальних мережах з метою ілюстрації цінності та користі аналітичних центрів для політичного керівництва і суспільства на регіональному та глобальному рівнях. Ми вирішили акцентувати увагу саме на цьому, оскільки ми визнаємо, що зросла роль аналітичних центрів, їх кількість і суспільне положення, а також те, що аналітичні центри отримали менше уваги вчених через діяльність неурядових організацій, що займаються проблемами довкілля, економічного розвитку, освіти та соціальних послуг. Окрім того, в доповіді досліджуються головні проблеми, з якими стикається група неурядових організацій, що займається політичними питаннями.

Що таке «аналітичний центр»?

Аналітичні центри – це організації, що займаються дослідженням та аналізом публічної політики, вони готують дослідження, аналітичні звіти та рекомендації з питань внутрішньої та міжнародної політики, даючи політичному керівництву та суспільству можливість приймати обґрунтовані рішення з питань формування політики. Аналітичні центри можуть бути афілійованими або незалежними інститутами, що мають вигляд постійно діючих організацій, а не спеціальних тимчасових утворень. Ці інститути часто виступають засобом з'єднання політичного керівництва та академічної спільноти, а також держави і громадянського суспільства. В очах суспільства вони є незалежними джерелами інформації, що перекладають прикладні та теоретичні дослідження на зрозумілу, надійну і доступну для політичного керівництва та суспільства мову («Аналітичні центри і політичні консультації в США», видавництво *Routledge* та «Вчені: роль аналітичних центрів у формуванні внутрішньої та зовнішньої політики США», видавництво *University of Pennsylvania Press*).

Намагаючись поєднати ці концептуальні проблеми та створити типологію, яка б брала до уваги порівняльні різниці в політичних системах і громадянських суспільствах, ми розробили кілька категорій для аналітичних центрів. Аналітичні центри можуть відігравати багато ролей у своєму громадянському суспільстві – фактично, існує великий діапазон видів роботи, що виконують аналітичні центри, та їх об'єму. Упродовж останніх 85 років виникло кілька окремих форм організації аналітичних центрів, що відрізнялися стилями роботи, моделями набору дослідників та прагненням до дотримання академічних стандартів об'єктивності та завершеності досліджень. Зазначимо, що інші аналітики пропонують і альтернативні класифікації⁵. Більшість аналітичних центрів світу належить до представлених нижче категорій.

Таблиця 1: Категорії аналітичних центрів за зв'язками

КАТЕГОРІЯ	ВИЗНАЧЕННЯ
АВТОНОМНІ ТА НЕЗАЛЕЖНІ	Суттєва незалежність від будь-яких груп впливу або донорів, автономність у роботі і фінансуванні від держави.
КВАЗІ-НЕЗАЛЕЖНІ	Незалежні від держави, але контрольовані групою впливу, спонсором або підрядною організацією, що надає

⁵ Згідно іншої класифікації, аналітичні центри поділяються на три види: «університети без студентів», дослідники за контрактом та центри, створенні для захисту певних інтересів. Уівер (1989).

	переважну частину фінансування та має значний вплив на роботу аналітичного центру.
ДЕРЖАВНІ	Є офіційними державними організаціями.
КВАЗІ-ДЕРЖАВНІ	Отримують фінансування винятково з державних грантів і контрактів, але не є офіційними державними організаціями.
УНІВЕРСИТЕТСЬКІ	Університетські центри політичних досліджень.
ПАРТІЙНІ	Офіційно пов'язані з політичною партією.
КОРПОРАТИВНІ (КОМЕРЦІЙНІ)	Комерційні організації, що займаються політичними дослідженнями, афілійовані з корпорацією або просто комерційні.

Північна Америка та Європа

- ♦ У Північній Америці (Мексика, Канада та США) налічується 1 989 аналітичних центрів, з яких 1 830 знаходяться у США.
- ♦ В Європі працює 1 882 аналітичних центра.
- ♦ Майже 60% всіх аналітичних центрів знаходяться у Північній Америці та Європі.
- ♦ 90,5% аналітичних центрів створено з 1951р.
- ♦ Кількість аналітичних центрів в США підвищилась більш ніж у 2 рази з 1980р.
- ♦ 31% аналітичних центрів створено у період 1981-1990рр.
- ♦ Кінець періоду консенсусу після Другої світової війни і виклик державі загального добробуту сприяли збільшенню кількості аналітичних центрів як з ліво-, так і з правоцентристськими поглядами.
- ♦ Більшість аналітичних центрів, що з'явилися у США з 1970-х років, спеціалізуються на конкретній регіональній або функціональній проблематиці.
- ♦ Близько чверті аналітичних центрів з США (майже 400 інститутів) знаходяться у місті Вашингтон.
- ♦ Більше половини аналітичних центрів працюють на базі університетів.
- ♦ Темпи утворення аналітичних центрів у США та Європі зменшилися за останні 11 років.

Азія, Латинська Америка, Африка, Близький та Середній Схід

- ♦ У країнах Азії, Латинської Америки, Близького та Середнього Сходу, Північної Африки продовжує збільшуватися кількість аналітичних центрів і з'являються нові їх різновиди.

- ♦ Із середини 2000-х років кількість аналітичних центрів в Азії зростає різкими темпами.
- ♦ Багато аналітичних центрів у цих країнах продовжують залежати від державного фінансування, а також отримують спонсорську допомогу, гранти та контракти від міжнародних державних і приватних донорів.
- ♦ Аналітичні центри, що працюють на базі державних установ або отримують від них фінансування, залишаються найбільш популярним різновидом аналітичних центрів у цих регіонах.
- ♦ Аналітичні центри, що працюють у цьому регіоні, стають дедалі різноманітнішими: виникають незалежні центри; центри, утворені політичними партіями; центри, що представляють корпоративний/комерційний сектор економіки.
- ♦ Намагаючись урізноманітнити джерела власного фінансування, аналітичні центри почали звертатися до компаній та забезпечених осіб з проханням підтримати їх діяльність і програми.

Причини збільшення аналітичних центрів у XX і XXI століттях

- ♦ Інформаційна та технологічна революція.
- ♦ Кінець державної монополії на інформацію.
- ♦ Підвищення складності та технологічності політичних питань.
- ♦ Збільшення урядів.
- ♦ Криза довіри до державних органів влади та обраних посадових осіб.
- ♦ Глобалізація та збільшення кількості державних і недержавних діячів.
- ♦ Потреба у своєчасній і точній інформації та аналізі «у правильному вигляді, у правильних руках та у правильний час»⁶.

Причини зменшення кількості аналітичних центрів у всьому світі, що спостерігається останніми роками

- ♦ Політичне та регуляторне середовище в багатьох країнах стає менш сприятливим для аналітичних центрів і неурядових організацій.
- ♦ Державні та приватні спонсори зменшили фінансування політичних досліджень.
- ♦ Державні та приватні спонсори більше фінансують короткострокові проекти, а не ідеї чи інститути.
- ♦ Аналітичні центри виявились недостатньо спроможними до пристосування до нових умов і не змогли адаптуватися до змін.

⁶ McGann, James G., ed. *Think tanks and policy advice in the US: Academics, advisors and advocates*. Routledge, 2007.

- ♦ Збільшилась конкуренція з боку організацій, що захищають певні інтереси, комерційних консалтингових компаній, юридичних компаній та електронних медіа, що працюють цілодобово.
- ♦ Деякі інститути виконали мету, заради якої їх було створено, та закрилися.

Коли я допомагав організовувати першу міжнародну конференцію аналітичних центрів, то одним з найбільш дискусійних питань було питання про те, що термін «аналітичний центр» (англ. *think tank*) не завжди розуміється в інших країнах і культурах. Очевидно, що зараз про це вже не йдеться, адже термін є широко сприйнятим у всьому світі для найменування «організацій, що займаються дослідженням та аналізом публічної політики, створюють відповідні дослідження та надають консультації з питань внутрішньої та міжнародної політики, даючи політичному керівництву та суспільству можливість приймати обґрунтовані рішення з питань формування політики»⁷.

Аналітичні центри дедалі більше стають глобальним феноменом, тому що відіграють дуже важливу роль у державах і громадянських суспільствах у всьому світі, з'єднуючи знання (академічну спільноту) і владу (політиків і політичне керівництво).

У розвинених країнах і країнах, що розвиваються, державні органи та окремі політики стикаються з загальною проблемою залучення експертних порад під час прийняття рішень на державному рівні. Політичному керівництву потрібна зрозуміла, надійна, доступна та корисна інформація про суспільства, якими вони керують. Їм також потрібно знати, як працює нинішня політика, а також чи існують можливі альтернативи, скільки вони можуть коштувати та які будуть їх наслідки. Зростання такої потреби зумовило виникнення більшої кількості незалежних організацій – аналітичних центрів, у тому вигляді, в якому вони нам відомі.

Кількість аналітичних центрів збільшилась, також суттєво збільшилися масштаб і вплив їх праці. Проте потенціал аналітичних центрів до підтримки демократичних країн і громадянських суспільств у всьому світі далеко не вичерпаний. Нове тисячоліття поставило перед організаціями, що займаються політичними дослідженнями, завдання з систематизування великого обсягу знань, інформації та асоціативної енергії для підтримки економічного та соціально-політичного прогресу в кожному регіоні світу на благо всього суспільства.

Серед іншого, мета цієї доповіді полягає в окресленні критично важливих загроз і можливостей, що постають перед аналітичними центрами в усьому світі. Ці загрози можна охарактеризувати крізь призму т.зв. чотирьох «більше»:

- ♦ більше проблем;
- ♦ більше акторів;
- ♦ більше конкуренції;
- ♦ більше конфлікту.

⁷ McGann, 2007.

Із загрози створюють ряд проблем, із якими стикаються всі аналітичні центри:

- ♦ конкурентні виклики;
- ♦ ресурсні виклики;
- ♦ технологічні виклики;
- ♦ політичні виклики.

З метою ефективного реагування на загрози та можливості, утворені в цьому новому та складному середовищі, аналітичним центрам необхідно зосередити увагу на чотирьох «М»:

- ♦ місія (*Mission*);
- ♦ ринок (*Market*);
- ♦ робоча сила (*Manpower*);
- ♦ гроші (*Money*).

Нарешті, на глобальному ринку ідей аналітичним центрам потрібно розвивати партнерські відносини на державному, регіональному та глобальному рівнях, паралельно створюючи нові та інноваційні платформи для передачі своїх продуктів і послуг зростаючій кількості споживачів: громадянам, політичному керівництву та компаніям у всьому світі.

Тенденції розвитку аналітичних центрів та сфери політичних рекомендацій у 2014р.

Головні висновки

Протягом останніх двох десятиріч аналітичні центри стали більш активними гравцями у сфері внутрішньої та зовнішньої політики у 182 країнах. Як і раніше, аналітичні центри зосереджені в Сполучених Штатах і Західній Європі. В інших регіонах світу розвиток аналітичних центрів визначають декілька факторів.

Мегатренди

I. Глобалізація. Зростає значення знань як товару, що наводить фізичні та метафізичні мости між країнами. Глобалізація, безперечно, є одним із найбільш глибоких і потужних трендів, що постійно формує та зрушує технології, ресурси, знання, людей, цінності й ідеї. Зростання наукомісткої економіки призвело до змагань між такими заснованими на знаннях інститутами по всьому світі за кращі ідеї та кращих людей. Нові технології вирівняли світове гральне поле у спосіб, що кидає виклик усталеним авторитетам та елітним установам в усьому світі. На сьогодні 2 млрд. мають доступ до Інтернету в кожному регіоні світу, а кількість користувачів Інтернету та мобільних абонентів постійно зростає в усіх регіонах⁸. Інтернет сприяє розповсюдженню інформації (посилюючи тим

⁸ Khaltarkhuu, Buyant E., and Frederico Escaler. "The Fast Changing World of Information and Communications Technology." Open Data. June 27, 2013. Accessed October 18, 2013. <http://blogs.worldbank.org/opendata/fast-changing-world-information-and-communications-technology>.

самим конкуренцію між аналітичними центрами), проте саме збільшення обсягів знань інколи утруднює знаходження перевіреної та високоякісної інформації.

Глобалізація посилила конкуренцію та водночас зруйнувала культурні бар'єри. Торгівля, технологія, фінанси та медіа стали «в'язальними спицями» глобалізації, завдяки їх унікальній здатності започатковувати та стимулювати цей процес. Керівним імперативом процесу глобалізації є потреба у створенні всіма державами нових ринків, забезпеченні критичних ресурсів, отриманні нових інформації та технологій, а також подолання критичних транснаціональних загроз. Мартел (*Martell*) зазначає: «Національні відмінності стали менш вираженими, оскільки люди надають перевагу споживанню культур навколишнього світу, уникаючи залежності від власної національної культури. Цьому процесу сприяють [...] такі глобальні засоби електронного зв'язку, як Інтернет, міжнародні трансляції ТБ, міграція і туризм»⁹.

Глобалізація, своєю чергою, «транснаціоналізувала» аналітичні центри. Невід'ємною частиною цього процесу є маневри таких організацій, націлені на проєціювання національних інтересів назовні. Європейські та Північноамериканські агентства з розвитку «експортували» західні моделі аналітичних центрів та стали об'єктом політики розвитку в американському або західному стилі¹⁰. Незважаючи на західний ухил цього тренду, мережа аналітичних центрів – це не лише західне явище. Схоже на те, що світова мережа аналітичних центрів дійсно представляє ту ж саму групу акторів, які діють у більш широкій площині глобального громадянського суспільства. Аналітичні центри заснували власні транснаціональні мережі та використовують ці канали для співробітництва, обміну та відкритого діалогу щодо політичних рішень¹¹. Через ці мережі аналітичні центри можуть виконувати міжнаціональні політичні трансфери, що виходять за межі окремого політичного аналізу. Таким чином, за посередництва цих новітніх мереж, науковці пропагують розповсюдження політичних ідей і практик у ширшому діапазоні¹². Глобалізація аналітичних центрів є актом наведення мостів через міжнаціональні кордони та послідовного обміну ідеями серед науковців, що впливає на розповсюдження політичних концепцій.

II. Зростання міжнародних акторів. Збільшення кількості державних і недержавних акторів, таких як суверенна держава, міжурядові організації (МУО), транснаціональні корпорації (ТНК) та неурядові організації (НУО), допомогли у створенні попиту й надали підтримку та простір для заснування аналітичних центрів у всьому світі. Союз Міжнародних Організацій стверджує, що існує аж 66 тис. міжнародних організацій в усьому світі, а 1 200 вносяться до його бази даних щороку¹³. Сьогодні ООН нараховує 193

⁹ Martell, Luke. "The third wave in globalization theory." *International Studies Review* 9, no. 2 (2007): 173-196.

¹⁰ Stone, Diane. "Globalisation and the Transnationalisation of Think Tanks." *Globalisation and the Transnationalisation of Think Tanks*. August 31, 2005. Accessed May 18, 2014. <http://www.adbi.org/discussion-paper/2005/09/09/1356.think.tanks/globalisation.and.the.transnationalisation.of.think.tanks/>. Also see McGann, James. "Global Think Tanks Policy Networks and Governance". Routledge, 2011.

¹¹ Stone, "Globalisation and the Transnationalisation of Think Tanks."

¹² Ladi, Stella. *Globalisation, policy transfer and policy research institutes*. Edward Elgar Publishing, 2005.

¹³ Union of International Organizations. "The Yearbook of International Organizations." *UIA.org*. Brill, n.d. Web. 18 Oct. 2013.

держави-члени проти 51 держави-засновника в 1945р. Крім того, суттєво зросла кількість недержавних акторів – транснаціональних або багатонаціональних і неурядових організацій, сила та вплив яких зростає. Здається, дедалі більше «утворення організованого актора вказує на силу та стабільність, а отже – на підстави до могутності. Ефективність актора підтверджується наявністю низки таких характеристик, як злагода, ступінь інституціоналізації, легітимність, контроль медіа тощо»¹⁴.

Точиться дискусія щодо належних засобів вимірювання впливу аналітичних центрів на просування політики. І ця проблема притаманна не лише аналітичним центрам. Однак прив'язати постанову МУО до внутрішнього законодавства легше, ніж звіт або політичні рекомендації окремого аналітичного центру, оскільки багато інших акторів громадянського суспільства задіяні в процесі формування політики.

III. Політичний та економічний розвиток. Криза довіри та впевненості в уряді та вибраних посадових особах, а також зростання демократичного руху в усьому світі сприяли активізації попиту на незалежний аналіз державної політики та створення нового набору неурядових аналітичних центрів. Згідно з даними *Freedom House*, кількість електоральних демократичних устроїв у всьому світі зросла з 69 в 1989р. до 122 у 2014р., що становить 61% на сьогоднішній день¹⁵. Томас Фрідман (*Thomas Friedman*) вважає, що ця тенденція зростання участі в політичному житті тісно пов'язана з глобалізацією: «Політика країн, що в розумному темпі але постійно «глобалізуються», стає більш відкритою, для їх населення надаються ширші можливості, а юне покоління більш зацікавлене у вступі до світової системи»¹⁶. Індекс Глобалізації *KOF* вимірює ступінь відносної глобалізації в країнах у всьому світі, використовуючи три основні виміри глобалізації: економічний, соціальний і політичний. На додаток до трьох показників цих вимірів, ми також розраховуємо загальний індекс глобалізації та субіндекси, що стосуються дійсних економічних потоків, економічних обмежень, даних інформаційних потоків, даних особистих контактів і даних близькості культур¹⁷.

Виявилося, що процес глобалізації сприяє поліпшенню демократичних концепцій (наприклад, чесні вибори, участь громадян і спостереження виборів у Мозамбіку, рівність законодавчих палат із конкурентними повноваженнями в Південній Африці, утворення регіональних урядів і створення Регламенту федеральних, національних і федерально-національних конкурентних повноважень щодо витрат і оподаткування в Ефіопії, підзвітності адміністрації в Гані та правової ратифікації через відсутність надання послуг і підзвітності в Кенії)¹⁸. Ці демократичні процеси виникають завдяки тому, що «особи, які

¹⁴ Mishali-Ram, Meirav. "Powerful actors make a difference: theorizing power attributes of nonstate actors." *International Journal of Peace Studies* 14, no. 2 (2009): 55-82.

¹⁵ Freedom House. "Freedom in the World – Electoral Democracies." *2014 Freedom in the World*. Freedom House, n.d. Web. 18 Oct. 2013.

¹⁶ Friedman, Thomas L. "Globalization, Alive and Well." *The New York Times*. The New York Times, 22 Sept. 2002. Web. 25 Oct. 2013.

¹⁷ The report is produced by the ETH Zürich, Switzerland KOF Konjunkturforschungsstelle Florian Hdlg, <http://globalization.kof.ethz.ch/>

¹⁸ Summary given under "Political Decentralization" in *Popular Participation & Decentralization in Africa: Economic Commission for Africa Report*. Also see McGann, James. "Democratization and Market Reform in

мають вільніший доступ до... відомств, пов'язаних з децентралізацією... [також] ймовірніше стають учасниками груп користувачів, створюваних державними чиновниками»¹⁹, показуючи відкритість, притаманну процесу глобалізації.

Однак для багатьох країн, які нещодавно перейшли від авторитаризму до демократії, виникають серйозні виклики, що консолідують демократичні установи та стимулюють економічний і соціальний розвиток. Аналітичні центри в таких країнах повинні боротися з низкою складних соціальних та економічних проблем, а також із громадськістю, яка загалом скептично ставиться до піару. Ще більше це ускладнюється недорозвиненими правовими та інституційними структурами благодійності. Все це в цілому утруднює наймання експертного персоналу та створює таке оточення, що сприяє ретельним соціальним дослідженням і підтримує їх. Роуз (Rose) зазначає: «Чим довше режим використовує вільні вибори як прикриття, а чиновники в уряді зловживають своєю виборною посадою для особистого збагачення, тим більше результати нагадують не рух у напрямку завершення демократизації, а подорож в нікуди. Більше того, чим довше триває корупція на рівні еліт, тим більша ймовірність того, що маса електорату збайдужіє до шахрайства»²⁰. Понад те, аналітичні центри часто мають справу з політичним середовищем, якому бракує прозорості. З урахуванням цього аналітичні центри мають нагоду відіграти важливу роль у розповсюдженні інформації та задоволенні зростаючого попиту громадськості на точну інформацію та ретельний аналіз.

IV. Попит на незалежну інформацію й аналіз. Протягом останніх 15 років державна монополія на інформацію та її контроль швидко зменшується завдяки технологічному прогресу, глобалізації та демократичному руху. Т.зв. «революція даних» призвела до виникнення нової потреби в співпраці урядів, НУО та дослідницьких інститутів з обміну даними та заповненню інформаційних прогалин²¹. Ці тенденції створили простір для наукомістких установ, таких як аналітичні центри, здатних надавати незалежну інформацію та аналітику. Іншими словами, «Супермасив даних є “мастилом” інформаційної економіки і його слід розглядати як економічний актив. В іншому разі актори неминуче потраплять в анекдотичну ситуацію, коли все має свою ціну, та ніщо не має цінності»²².

У зв'язку з «революцією даних» Світовий банк закликав до Глобального партнерства для сприяння співробітництву аналітичних центрів в обміні даними. За умов залучення найрізноманітніших органів таке співробітництво було б націлене на розробку відповідної інформації та обмін нею. Аналітичні центри відіграють вирішальну роль у процесі, поглиблюючи ті заходи з розширення незалежної аналітики та інформації, які вже

Developing and Transitional Countries: Think Tanks as Catalysts. Routledge, 2010. And Johnson, Erik and McGann, James. Comparative Think Tanks, Politics and Public Policy, Edward Elgar, 2005.

¹⁹ Agrawal & Gupta 2005, *Decentralization and participation: The Governance of Common Pool Resources in Nepal's Terai*.

²⁰ Rose, R. 'How people view democracy: A diverging Europe', *Journal of Democracy*, vol. 12, pp. 93-106. 105. 2001.

²¹ Cameron, Grant. "What Would a Global Partnership for a Data Revolution Look Like?" *WorldBank.org. World Bank Data Blog*, 8 Oct. 2013. Web. 18 Oct. 2013.

²² Charles Chase, "Using Big Data to Enhance Demand-Driven Forecasting and Planning", *The Journal of Business Forecasting*, Vol. 32, No. 2, 2013

проводяться. Однак завелика кількість аналітичних центрів та інших установ, зусилля яких націлені на задоволення інформаційних потреб, потенційно може зумовити погіршення якості самої інформації.

V. Супермасив даних і суперкомп'ютери. Створення супермасиву даних для збору та аналізу масивних обсягів інформації з метою визначення критичних точок даних і трендів може призвести до зникнення необхідності в наявній кількості аналітичних центрів та їх персоналу²³. Нова аналітична спроможність виникла завдяки суперкомп'ютерам, які, можливо, стануть аналітичними центрами майбутнього. Також зростає роль країн, що розвиваються: в 1997р. в жодній з країн БРІК (Бразилія, Росія, Індія та Китай) не було жодного з найшвидших 100 суперкомп'ютерів. Сьогодні шість комп'ютерів із цього списку – в Китаї, включно з *Tianhe-2* (найшвидшим комп'ютером світу), тоді як шість інших – в інших країнах БРІК²⁴. Технологічний розвиток країн БРІК є початком технологічних революцій у багатьох країнах, що розвиваються, проте технологічне реформування часто проводиться там, де немає законів про недоторканність приватного життя або ж систем регулювання, які б контролювали збір супермасиву даних. Станом на 2013р., зі 101 країни світу, що розвивається, лише в 40 існували закони про захист особистих даних²⁵. **Незважаючи на це, у світі, який стає дедалі більше взаємопов'язаним, роль супермасивів даних і технологій високого рівня лише зростатиме.**

У такому оточенні аналітичні центри можуть створити власну нішу. Мірою того, як країни, що розвиваються, переймають технологічні практики, аналітичні центри можуть надавати необхідні поради та політичні рекомендації щодо належних законів про недоторканність приватного життя та правила, які мають супроводжувати такий прогрес, надаючи водночас інформацію громадськості про зміни в технологічному та політичному середовищі.

VI. Ускладнення політичних проблем. Уряди стикаються з низкою вкрай специфічних і складних проблем, які вимагають спеціальних знань високого рівня, та змушують політиків до пошуку рекомендацій ззовні. У той же час зростає тиск на уряди щодо покращення економічної та бюрократичної ефективності. Складність цих політичних проблем також виникає з поточного контексту глобалізації. У сучасному світі формування політики вже не є під контролем самої лише держави, проблеми не є цілком вітчизняними чи іноземними, а міжнародна система є далеко не простою. Як сказав Роберт Джервіс (*Robert Jervis*) у своїй книзі Системні ефекти (*System Effects*): Складності політичного та громадського життя (*Complexity in Political and Social Life*), «Ми ніколи не можемо робити лише щось одне»²⁶. Складні проблеми часто розподіляються серед різних акторів і проявляються по-різному. Замість того, щоб одна організація повністю контролювала

²³ Maniyka, James, et al. *Big Data: The next Frontier for Innovation, Competition, and Productivity*. Rep. McKinsey & Company, May 2011. Web. 21 Oct. 2013.

²⁴ See Note 10.

²⁵ Provost, Claire. "Poorer Countries Need Privacy Laws as They Adopt New Technologies." *Theguardian.com*. Guardian News and Media, 04 Dec. 2013. Web. 9 Jan. 2014. <<http://www.theguardian.com/global-development/2013/dec/04/poorer-countries-privacy-laws-new-technology>>.

²⁶ Jervis, Robert. *System effects: Complexity in political and social life*. Princeton University Press, 1998. Page 10

певне завдання, його виконання може залежати від співпраці різних установ. Джонс (Jones) додає: «Підхід агенцій до виконання їх функцій має базуватися на мережевому підході до політики та управління. Звітним структурам корисно зосередити увагу на підрозділах, відповідальних за виконання або окреслення їх функцій. В центрі уваги мають бути турбота про управління відносинами та процеси участі»²⁷. Так склалося, що уряди звертаються до аналітичних центрів за доказами та порадами з цих питань, але це може змінитися.

VII. Інформаційна доба і темп технологічних змін. Кращі, дешевші та швидші технології значно полегшили діяльність фізичних осіб і невеликих організацій та можливості оприлюднення результатів роботи. Інтернет, соціальні мережі, хмарні сервіси та кишенькові ПК також полегшили фізичним особам та організаціям з обмеженими фінансовими ресурсами проведення досліджень і поширення їх результатів у всьому світі.

Все це дозволило використання організаціями веб-сайтів і соцмереж для обміну ідеями та знахідками. Багато з цих методів діють за межами традиційного академічного процесу розгляду, рецензованих публікацій і каналів зв'язку. Ці зміни покращили своєчасність, обсяг і вплив таких досліджень і тлумачень з боку не лише офіційних установ, але й фізичних осіб і соціальних рухів. Поєднання глобалізації та постійних технологічних інновацій надало повноваження цим фізичним особам на рівні, який є поважним викликом для офіційних наукомістких установ, таких як університети та аналітичні центри. Цю силу – нову соціальну структуру, яка використовує технології інформаційного віку для безкінечного розширення, переналаштування та виходу за традиційні мережі, – Мануель Кастелс (*Manuel Castells*) назвав «Мережевою спільнотою» (*network society*)²⁸.

Тепер Інтернет і соціальні мережі надають фізичним особам можливості створення вільних організацій і мереж, що ефективно протистоять державі. Наприклад, Твіттер збільшив кількість користувачів із 1,6 млн. у 2008р. до 32,1 млн. роком пізніше²⁹; нині кількість користувачів Твіттеру оцінюється в 500 млн.³⁰ Доступність і широка проникність таких соціальних засобів інформації дозволяють окремим користувачам здійснювати величезний вплив, зокрема, шляхом створення рухів з високим рівнем підтримки. Відображенням цього тренду є особистості, роль яких значно перебільшена, наприклад Осама Бен Ладен, Джуліан Асанж, Мухаммед Буазізі в Тунісі та Ваель Гонім в Єгипті, що дозволяє їм формувати національну та глобальну політику й чинити на неї вплив.

Виклики виходять за межі цих осіб і рухів. У зв'язку з технічною революцією інформаційно-пропагандистські аналітичні центри тепер стикаються з конкуренцією з боку інтелектуальних підприємців, які публікують Інтернет-видання та накопичують контент. Аналітичним центрам необхідно розвивати відносини з такими агрегаторами,

²⁷ Harry Jones, "Taking responsibility for complexity: How implementation can achieve results in the face of complex problems." Overseas Development Institute. 2007.

²⁸ Castells, Manuel. *The rise of the network society: The information age: Economy, society, and culture*. Vol. 1. John Wiley & Sons, 2011.

²⁹ Vascellaro, Jessica E. "Twitter Trips on Its Rapid Growth." *WSJ.com*. Dow Jones and Company, Inc., 26 May 2009. Web. 25 Oct. 2013.

³⁰ Holt, Richard. "Twitter in Numbers." *TheTelegraph.co.uk*. Telegraph Media Group Limited, 21 Mar. 2013. Web. 25 Oct. 2013.

щоб мати змогу ефективно передавати результати своїх інформаційно-пропагандистських зусиль та розвивати дослідження серед ширшої аудиторії.

VIII. Розширення публічної дискусії щодо прийняття рішень урядом. Зацікавлені групи та громадськість стають менш шанобливими щодо монополії уряду на прийняття рішень, що висуває на перший план більш відкриту дискусію проблем та варіантів політики. Менш імовірно, що з інформацією та міркуванням уряду погодяться ключові гравці, створюючи попит на більш незалежні аналітичні джерела. Глобальні політичні та інформаційно-пропагандистські мережі зміцнили та посилили вплив цих організацій.

Можливо, що причиною відкриття цієї політичної дискусії є не стільки технічний прогрес, скільки низка подій у міжнародній системі, що зумовили: (1) падіння реакційних авторитарних режимів Південної Європи в середині 1970-х років; (2) заміни військових диктатур обраними цивільними урядами в країнах Латинської Америки з кінця 1970-х до кінця 1980-х років; (3) занепад авторитарного правління в деяких частинах Східної та Південної Азії, починаючи з середини 1980-х років; (4) крах комуністичних режимів у Східній Європі наприкінці 1980-х років; (5) розпад Радянського Союзу та створення 15 пострадянських республік у 1991р.; (6) занепад однопартійних режимів у багатьох країнах Африки на південь від Сахари у I половині 1990-х років; (7) слабку, але помітну тенденцію лібералізації в деяких країнах Близького Сходу в 1990-х і 2000-х роках. Ці події, що їх Самюель Хантінгтон (*Samuel Huntington*) назвав «третьою хвилею демократизації», могли також частково сприяти розширенню політичної дискусії³¹. Більш привабливими сьогодні є сила та повсюдність Інтернету, соціальних медіа та мобільних пристроїв.

Ще одним фактором, який сприяв розширенню відкритої дискусії щодо аналітичних центрів є зростаюча недовіра та скептицизм щодо прийняття рішень урядом. Зацікавлені групи та громадськість поступово стають менш шанобливими щодо монополії уряду на прийняття рішень та все більше довіряють ідеям, порадам і компетенції незалежних аналітичних центрів. У 2012р. лише 40% із найбагатших країн-учасників Організації економічного співробітництва та розвитку (ОЕСР) висловили впевненість у своїх національних урядах, що на 5% менше, ніж у 2007р.³² Зниження впевненості є найбільш суттєвим у країнах, які більше постраждали від спаду, таких як Греція³³. Зневіра в урядах у всьому світі посідає ключове місце у визначенні аналітичними центрами політики, яка має впливати на суспільство в цілому.

Цифрова революція дозволила громадськості висловити свою відданість прозорості, співучасті та співробітництву. Тому уряди змушені реагувати та адаптуватися до змін у динаміці подій навколо процесу прийняття рішень. Останні новини про урядові заходи безпеки також змусили фірми в приватному секторі вимагати більшої прозорості в прийнятті рішень урядами. Такі технологічні гіганти як *Google*, *Facebook* та *Microsoft*

³¹ Carothers, Thomas. "The end of the transition paradigm." *Journal of Democracy* 13, no. 1 (2002): 5-21.

³² OECD, "Ireland Country Fact Sheet" *Government at a Glance* 2013. http://www.oecd.org/gov/GAAG2013_CFS_IRE.pdf

³³ "Eroding Trust in Government: Confidence Crumbles," *The Economist*, 16 November 2013, accessed 5 January 2014, <http://www.economist.com/news/international/21589902-confidence-crumbles>.

також звернулися до уряду з вимогою про розкриття інформації про запити даних з боку органів безпеки.

IX. Глобальні рухи «хактивістів», анархістів і популістів. Протягом останніх 18 місяців у всьому світі виникли на перший погляд непов'язані між собою рухи, що мають одну спільну рису: всі вони, в своїй основі, націлені проти істеблішменту. Групи виникли в дуже різних країнах, таких як Індія, Греція, Єгипет, Туніс, Китай, Бахрейн, Чилі, США та Туреччина. Ця нова хвиля глобального популізму зібрала молодих, безробітних, частково зайнятих і невдоволених до масового руху, часто без лідера, націленого на протест проти існуючого політичного та економічного порядку. Стимульовані економічною кризою, політичним паралічем і глухим кутом, до якого потрапили багато регіональних і національних урядів, ці популярні рухи виникли, щоб озвучити незадоволення громадськості корупцією, порушенням громадянських свобод та загальною неефективністю та нерішучістю своїх лідерів. Це також є відповіддю на втрату довіри та недолуге представництво інтересів, коли громадяни відчують, що їх ігнорують, і що вони обрали лідерів, які втратили будь-який контакт з їх потребами та інтересами.

Зрештою, спільне у *Wikileaks*, *Arab Awakening* (Арабське Пробудження), *Take Back America* (Повернемо Америку), *Tea Party* (Партія Чаю), *Jasmine Revolution* (Жасминова революція), антиімігрантських груп у Франції, *ISIL/ISIS* та антикорупційних груп Китаю та Індії є те, що вони вдосконалюються та уможливлюються з використанням публічних організаційних методик 1960-х років у поєднанні з могутніми новітніми технологіями: соціальних мереж (*Facebook*, *Twitter*, *YouTube*), стільникового зв'язку, кишенькових комп'ютерів та нових медійних проєктів (*Al Jazeera*, *Huffington Post*). Завдяки цим технологіям, розповсюджувати зображення або відео-свідчення жорстокості поліції або уряду стало безпрецедентно легко, тоді як придушити силою такі протести, не викликавши подальшої активізації руху, стало значно важче. Виникає питання, як у світі такої соціальної мобілізації активісти, об'єднані скоріш технологією, ніж чітким керівництвом, зможуть досягати консенсусу та узгоджувати інтереси³⁴. Наприклад, антиурядові протестанти в Україні, що брали участь у демонстраціях проти колишнього проросійського Президента України В.Януковича використовували *Facebook* та Інтернет для отримання даних про подальші дії свого руху. Протестувальники стверджували, що ці джерела надавали більш надійну інформацію, ніж державне телебачення. Одним словом, соціальні медіа та інші сайти відіграють важливу роль у поширенні інформації, мотивуючи та організовуючи громадян під час національних повстань і рухів протесту.

Завдяки виникненню нових платформ для каналізування інформації, наприклад різних соціальних мереж, інформація стала значно більш доступною та зручною. Однак, такі платформи також заохочують «хактивістів», як у випадку «зливу» Едвардом Снуденом секретної інформації Агентства національної безпеки в 2013р. *Coalfire*, незалежна агенція, що надає послуги надзору та управління інформаційними технологіями й ризиком, передбачила, що в 2014р. відбудеться «значне порушення безпеки»³⁵ «конфіденційної

³⁴ The Economist. "Internet Protests: The Digital Demo." The Economist 29 June 2013: n. pag. Economist.com. Web. 18 Oct. 2013.

³⁵ Rick Dakin, "Coalfire's Top Five Information Security and Compliance Predictions for 2014," *Business Wire*, 18 Dec. 2013, accessed 4 January 2014, <http://www.businesswire.com/news/home/20131218005276/en/Coalfire's-Top-Information-Security-Compliance-Predictions-2014>.

інформації про десятки, якщо не сотні тисяч осіб» на рівні провайдера хмарних послуг³⁶. Це твердження є точним описом нещодавніх подій, які виявилися в масштабному зломі даних великих роздрібних компаній і навіть великих банків, таких як *JP Morgan*. З виникненням і розвитком менталітету «хактивістів» та поширенням інформації, саме конфіденційна інформація стає більш доступною та помітною. Більш того, зі зростанням довіри до Інтернету, прогресом в інформаційних і комп'ютерних технологіях та розвитком транснаціональних злочинних мереж, розширюються можливості участі злочинців, хактивістів та урядів у злочинній діяльності та кібервійні, що призводить до ще більших витоків інформації³⁷.

Х. Реформування світоустрою. Відбувається значне реформування глобальної структури, яке переверне світ догори дном. Економічно розвинені країни зараз у стані кризи, тоді як у багатьох країнах, що розвиваються, відбувається реальне та стале економічне зростання. Головні ризики для глобальної економіки, зокрема в розвинених країнах, походять зі стагнації розвитку Єврозони, боргових і бюджетних проблем Сполучених Штатів, що виникли в результаті рецесії 2008р., зниження глобальних поставок та ціни нафти, та сповільнення китайських інвестицій³⁸. Частка світового ВВП у ринку, що розвивається, зросла від приблизно 37% у 2000р. до 50% у 2012р.³⁹ Гостра конкуренція з боку країн, що розвиваються, та зростаючих економік чинить інтенсивний тиск на виробництво, обслуговування та високотехнологічні галузі, в яких традиційно домінують країни північної півкулі. Такий зсув центру тяжіння економіки від північної до південної півкулі відбувся, зокрема, завдяки «сприятливим демографічним змінам, росту інвестицій та збільшенню видатності»⁴⁰.

Зростаючі ринки, такі як БРІКП (Бразилія, Росія, Індія, Китай і Південна Африка), розвиваються швидше, ніж їх розвинені конкуренти, проте вони майже стагнують у порівнянні з новими країнами, що розвиваються, такими як Нігерія, Філіппіни та Мексика. Від демографічних змін виграла, зокрема, Східна Азія на тлі наслідків фінансової кризи 2008р.⁴¹ Росту Китаю заважало торговельне співробітництво зі Сполученими Штатами, але китайська економіка зберегла вражаючий темп зростання протягом кризи (хоча оптимізму в прогнозах на перспективу менше).

Нинішня економічна криза створює також виклики навіть для самого ліберального економічного порядку, оскільки держави, що традиційно панують в економіці, втягнені до бюджетної та грошово-кредитної кризи. Криза, що триває, та пов'язані з нею бюджетні обмеження поставили в центр уваги глибоко закорінені структурні та бюджетні проблеми, що передавалися політиками від однієї адміністрації до наступної. Тепер ці проблеми

³⁶ Ibid.

³⁷ Peter W. Singer, "Cybersecurity Threats and Basic Cyber Hygiene," *The Brookings Institution*, 3 January 2014, accessed 4 January 2014, <http://www.brookings.edu/research/interviews/2014/01/03-cybersecurity-threats-basic-cyber-hygiene-solutions-singer>.

³⁸ The World Bank, "WB urges developing countries to safeguard economic growth, as road ahead remains bumpy." Last modified January 14, 2013. Accessed January 7, 2014.

³⁹ The Economist. "When Giants Slow down." *Economist.com*. The Economist Newspaper, 27 July 2013. Web. 25 Oct. 2013.

⁴⁰ "Economic Shift from Global North to South," A. T. Kearney, accessed 05 January 2014, <http://www.atkearney.com/gbpc/global-business-drivers/economic-shift-from-global-north-to-south>.

⁴¹ Ibid.

почали спливати у внутрішньому політичному ландшафті, а нездатність їх вирішити 10 чи 15 років тому ставить тепер політиків перед безліччю важких виборів. Прийняття таких важких рішень не дасться легко політикам, яких чекає переобрання. Реальність є такою, що життєві стандарти всієї північної півкулі ймовірно знизяться, оскільки допомоги будуть урізані, а податки – підвищені. Жоден політик не хотів би доносити електорату таку звістку.

XI. Економічна криза та політичний параліч. Динамічний розвиток і конкурентний виклик з боку зростаючих економік південної півкулі змушує країни північної півкулі урізати свої бюджети та державні програми, щоб привести їх у відповідність до поточної глобальної економічної конкуренції, демографічних змін, росту державного боргу, та слабого або й взагалі відсутнього зростання економіки. У термінах ВВП, економіка північної півкулі останніми роками переживає стагнацію. Після десятирічного максимуму в 3,4% росту ВВП у 2006р., держави-члени ЄС разом пройшли через спад до -4,5% у 2009р., зростання до 2,0% у 2010р., наступного зниження до -0,4% у 2012р., з подальшим зростанням до 0,1% у 2013р.⁴² Аналогічно, США пережили зменшення до -3,8% річного ВВП у 2009р., досягли лише помірного відновлення зі зростанням до 2,2% у 2012р. з подальшим падінням темпів зростання знову до 1,9%⁴³. Тим часом, країни БРІК, продемонстрували середній темп зростання 4,11% в упродовж 2011-2013рр. порівняно з анемічною величиною в 1,37% для розвинених країн у тому ж періоді⁴⁴.

Дійсно протягом наступного десятиріччя очікується зростання частки у світовому ВВП лише двох найбільших країн БРІК: Китаю та Індії.⁴⁵ Потенційний споживчий ринок розширюється в Латинській Америці та Азії внаслідок швидкого зміцнення середнього класу таких країн, як Бразилія, Індія та Китай, що відкрило шлях для економічних важелів сприяння місцевим товарам та вироблення продуктів для місцевого ринку. Ці продукти в кінцевому підсумку експортуються на сусідні ринки, тим самим створюючи торгівлю Південь-Південь⁴⁶.

Економіки Північної Азії продемонстрували швидке зростання в плані експорту, також спостерігається зміцнення торгівлі. В Китаї очікується підвищення темпів зростання споживання, хоча, швидше за все, Північна Азія виграє в першу чергу завдяки проникненню на китайські ринки. І навпаки, постачальники Австралії та Азії, які

⁴² Eurostat. Real GDP growth rate- volume. N.d. Raw data. N.p. <<http://epp.eurostat.ec.europa.eu/tgm/table.do?tab=table&init=1&plugin=1&language=en&pcode=tec00115>>.

⁴³ World Bank. "GDP Growth (annual %)." *World Bank Data*. The World Bank Group, 2013. Web. 25 Oct. 2013. <<http://data.worldbank.org/indicator/NY.GDP.MKTP.KD.ZG>>.

⁴⁴ "BRICS Countries Are an Important Driving Force of Economic Growth - Lukov." *G20.org*. Group of 20, 5 Sept. 2013. Web. 25 Oct. 2013.

⁴⁵ Jorgenson, Dale, and Khuong Vu. *Economic Growth in the G8 and the G20*. *Worldklems.net*. Harvard University and National University of Singapore, n.d. Web. 25 Oct. 2013. <http://www.worldklems.net/conferences/worldklems2012/worldklems2012_Jorgenson.pdf>.

⁴⁶ Andrea Leonel, "South-South Trade – Rewiring the Global Economy," J. P. Morgan, accessed 5 January 2014, <https://www.jpmorgan.com/tss/General/South-South Trade Rewiring the Global Economy/1320504817166>.

покладаються на розвиток інфраструктури Китаю, швидше за все, постраждають внаслідок сповільнення торгівлі та зростання експорту⁴⁷.

Неспроможність економічно розвинених країн (ЕРК) конкурувати з країнами з економіками, які розвиваються та формуються, в аспекті низьких зарплат та допомог, утруднить вихід з економічної кризи країн північної півкулі в короткостроковій перспективі. Дійсно, ще одна віха досягнута під час переходу економічної потуги до країн, що розвиваються: вартість експорту товарів з країн, що розвиваються, в такі ж інші країни (торгівля «Південь-Південь») тепер перевищує вартість торгових потоків від країн, що розвиваються, до більш багатих країн (торгівля «Південь-Північ»).⁴⁸ Перспективи ефективного економічного розвитку навіть у довгостроковій перспективі видаються невиразними, без суттєвих структурних реформ, використання новітніх технологій та підвищення видатності.

Урізання бюджетів і стратегічні інвестиції в таких секторах, як наука та технологія, інфраструктура, стратегічні ресурси та освіта, які дозволять країнам Півночі зберегти конкурентоспроможність у глобальній економіці, вимагатимуть глибоких скорочень військових витрат та програм соціального захисту. Ми вже були свідками здійснення західними країнами таких зрушень: Франція, яка особливо постраждала в останній рецесії, планує скоротити бюджет на 2014р. за рахунок 7 500 місць у військовій сфері⁴⁹ – що зумовить обурення та призведе до відставки⁵⁰. Тим часом, президент Олланд закликає громадян Франції прийняти скорочення пенсій та соціальних пільг як заходу, націленого на пошук виходу з стагнуючої економіки⁵¹. Однак здебільшого замість розробки планів вирішення цих довгострокових структурних проблем, політики Сполучених Штатах, Європи та Японії загрузають у тенденційній політиці та безвихідних ситуаціях.

ХІІ. Виклик архітектури економіки та безпеки, що сформувалася після Другої світової війни. Зростання держав, які формуються, є викликом архітектурі економіки та безпеки, розробленій США та іншими західними країнами наприкінці Другої світової. Економічна криза 2008р. надала контекст та виправдання для тотального штурму ліберального економічного порядку (ЛЕП), що дає підстави багатьом економікам, що розвиваються, піддавати сумніву ефективність і справедливість ЛЕП. Установи глобального управління, такі як Двадцятка (G20), Рамкова конвенція ООН про зміну клімату, Світовий банк, Міжнародний валютний фонд (МВФ) і Світова організація торгівлі втрачають як потенціал, так і довіру. «Саме між Північчю і Півднем цей дефіцит є найбільш помітним і руйнівним, [...] хоча світ і переживає глибоку трансформацію з переходом добробуту та впливу на південь, зокрема, в Азію, Північ поки що не втрачає

⁴⁷ Bajoria, Rahul, Fernandez, David and Wai Ho, Leong. "Asia Themes 2014: North-South Divide Widening," The Wall Street Journal: Real Time Economics (blog), January 01, 2014.

⁴⁸ The Economist. "O for a Beaker Full of the Warm South." *Economist.com*. The Economist Newspaper, 19 Jan. 2013. Web. 21 Oct. 2013.

⁴⁹ Irish, John, and Emmanuel Jarry. "France Military Eyes 2014 Cuts, Far-right Seeks to Benefit." *Reuters*. Thomson Reuters, 03 Oct. 2013. Web. 25 Oct. 2013.

⁵⁰ Samuel, Henry. "French Military Heads Threaten to Resign over 'grave' Defence Cuts." *The Telegraph*. May 23, 2014. Accessed October 27, 2014.

⁵¹ Viscusi, Gregory. "Hollande Presses French to Embrace Social Revamp to Spur Growth." *Bloomberg.com*. Bloomberg, 28 Mar. 2013. Web. 25 Oct. 2013.

певності в собі. І все таки Північ тепер визнає, що не може належним чином вирішувати глобальні виклики без підтримки та участі Півдня»⁵². Екстремальна вузькопартійність, що веде до політичного паралічу, на тлі зростання країн, що розвиваються, здатних посприяти втраті Америкою впливу на такі економічні МУО, як СОТ. Зростаючі держави, такі як Китай, Бразилія, Індія тощо кидають виклик та реформують світову економіку та установи, які його регулюють. Найбільш яскраві докази цього – запропоновані Банк БРІКС та Банк Шовкового Шляху, проте як Доха Раунд СОТ, так і Світовий банк чи МВФ з їх політиками блокуються з боку країн, що розвиваються, та зростаючих держав.

Аналогічний штурм направлений на установи, яким доручено підтримання миру й безпеки, та вирішення спорів у світі. У випадку Ради Безпеки Організації Об'єднаних Націй, НАТО чи Міжнародного Суду – на легітимність як їх дій, так і самих установ. Вторгнення Росії до Криму є яскравим прикладом викликів встановленим нормам міжнародного права в контексті Європейського Союзу та НАТО.

ХІІІ. «Політичні цунамі». У сучасному суспільстві дедалі частіше політичні, природні та соціальні явища, що виникають в одній державі, швидко розростаються й розносяться в усьому світі. З посиленням глобалізації такі транснаціональні події будуть множитися, їх інтенсивність зростатиме, і створюватиметься те, що я називаю «політичним цунамі». Ці проблеми політики виникають на політичному ландшафті однієї країни, та потім зростають і ускладнюються, поширюючись у всьому світі, викликаючи руйнівні наслідки. За допомогою Інтернету, глобалізація посилює взаємозалежність країн і народів, тим самим дозволяючи громадянам вимагати все більшого від владних структур, як у межах, так і за межами своїх кордонів. Проте така взаємозалежність може призвести до поширення політичних проблем за межі окремих територій з їх розповсюдженням у всьому світі. Лише країни, які в змозі ідентифікувати, відстежувати та аналізувати такі транснаціональні ударні хвилі, зможуть реагувати на них ефективно.

Економічна криза 2008р., Арабська весна, *Wikileaks*, а тепер *ISIL/ISIS*, заскочили зненацька політиків і громадськість. Болтон (*Bolton*) пише, «Кілька європейських урядів, які співпрацювали з США, тепер передбачувано намагаються сховатися в кущах, ставлячи під загрозу послідовність виконання існуючих програм та руйнуючи перспективи подальшої співпраці»⁵³. Розголошення Бредлі Менінгом (*Bradley Manning*)/*Wikileaks* конфіденційних депеш Пентагону та Держдепартаменту призвело до втрати Європою віри в здатність Вашингтону захистити секретну інформацію. Місцеві події з глобальними наслідками виникають постійно, новизна полягає у швидкості та інтенсивності, з якою ці політичні проблеми подорожують світом, та як швидко досягають вони етапу кризи. Ключовим виміром політичного цунамі є його швидкість, яка вимагає нового підходу до аналізу та реагування на політичні питання з їх появою, можливо, за рахунок більш активного, попереджувального аналізу, націленого на основні національні, регіональні та глобальні тренди. На жаль, нова реальність є такою, що аналітичні центри та політики не в змозі збагнути, що власне сталося, поки на настануть наслідки на наступному етапі.

⁵² Lehmann, Jean-Pierre. "Bridging the 21st Century's North-South Divide," *The Globalist Perspective* (blog), March 12, 2012.

⁵³ John Bolton. "Edward Snowden's leaks are a grave threat to US national security." *The Guardian*. June 18, 2013.

XIV. Посилення політичної поляризації. Національна політика зазнає все більшої поляризації в багатьох країнах у всьому світі, цей тренд посилив параліч і політичну безвихідь для багатьох законодавчих органів. Лінія фронту політичних баталій тепер пролягла між полярними протилежностями: ліберали проти консерваторів, миряни проти фундаменталістів, політичні реформ проти більш жорсткого урядового контролю, скорочення державних витрат (аскетизм) проти збільшення урядових витрат (стимулювання). А оскільки в нас завжди були суперечливі пріоритети та світогляди, тепер їх природа стає дедалі екстремальнішою. Така посилена політична поляризація ускладнює – якщо не унеможлиблює – знаходження спільної мови або досягнення консенсусу з багатьох критичних політичних питань сьогодення.

Як і Сполучені Штати, країни Латинської Америки стають дедалі більш політично поляризованими. Парагвай, Сальвадор і Венесуела мають глибоко поляризовані політичні партії, що робить дебати щодо програм та запропонованих ідей риторикою і політичним маневруванням⁵⁴.

Таке посилення політичної поляризації проявляється також у створенні нових аналітичних центрів. До Другої світової у Сполучених Штатах кількість аналітичних центрів складала близько 45, порівняно з понад 1 800 сьогодні⁵⁵. За такої кількості центрів, які змагаються за фінансування та публічне визнання, організації громадянського суспільства (ОГС) повинні якось вирізнятися. «Оскільки такі відмінності постійно зменшуються, установами виявлена можливість виділитися шляхом застосування більш різких ідеологічних відхилень, і ця практика призвела до зростання політизації аналітичних центрів»⁵⁶. Наприклад, Центром американського прогресу (*Center for American Progress/CAP*), створено 501(с)(4), що є більш політичним крилом аналітичного центру⁵⁷. Однак, з посиленням поляризації аналітичних центрів, політичні глухі кути можуть уповільнити інновації у сфері ідей та не дати ОГС змоги реалізовувати прогресивні заходи.

Однак незалежні об'єктивні аналітичні центри можуть також допомогти зменшити поляризацію, надаючи об'єктивні дослідження. Ехт (*Echt*) пише: «У поляризованих контекстах слід підкреслювати якість та академічну точність, особливо у випадку аналітичних центрів, тісно пов'язаних з урядами різних країн. Таким чином аналітичні центри сприятимуть зниженню політичної поляризації в країні шляхом усунення важливих структурних проблем та надання точних даних і аналізу. Якість дослідження та надійність даних має критично важливе значення»⁵⁸.

У «Девальвації аналітичних центрів» Теві Трой (*Tevi Troy*) стисло підбиває підсумок цієї політизації: «Програй вибори та отримаєш аналітичний центр»⁵⁹. Він стверджує, що, хоча аналітичні центри наращують вплив у політичній пропаганді, від своєї вихідної моделі вони розвивалися, як «університет без студентів». Ці «липові центри», тобто такі, що

⁵⁴ Saalfeld, Peter. "Is the Internet Polarizing Politics?" Big Think. Last modified January 02, 2012. Accessed January 7, 2014.

⁵⁵ Chen, Edward. (2008) . "Soros-Funded Democratic Idea Factory Becomes Obama Policy Font ." Bloomberg.com. <http://www.bloomberg.com/apps/news?pid=washingtonstory&sid=aF7fB1PF0NPg>.

⁵⁶ Ibid.

⁵⁷ Ibid.

⁵⁸ Echt, Leandro. "A role for think tanks in polarized societies." *Politics and Ideas*. Last modified March 09, 2013. Accessed January 7, 2014.

⁵⁹ Troy, Tevi. "Devaluing the Think Tank." *National Affairs* 2012 (2012): 75-90.

стали скоріш «камерами інтелектуального відлуння», ніж «джерелами політичної аналітики та інтелектуальних інновацій», створюють проблеми та навіть небезпеки в наш час, коли є потреба в надійних дослідженнях та оригінальному мисленні⁶⁰.

Ендрю Річ (*Andrew Rich*), автор книги «Аналітичні центри, публічна політика та політика досвіду», пише: «загальновідомі ідеологічні схильності багатьох, зокрема, нових аналітичних центрів, а також їх активні зусилля, націлені на те, щоб бути в центрі уваги, підірвали ту довіру, з якою державні посадові особи загалом відносяться до експертів та експертиз»⁶¹. Поширюються побоювання, що серйозне та оригінальне мислення значною мірою втрачене, і хоча аналітичні центри можуть й надалі бути корисними, збільшення кількості політизованих організацій фактично ставить під загрозу здатність аналітичних центрів виконувати такі ролі⁶². У низці інтерв'ю Теві висловлював стурбованість тим, що поширення політизованих аналітичних центрів знецінило довіру спільноти до аналітичних центрів у цілому. «Тією мірою, якою люди це здатні відчуті – що підхід деяких аналітичних центрів має вузькопартійне забарвлення, або що вони намагаються підтримати вузькопартійні заходи», зауважує він, «діяльність інших аналітичних центрів знеціниться»⁶³.

Це прозвучить песимістично, але багато вчених вагаються щодо рецепту вирішення цієї проблеми. За думкою директора *Hoover's* Джона Раїсяна (*John Raisian*), «Якщо пощастить, 20% часу ви розглядаєте аналіз ситуації і 80% – [...] політику ситуації. [...] Це може бентежити тих з нас, хто є науковцем, бо врешті-решт результат визначить природня політика»⁶⁴. Цей зсув перевертає з ніг на голову роль аналітичних центрів, непокоячи деяких дослідників стосовно втрати довіри цими установами. Зараз справді важко відрізнити дійсно об'єктивні рекомендації, з одного боку, від високооплачуваної пропагандистської діяльності задля політичної чи особистої користі – з іншого. Дехто каже, що свого часу проголошена Вашингтоном «промисловість ідей» незмінно нагадує «промисловий комплекс аналітичних центрів»⁶⁵.

XV. Недалекоглядність («шот-термізм»). Багато політиків воліють зосередитися на проблемах і кризах короткострокової перспективи, ніж братися за масштабні кризи, що лише насуваються. Шот-термізм зокрема є результатом західної культури. Багато політиків воліють не стикатися з головними політичними питаннями, такими, зокрема, як старіння нації або скорочення чисельності населення, зміни клімату та державний борг. Ці

⁶⁰ Ibid.

⁶¹ Tevi Troy, *Think Tank Politics*. Washington Post, March 15, 2012. <http://www.washingtonpost.com/opinions/think-tank-politics/2012/03/12/gIQAgrI0ES_story.html>).

⁶² Robert Joustra, *Have Think Tanks stopped Thinking?* Cardus.ca. Jan. 10, 2012. <<http://www.cardus.ca/blog/2012/01/have-think-tanks-stopped-thinking>>).

⁶³ Elahe Izadi, *The Political War Over Think Tanks*, NationalJournal.com. May 9, 2013.

<<http://www.nationaljournal.com/politics/the-political-war-over-think-tanks-20130509>>).

⁶⁴ Hoover: *Challenge for Think Tanks is More Research, Less Politics*. Think Tanked. May 26, 2010. <<http://www.thinktankedblog.com/think-tanked/2010/05/hoover-challenge-for-think-tanks-is-more-research-less-politics.html>>).

⁶⁵ By Bryan Bender, Many D.C. think tanks now players in partisan wars, *The Boston Globe*, August 11, 2013, <http://www.bostonglobe.com/news/nation/2013/08/10/brain-trust-for-sale-the-growing-footprint-washington-think-tank-industrial-complex/7ZifHfrLPlbz0bSeVOZHdl/story.html>

проблемі наражають їх народи на небезпеку, адже вони воліють ухилитися та відкласти розгляд цього питання, щоб знову бути переобраними. «Політика, технології та й людський характер об'єдналися в намаганні побіжно вирішувати проблеми. Найважча за більш ніж півсторіччя фінансово-економічна криза ще менше сприяє тому, щоб політики відволікалися від сьогодення та споглядали на далекий горизонт»⁶⁶. Джордж Папандреу (*George Papandreou*), колишній прем'єр-міністр Греції, стосовно цього зазначив: «Громадяни відчувають себе відчуженими від традиційної політики та розчаровуються через відсутність ефективної політики, що слугує потребам суспільства»⁶⁷. Аналітичні центри дедалі частіше розглядаються, як частина проблеми, що полягає в неможливості примусити політиків до вирішення цих проблем та нездатності вчинити тиск на обраних лідерів, щоб змусити їх до дії.

Аналітичні центри можуть змінити свою схильність до недалекоглядності шляхом визначення реалістичних вимірних завдань щодо боротьби з довгостроковими транснаціональними проблемами. У співпраці з НУО, вони можуть також функціонувати як наглядові органи, збільшуючи тиск на уряди, щоб змусити їх до дій у довгостроковій перспективі шляхом створення звітів, в яких обговорюються серйозні наслідки бездіяльності. МУО, НУО та аналітичні центри також можуть почати процес міжнародного співробітництва, співпрацюючи з ефективним вирішення деяких масштабних криз, які на сьогодні ще лише насуваються, наприклад, старіння населення світу, сталого розвитку, забезпечення фінансування транспортної та енергетичної інфраструктури, а також перебудови міжнародних інститутів для кращого репрезентування сучасного глобалізованого світу.

Проблеми та тенденції, що спостерігаються в роботі аналітичних центрів

Існує ряд проблем/тенденцій, пов'язаних з аналітичними центрами, яким не приділяється достатньо уваги, порівняно з іншими неурядовими організаціями. Нижче наведено кілька спірних питань, що вимагають додаткових досліджень та обговорень.

I. Вирішальні зміни у схемах фінансування. Державні, регіональні та місцеві уряди зменшили фінансування досліджень у сфері державної політики, а корпорації та приватні фонди обмежили видачу грантів на підтримку проектів. Економічна криза 2008р. стала причиною суттєвої зміни джерел фінансування аналітичних центрів. Як зазначає Алехандро Чафуен у своїй роботі «Аналітичні центри як шлях до свободи: огляд американського ринку», фонди виступали найбільшим джерелом фінансування аналітичних центрів до 2011р. Однак, за останні три роки пожертви приватних осіб замінили фонди як головне джерело підтримки. В середньому корпорації надають близько 10% доходів установам, що розглядаються у прикладі Чафуена. Це менше, ніж у 2000р., коли цей показник був на рівні 18%. Приблизно половина організацій заявили, що їх найбільшим джерелом фінансування є приватні спонсори. І лише 2% фінансування

⁶⁶ Anderson, Victor. "Addressing short-termism in government and politics." *The Guardian*. Last modified March 02, 2011. Accessed January 7, 2014.

⁶⁷ Papandreou, George. "Rediscover the Lost Art of Democracy." *CNN*. Cable News Network, 20 Oct. 2013. Web. 25 Oct. 2013.

організацій припадає на інші джерела, крім приватних осіб (48%) та фондів (40%), з-поміж яких переважають передплати журналів із публікаціями аналітичних центрів⁶⁸. Внаслідок зменшення фінансування та підтримки виникає ризик того, що аналітичні центри в політичних дебатах зберігатимуть статус-кво замість надання альтернатив⁶⁹. Лауреати Нобелівської премії професор Джеймс Ротман з Єльського університету, професор Ренді Шекман із Каліфорнійського університету (Берклі) та професор Томас Зюдгоф зі Стенфордського університету зазначають, що скорочення державного бюджету ставлять під загрозу дослідження та зводять нанівець загальні результати досліджень⁷⁰. Аналітичні центри в Центральній Америці, Центральній та Південній Азії, африканських країнах, розташованих на південь від Сахари, а також у країнах Центральної та Східної Європи особливо сильно постраждали від наслідків економічної кризи як з економічних причин, так і через те, що в багатьох із цих країн бракувало місцевих джерел фінансування роботи аналітичних центрів у зв'язку з недостатньо високим рівнем культури благодійності в суспільстві⁷¹.

І хоча зменшення фінансування може поставити під загрозу впровадження інновацій у сфері політичних досліджень, тим не менш слід розуміти, що фінансування в будь-якому обсязі здатне вплинути на вирішення окремих поточних дослідницьких задач, що їх ставлять перед собою аналітичні центри. Тому вкрай важливо, щоб інститути з питань політики розробляли системи та процедури, необхідні для забезпечення цілісності та незалежності їх роботи. Крім цих внутрішніх заходів також бажано, щоб аналітичні центри мали велику кількість різноманітних спонсорів, щоб у майбутньому не допустити обставин, за яких члени цих інститутів відчували б себе зобов'язаними перед урядом чи певними організаціями із власними вузькими інтересами⁷². Аналітичні центри зазвичай сприймають як неупереджені, об'єктивні джерела інформації, проте джерела фінансування можуть вплинути на результати роботи аналітичного центру. Кетлін Кларк, професор Вашингтонського університету та експерт у сфері політичної етики висловлює таку думку: «Якщо ви є лобістом, будь-яке ваше висловлювання буде піддаватися значній критиці. Якщо ж те ж саме скаже аналітичний центр, це звучатиме набагато достовірніше. Можливо, аналітичні центри навіть не здогадуються, наскільки корисним це може бути для певних сторін, що переслідують власні інтереси. З іншого боку, можливо це є частиною їх моделі отримання прибутку»⁷³.

Зараз важливіше, ніж будь-коли, задовольняти донорів, оскільки якщо представники організації, відповідальні за спонсорство, не бачать бажаних результатів, у них є величезний вибір організацій, яким можна надавати підтримку. На жаль, така тенденція може призводити до тиску спонсорів на аналітичні центри, результатом якого може стати

⁶⁸ Alejandro Chafuen, Think Tanks For Freedom: A Snapshot Of The U.S. Market. Forbes. Feb. 2, 2013. <<http://www.forbes.com/sites/alejandrochafuen/2013/02/13/think-tanks-for-freedom-a-snapshot-of-the-u-s-market/>>

⁶⁹ Euro Think Tank Summit Report, from Regional and International of 20 November 2012.

⁷⁰ Elizabeth Lopatto, "American Nobel Winners Say Research Threatened by Cuts," *Bloomberg*, 8 October 2013, accessed 5 January 2014, <http://www.bloomberg.com/news/2013-10-08/american-nobel-winners-fear-for-research-as-funding-cut.html>.

⁷¹ Makoni, Munyaradzi. "African Think Tanks Feel Funding Pinch." *ResearchResearch.com*. ResearchResearch Limited, 28 Jan. 2013. Web. 25 Oct. 2013.

⁷² McGann, James. "Think Tanks: Catalyst for Ideas and Action." *Diplomatic Courier*.

⁷³ Silverstein, Ken. "The Secret Donors Behind the Center for American Progress and Other Think Tanks [Updated on 5/24]." *The Nation*. <http://www.thenation.com/article/174437/secret-donors-behind-center-american-progress-and-other-think-tanks-updated-524>

самоцензура як серед окремих спеціалістів, так і в аналітичній організації загалом. Дослідник може уникати висловлювання певних висновків чи публікацій робіт, що, на його думку, можуть засмутити керівника чи спонсора. Наприклад, Майкл Коен із компанії *American Security Project* минулого червня помітив у журналі *The New Republic*, що у блозі *Wonk Room* центру *Center for American Progress (CAP)* за попередні п'ять місяців жодного разу не згадувалася війна в Афганістані. Протягом років правління Буша *CAP* часто порушувала тему війни та була завзятим критиком політики влади; коли ж Обама певною мірою продовжив цю політику, *CAP* замовчав⁷⁴. Цей приклад із *CAP* свідчить про те, що спонсори можуть вносити зміни та впливати на вибір проектів і позицію дослідницьких організацій, а це, своєю чергою, може негативно впливати на об'єктивність цих організацій у довгостроковій перспективі.

У зв'язку з постійним зниженням фінансування аналітичних центрів та зростанням політизації внаслідок цього, Енріке Мендісабаль рекомендує перетворити фінансування на гранти на розвиток організацій, що гіпотетично дозволить підтримати три конкретні сфери: (1) контроль якості досліджень; (2) покращення взаємодії та захисту; (3) внутрішній розвиток та управління організаціями. Він наполягає, що така зміна «перетворить наші ключові гранти на двигуни прогресу»⁷⁵.

II. Звуження спеціалізації. Спеціалізовані установи та програми є привабливими для спонсорів, які бажають спрямувати свої гроші на вирішення конкретних проблем чи задач. Фактично величезна потреба у фінансуванні, яка дедалі зростає, може бути найважливішим фактором, що визначає спеціалізацію аналітичних центрів. Ця тенденція у напрямку звуження спеціалізації безпосередньо вплинула на програми, групи зацікавлених осіб та джерела фінансування багатoproфільних політичних організацій, збільшивши таким чином конкуренцію серед аналітичних центрів. Аналітичним центрам стає дедалі складніше переконувати перспективних спонсорів у тому, що їх програми варті фінансування. Крім того, звуження спеціалізації перешкоджає здійсненню міждисциплінарного підходу до вирішення складних проблем та обмежує креативні можливості науковців⁷⁶. Мірою звуження спеціалізації аналітичні центри намагаються у своїх дослідженнях не відхилятися від обраної тематики. Такі організації, як *National Taxpayers Union* або *Health Care Cost Institute*, є однопрофільними аналітичними центрами. Інші організації працюють лише за незначною кількістю напрямів, наприклад, *Pacific Research Institute* (освіта, технологія та охорона здоров'я) або *Employment Policies Institute* (страхування здоров'я та оплата праці).

Деякі аналітичні центри зосереджуються лише на певних регіонах. Такі установи, як *Middle East Forum*, *National Bureau of Asian Research* та численні аналітичні центри, що працюють у межах одного штату в США, досліджують лише ті питання, що є актуальними для вибраної ними географічної області. І, нарешті, третій досить поширений спосіб спеціалізації аналітичних центрів – за політичною ідеологією. Як приклад можна назвати

⁷⁴ Tevi Troy, "Devaluing the Think Tank" *National Affairs*, Issue No. 10 (Winter 2012), accessed 18 May 2014, <http://www.nationalaffairs.com/publications/detail/devaluing-the-think-tank>.

⁷⁵ Enrique Mendizabal, *Supporting think tanks series: From core and institutional support to organizational development grants*. Onthinktanks.org. June 3, 2013, <http://onthinktanks.org/2013/06/03/supporting-think-tanks-series-from-core-and-institutional-support-to-organizational-development-grants/>.

⁷⁶ Ibid.

представників лібертаріанських, лівих ліберальних, релігійних і консервативних політичних сил⁷⁷. Слід зауважити, що звуження спеціалізації аналітичних центрів часто викликає впевненість у тому, що гроші спонсорів спрямовуються безпосередньо на вирішення питань, які вони фінансують.

Одним із негативних наслідків спеціалізації є нехтування міждисциплінарними методами вирішення проблем, які передбачають всебічний аналіз проблеми під різними кутами. Аналітичні центри «використовують спеціалізацію як засіб виокремлення серед конкурентів»⁷⁸, проте спеціалізація, надаючи аналітичним центрам переваги в певних галузях і сферах, водночас перешкоджає міждисциплінарній взаємодії. Глобалізація не лише зміцнює взаємний зв'язок між країнами, але й підсилює ефективність міждисциплінарних методів вирішення світових проблем. Наприклад, дослідження співробітництва та передачі технологій «Південь-Південь» є «міждисциплінарною задачею»⁷⁹. Під час вирішення складних задач застосування міждисциплінарних підходів відповідатиме складному характеру цих задач. Спеціалізація обмежує кількість можливих пропозицій від науковців та робить їх пропозиції менш практичними та застосовними.

III. Посилення конкуренції. Аналітичні центри використовують спеціалізацію як засіб виокремлення серед конкурентів. Проте не лише звуження спеціалізації призвело до посилення конкуренції, але також і вплив таких організацій, як консультативні та юридичні фірми. Виокремлюючи певну організацію та створюючи конкретну нішу, аналітичний центр підтверджує легітимність цієї організації в політичному діалозі. Така індивідуалізація набула форми функціональної і політичної спеціалізації, а також спеціалізації за напрямком, що допомагає вигідно позиціонувати ці організації перед спонсорами, які дедалі більше віддають перевагу підтримці конкретних проектів організацій, що мають вплив на політику, та людей, які намагаються розібратися в переповненому ринку ідей та організацій. Ефективно підвищити конкурентоспроможність аналітичним центрам допомогло б «розширення сфери спеціалізації»⁸⁰. Диверсифікація та розширення сегмента ринку аналітичних центрів дозволить виробляти пропозиції на підставі комплексного підходу. Залучення меншої кількості аналітичних центрів для консультацій із політичних питань було б вигідніше та зручніше для політиків, що потребують допомоги сторонніх організацій. Окрім того, для прийняття більшості політичних рішень необхідний міждисциплінарний підхід, а спеціалізовані аналітичні

⁷⁷ Edward Lopez, "Ranking Think Tanks: The Challenge of Specialization." *Political Entrepreneurs*, 19 Mar. 2013, accessed 18 May 2014, <http://politicalentrepreneurs.com/ranking-think-tanks-the-challenge-of-specialization/>.

⁷⁸ McGann, James "Think Tank Challenge: Surviving the Competition," *Asia Pathways*, Asian Development Bank Institute, 20 August 2013, accessed 6 January 2014, <http://www.asiapathways-adbi.org/2013/08/think-tank-challenge-surviving-the-competition/>.

⁷⁹ Tavis D. Jules and Michelle Morais De Sá E Silva, "How Different Disciplines Have Approached South-South Cooperation and Transfer," *Society for International Education Journal*, Vol. 5, Issue 1 (2008): 45, accessed 6 January 2014, http://www.tc.columbia.edu/sie/journal/Volume_5/jules.pdf.

⁸⁰ Jeremy D. Taylor, "The Dilemma of Specialization vs. Diversification," *Western Independent Bankers*, issue no. 67 (January 2013), accessed 6 January 2014, http://www.wib.org/publications_resources/directors_resources/directors_digest/jan13/taylor.html.

центри присутні на ринку в надлишку⁸¹. Можливим варіантом дій за обставин, що склалися, є злиття, поглинання чи співпраця аналітичних центрів.

Незважаючи на різносторонній характер політики переважна більшість аналітичних центрів, заснованих упродовж останніх 30 років, зосереджені на певному напрямку або сфері політичних досліджень. Нещодавно аналітичні центри постали перед новою загрозою конкуренції з боку консультаційних та юридичних фірм, правозахисних організацій та мереж кабельного мовлення, що наразі безпосередньо змагаються з аналітичними центрами за пожертви, гранти та контракти. Окрім того, багато коледжів та університетів сприяють розвитку політичних і дослідницьких центрів, що ще більше посилює конкуренцію для звичайних аналітичних центрів⁸².

IV. Вплив і незалежність. Набуваючи популярності та впливовості деякі аналітичні центри втрачають індивідуальність і незалежність. Долання тиску, пов'язаного з необхідністю відповідати вимогам, впливом зовнішніх факторів та збереження незалежності, – це балансування в умовах хиткої рівноваги, що потребує від аналітичних центрів дипломатичних рішень, якщо вони бажають зберегти довіру політиків і суспільства. Одна з найскладніших перешкод полягає в тому, що аналітичні центри рідко публікують результати критичного чи об'єктивного аналізу власної роботи⁸³. Оцінка успіхів і загального впливу є ще однією складною задачею для аналітичних центрів. Виконавчий віце-президент центру *Wilson Center* в окрузі Вашингтон доктор Ендрю Селі зазначає, що оцінка успіхів шляхом відстеження результатів у вигляді даних про публікації, згадування у ЗМІ та виступи є важливою умовою для правильного спрямування досліджень і політичних ініціатив. Зібравши підтвердження своїх результатів, аналітичний центр має зосередитися безпосередньо на вихідних цілях і завданні певного проекту та організації в цілому; однак, враховуючи мінливий характер політики, дуже важливо, щоб аналітичні центри вміли швидко реагувати на зміни та пристосовуватися до нових умов⁸⁴. Таким чином, постійно оцінюючи та переоцінюючи вплив організації, спеціалісти та керівники можуть вести відкритий діалог щодо успіхів і невдач організації та більш ефективно прогнозувати можливі зміни у сфері політики та захисту прав.

V. Порівняння результатів із впливом. Аналітичні центри завжди більше зосереджувалися на результаті, ніж на впливі. Яким чином аналітичні центри оцінюють свій вплив? У багатьох установах головна увага надається кількості виданих книжок та аналітичних записок, а не створенню передумов для розробки нових законів чи зміни

⁸¹"A Q&A With Dr. McGann on the 2012 Go To Report and Chinese Think Tanks," Think Tanks & Civil Societies Program, 18 July 2013, accessed 6 January 2014, <http://gotothinktank.com/a-qa-with-dr-mcgann-on-the-2012-go-to-report-and-chinese-think-tanks/>

⁸²Chafuen, Alejandro. "Think Tanks In America: Occupying A Unique Space." *Forbes*. Forbes Magazine, 10 Apr. 2013. Web. 21 Oct. 2013.

⁸³Ibid

⁸⁴Andrew Selee, "Can Think Tanks Influence Public Opinion and Improve Policy?" *The World Financial Review*, 13 July 2013, accessed 15 July 2014, <http://www.worldfinancialreview.com/?p=696>.

політики⁸⁵. Проте ситуацію ускладнюють спонсори, які дедалі більше прагнуть підтримувати «впливові організації» та бажають, щоб аналітичні центри демонстрували свій вплив на державну політику. Визначення цілей з урахуванням вимоги щодо впливу часто призводить до створення напружених умов роботи, в яких спеціалісти відчують, що їх успіх залежить від можливості змінювати політику чи серйозно впливати на прийняття політичних рішень. Доктор Ендрю Селі з центру *Wilson Center* стверджує, що аналітичні центри, подібно до корпорацій та неприбуткових організацій, мають розробляти методи оцінки успіху, які б надавали співробітникам конструктивну інформацію. Він вважає, що оцінка результатів є складним завданням, враховуючи вимоги щодо впливовості. Дуже важливо мати змогу оцінювати успіхи з різних аспектів та розглядати вплив як відносну, а не абсолютну величину⁸⁶. Зменшення тиску, пов'язаного з вимогами здійснення «сильного впливу» за всіма напрямками роботи, та оцінка впливу за допомогою різноманітних механізмів і способів вимірювання зрештою сприятиме формуванню більш відкритого дослідницького середовища. Крім того, відчувши зниження тиску з боку спонсорів, спеціалісти аналітичних центрів зможуть розширити сферу досліджень та матимуть змогу співпрацювати з іншими спеціалістами.

Одним з ефективних способів вимірювання є аналіз показників впливу крізь призму проміжних результатів. Багато «показників впливу» ґрунтуються на проміжних результатах, таких як «кількість цитувань», наприклад, а не на кінцевих результатах, таких як «число людей, яким допомогла нова політика»⁸⁷. Таке вимірювання проміжних результатів є одним із методів ефективного визначення впливу в короткостроковій перспективі. Більшість потенційних читачів віддають перевагу кількісному моніторингу та оцінці, оскільки вони є «практичним зміщенням орієнтації на результати», хоча моніторинг та оцінка не можуть охопити «всі нюанси політичного процесу»⁸⁸.

VI. Псевдонеурядові аналітичні центри. Уряди створюють аналітичні центри, що мають виглядати як неурядові організації, але фактично вони знаходяться в руках влади. Корпорації та приватні особи також засновують аналітичні центри, які представляють їх інтереси. Така тенденція викликає занепокоєння у зв'язку з відсутністю прозорості та підміною інтересів суспільства інтересами певних осіб. У Великій Британії війовничий журналіст газети *The Guardian* Джордж Монбіо написав кілька статей, які попереджали про те, що «нечесні аналітичні центри руйнують нашу демократію», беручи участь у «секретному лобіюванні певних компаній»⁸⁹. Не слід думати, що ця проблема є неактуальною для Сполучених Штатів. Фактично м.Вашингтон, округ Колумбія, стає осередком таких аналітичних центрів, які більше схожі на лобістські чи PR-компанії, ніж на джерела незалежних ідей та критики політичних рішень⁹⁰. Більше того, взаємозв'язок

⁸⁵Chafuen, Alejandro. "15 Ways Of Measuring Think Tank Policy Outcomes." *Forbes*. Forbes Magazine, 24 Apr. 2013. Web. 21 Oct. 2013.

⁸⁶Andrew Selee, "Can Think Tanks Influence Public Opinion and Improve Policy?"

⁸⁷"Helping Think Tanks Measure Impact," Redstone Strategy Group, 15 September 2013, accessed 6 January 2014, <http://www.redstonestrategy.com/wp-content/uploads/2013/09/2013-09-30-IDRC-Helping-think-tanks-measure-impact.pdf>.

⁸⁸Ibid.

⁸⁹Monbiot, George. 2006. Who's Paying? <http://bit.ly/LcQnKC>.)

⁹⁰Bartlett, Bruce. "The Alarming Corruption of the Think Tanks." *TheFiscalTimes.com*. The Fiscal Times, 14 Dec. 2012. Web. 21 Oct. 2013.

між аналітичними центрами та політичним середовищем Вашингтона свідчить про викривлення наукового підходу через вплив політичних уподобань. Наприклад, призначення колишнього сенатора від республіканської партії Джима Демінта на посаду президента інституту *The Heritage Foundation* у 2013р. викликало підозри у відкритій політизації інституту та невмінні «відділяти наукові дослідження від відверто однопартійної політики»⁹¹.

Багато аналітичних центрів у США, які не підлягають оподаткуванню на підставі статусу 501(c)(3), наразі представляють лобістські компанії, що оподатковуються⁹². Тож не слід дивуватися, що наприкінці 2013р. «в США почали гучніше лунати заклики до збільшення прозорості аналітичних центрів» слідом за заявами лауреата Нобелівської премії Пола Кругмана та «багатьох інших політичних оглядачів», які «вже давно закликали аналітичні центри оприлюднити відомості про їх спонсорів»⁹³. Ця публічна критика примусила центр *Center for American Progress* оприлюднити перелік спонсорів, проте інші організації, такі як *Heartland Institute* висловилися на користь «непрозорості», спираючись на «право спонсорів на конфіденційність»⁹⁴. Ці організації не слід сприймати як виняток, оскільки, як нещодавно виявила Брук Вільямс із Гарвардського університету, третина з 50 найвідоміших американських аналітичних центрів приховують дані про своїх спонсорів.

Через збільшення критики аналітичних центрів постає питання щодо їх мотивації у проведенні політичних досліджень. Науковий співробітник університету Західної Шотландії Гері Хасан вважає, що відкритий аналіз аудиторії, для якої працюють аналітичні центри, показав би, що аналітичні центри особисто зацікавлені в задоволенні інтересів певних компаній, бухгалтерських фірм і лобістів. Він зазначає, що, на жаль, дуже мало політичних рішень, які підтримують аналітичні центри, дійсно служать на користь суспільства⁹⁵. У своїй критичній заяві Хасан підкреслює загальне скептичне ставлення до об'єктивності аналітичних центрів через вплив на них спонсорів; однак, враховуючи величезну кількість спонсорів, просто неможливо пристосувати дослідження до потреб усіх спонсорів.

VII. Гібридна організація. Коли перед аналітичними центрами постали нові проблеми в середовищах, де вони працювали, вони пристосувалися до цих обставин і створили гібридні установи. Аналітичні центри традиційно займають «проміжну позицію» між науковими, політичними, економічними та інформаційними установами, і таке становище часто призводить до того, що дати їх точне визначення досить складно⁹⁶. Дедалі більше аналітичних центрів є поєднанням кількох типів організацій (науково-дослідний центр,

⁹¹Jennifer Rubin, "Jim DeMint's Destruction of the Heritage Foundation," *The Washington Post*, 21 October 2013, accessed 6 January 2014, <http://www.washingtonpost.com/blogs/right-turn/wp/2013/10/21/jim-demints-destruction-of-the-heritage-foundation/>.

⁹²Ibid

⁹³Krugman, Paul. 2005. Think Tank Transparency. New York Times. <http://nyti.ms/1eKJIAw>.

⁹⁴Yeager, Holly. 2013. Center for American Progress releases donor list. The Washington Post. <http://wapo.st/1dnECHU>; Heartland Institute. 2013. Reply to our Critics. The Heartland Institute. <http://bit.ly/1lBSbdf>

⁹⁵Gerry Hassan, "The Limits of the 'Think Tank' Revolution," *Open Democracy*, 8 Sept. 2008, accessed 18 May 2014, <http://www.opendemocracy.net/article/yes/the-limits-of-the-think-tank-revolution>.

⁹⁶Medvetz, Tom. "Think Tanks as an Emergent Field." (2008): n. pag. Social Science Research Council. Web. 23 Oct. 2013.

консультаційна група, маркетингова фірма та засіб масової інформації). Змінилися також і ролі ключових співробітників. Персонал аналітичних центрів «складається з різнопланових спеціалістів, які одночасно є науковцями, журналістами, маркетологами та політологами»⁹⁷. Бюджети аналітичних центрів та системи комплектування штатів орієнтовані на політичні дослідження тією ж мірою, що й на рекламу та науковців, які ці дослідження проводять. Фактично функції аналітичних центрів наразі є настільки багатосторонніми та неоднорідними, що наукові співробітники Дональд Е.Ейбельсон та Крістіна М.Кербері зазначили, що крім «визнання того факту, що аналітичні центри є неприбутковими, політично неупередженими організаціями, які займаються дослідженням державної політики, мало хто зміг би визначити інші критерії, за якими можна було б відрізнити аналітичні центри від інших типів неурядових організацій»⁹⁸.

VIII. Вплив Інтернету, нових медіа-технологій, соціальних мереж та «хмарних сервісів». Інформація більше не має сили, якщо вона не оприлюднена в потрібній формі в потрібний час, і ця концепція змінює принцип роботи аналітичних центрів. Зараз більшість аналітичних центрів мають веб-сайти та ведуть політичні дебати через Інтернет. Проте на цьому шляху розвитку цифрових технологій «цифровий збій»⁹⁹. Серед головних проблем, що постають наразі перед аналітичними центрами, є тиск, пов'язаний із необхідністю прискорювати пошук і розповсюдження інформації, а також зі зростанням рівня глобальної конкуренції та збільшенням складності забезпечення внутрішнього обміну інформацією.

Соціопитування центру *Pew Research Center* виявило, що 70% людей у Сполучених Штатах читають новини в Інтернеті¹⁰⁰. Інтернет, традиційні та нові медіа-технології та сайти соцмереж дедалі активніше використовуються для щоденного пошуку новин. На сьогоднішній день все більше людей отримують інформацію з Інтернету, за допомогою традиційних і нових медіа-технологій, а також через соціальні мережі. Це є сучасною реальністю, яка вимагає від організацій перегляду способів створення, розповсюдження та обговорення політичних питань. Організації також мусять відкоригувати методи зв'язку з аудиторією, яку вони представляють, і/або клієнтами, на яких працюють, а також проводити дослідження наукового рівня, які були б зрозумілі та доступні для політиків і громадськості. Мендісабаль заявляє, що розробка стратегії з урахуванням нових цифрових технологій необхідна не лише в напрямку зв'язку, але й у напрямі досліджень та управління. Він зазначає: «*Twitter* можна використовувати для пошуку інформації (дослідження), її поширення (зв'язок) та забезпечення взаємодії між членами групи та інформування їх про перебіг виконання проекту (управління)»¹⁰¹. На думку Мендісабаль,

⁹⁷McGann, James "Shanghai and Beijing, China August 2013," *Global Trends and Transitions in Think Tanks and Policy Advice*, Think Tanks & Civil Societies Program, accessed 6 January 2014.

⁹⁸Abelson, Donald E., and Christine M. Carberry. 1998. "Following Suit or Falling Behind? A Comparative Analysis of Think Tanks in Canada and the United States." *Canadian Journal of Political Science* 31.3: 525-55. Web.)

⁹⁹*Topic Page: Digital strategy and tools for think tanks*. Onthinktanks.org. March 27, 2012 <<http://onthinktanks.org/2012/03/27/digital-disruption-the-internet-is-changing-how-we-search-for-information/>>.

¹⁰⁰Pew Research Center. "Do you ever get news online or not?" *Poll.orspub.com*. Pew Research Center for the People and the Press, 8 Aug. 2013. Web. 23 Oct. 2013.

¹⁰¹ Enrique Mendizabal, Digital Think Tanks. Onthinktanks.org. June 14, 2012 <<http://onthinktanks.org/2012/06/14/digital-think-tanks/>>

для максимального збільшення потенціалу, який можливо реалізувати для підвищення продуктивності, ефективності та якості розповсюдження інформації, аналітичним центрам слід узгодити свою роботу з конкретними типами стратегії на основі цифрових технологій відповідно до поточної ситуації¹⁰². Нік Скот погоджується з ним у тому, що добре продумана стратегія на основі цифрових технологій може «збільшити гнучкість, зекономити час для персоналу, що не має достатньо ресурсів, та забезпечити додаткові можливості для співробітництва»¹⁰³.

Таке збільшення ролі Інтернету також викликає питання стосовно різниці між популярністю та впливовістю аналітичних центрів; часто популярність певного аналітичного центру в Інтернеті зовсім не означає його здатність щось змінювати¹⁰⁴. Ці фундаментальні зміни повністю трансформували способи аналізу та обговорення державної політики і примусили аналітичні центри ретельно стежити за цими змінами, щоб «бути у строю». Для підвищення загального впливу організації вкрай важливим є створення доступної та зрозумілої інформації. Еквадорський аналітичний центр *Grupo FARO* зауважує, що «одного збору фактів недостатньо». Висновки та аргументи мають «бути викладені так, щоб їх однаково добре сприймали як політики та консультанти з питань політики (низхідне представлення структури політичного процесу), так і журналісти та звичайні громадяни (висхідне представлення)»¹⁰⁵. Факти та ґрунтовні дослідження мають перетворитися на захопливі розповіді, розраховані на більш широку аудиторію. Соціальні мережі та технології в поєднанні з лаконічними та доступними аналізами дозволяють значно підвищити ефективність обміну знаннями.

ІХ. Дії чи ідеї. Неупереджені багатофункціональні організації мусять відмовлятися від традиційних методів роботи, таких як діалог і дебати, та розглядати нові методи, оскільки спонсори та інші зацікавлені учасники політичного процесу досить нетерпляче ставляться до конференцій, форумів і семінарів з питань державної політики. Ця тенденція викликана переважно впливом спонсорів, які наразі віддають перевагу діючим програмам та установам, орієнтованим на пропаганду, перед конференціями, форумами та семінарами. Керівник індійського Центру з обліку бюджету та управління Субрат Дас висловився на підтримку необхідності пропаганди для здійснення змін: «Якщо ми хочемо досягти результатів чи якогось впливу..., ми маємо встановлювати зв'язок із потрібними зацікавленими особами. Ми можемо робити дослідження найвищої якості і розповсюджувати результати цих досліджень через публікації,... проте все це може

¹⁰² Enrique Mendizabal, Digital Think Tanks. Onthinktanks.org. June 14, 2012 <<http://onthinktanks.org/2012/06/14/digital-think-tanks/>>).

¹⁰³ Nick Scott. *Digital strategy can support communications in think tanks. But can it also improve their research and management too?* Onthinktanks.org. June 15, 2012.

¹⁰⁴ McNutt, Kathleen, and Gregory Marchildon. "Think Tanks and the Web: Measuring Visibility and Influence." *Canadian Public Policy* 35.2 (2009): 219-36. Project MUSE. Web. 20 Oct. 2013.

¹⁰⁵ Sami Atallah and Orazio Bellettini Cedeño, "Democracy Think Tanks in Action: Translating Research into Policy in Young and Emerging Democracies," forum, Network of Democracy Research Institutes from National Endowment for Democracy, Washington D.C., 13 June 2013, accessed 15 July 2014, <http://www.ned.org/events/democracy-think-tanks-in-action-translating-research-into-policy-in-young-and-emerging-democr>.

залишитися непоміченим потрібними зацікавленими особами»¹⁰⁶. Одним із нових методів взаємодії з потрібними зацікавленими особами є застосування ігрових елементів у неігровому контексті, наприклад, у фінансуванні. Цей процес «гейміфікації», що наразі застосовується в бізнес-моделях з метою оцінки спонсорів та інших зацікавлених сторін, може бути ефективним засобом підвищення привабливості аналітичних центрів для партнерів із фінансування та інших ключових зацікавлених осіб¹⁰⁷. Нові, орієнтовані на політику, установи перевершили неактуальні традиційні дослідні організації, що не розуміють та не реагують на фундаментальні зміни, які відбулися у Вашингтоні та інших столицях у всьому світі.

Х. Зосередження уваги на зовнішніх зв'язках і маркетингових стратегіях. Зростання капіталовкладень і необхідність швидкого вирішення складних політичних проблем збільшили потребу в дослідженнях у сфері політики та сприяли розвитку спеціалізованих аналітичних центрів з питань державної політики. Ця тенденція призвела до підвищення значення маркетингових стратегій та зовнішніх зв'язків, які б забезпечували ефективну взаємодію з ключовими клієнтами та спонсорами. Тепер аналітичні центри мусять розробляти стратегії «гнучкого виробництва», згідно з якими вони мають щодня або щотижня видавати стислу інформацію, наприклад, у вигляді публікацій у блогах та дописів у соціальних мережах, на додачу до розгорнутих доповідей, що публікуються рідше¹⁰⁸. Аналітичні центри змушені змінювати формат своєї «продукції», щоб її можна було розповсюджувати між кількома обраними згідно зі стратегією цільовими аудиторіями з метою забезпечення максимального впливу.

У цьому новому світі на заміну книжкам, журналам і доповідям прийшли змістовні та ефектні стислі огляди, призначені для полегшення роботи політикам та задоволення потреби в швидкому вирішенні політичних питань і проблем. Замість книжок і звітів на 400 сторінок зараз ми бачимо лише кілька сторінок чи навіть рядків, якщо матеріал розповсюджується у вигляді текстового повідомлення чи допису в блозі. Ці нові реалії ставлять багато надзвичайно складних задач для аналітичних центрів, що мусять пристосовуватися до цих змін, не жертвуючи при цьому якістю та обсягом досліджень.

Крім того, деякі аналітичні центри стали менше цікавитися новими дослідженнями, опікуючись більше «продажем» своїх новин¹⁰⁹. Наприклад, у 2008р. *Center for American Progress* використав близько половини свого бюджету на зв'язки з громадськістю та підвищення популярності – це приблизно у 8 разів більше, ніж витратили аналогічні політичні організації¹¹⁰. Враховуючи той факт, що бажання аналітичних центрів продати свій «продукт» пересилює потребу у здобутті нових знань, дослідження та політичні ініціативи на користь суспільства стали менш важливими. Окрім того, через появу великої

¹⁰⁶Das, Subrat. "Balancing Research and Advocacy: Subrat Das." Interview.*OnThinkTanks.org*. N.p., 3 Oct. 2013. Web. 24 Oct. 2013. <<http://onthinktanks.org/?s=advocacy>>.

¹⁰⁷Natasha Singer, "You've Won a Badge (and Now We Know All About You)," *The New York Times*, 4 February 2012, accessed 4 January 2014, http://www.nytimes.com/2012/02/05/business/employers-and-brands-use-gaming-to-gauge-engagement.html?_r=0

¹⁰⁸Knezovich, Jeff, and Melissa Julian. "Taking Think Tank Communications to the next Level: Determining What Goes Where." *OnThinkTanks.org*. N.p., 8 Oct. 2013. Web. 24 Oct. 2013.

¹⁰⁹See note 5.

¹¹⁰See note 11.

кількості аналітичних центрів недержавні організації зазнають більш жорсткої конкуренції, намагаючись отримати фінансування та здобути громадську підтримку¹¹¹.

XI. Глобалізація. Аналітичні центри намагаються розширити свою світову присутність, орієнтуючись на глобальні перспективи та аудиторії. Економіст Джозеф Стігліц зазначав, що аналітичні центри мусять «аналізувати інформацію зі всього світу, а зміни впроваджувати лише у себе», якщо вони бажають ефективно працювати на сучасній політичній арені¹¹². Ця тенденція зокрема пов'язана із загальносвітовими проблемами, такими як глобальне потепління, розповсюдження зброї масового ураження, пандемії та тероризм. Останніми роками для вирішення цих глобальних питань та надання консультаційних послуг світовим політикам було створено кілька міжнародних аналітичних центрів (наприклад, *Carnegie Endowment for International Peace* та *International Crisis Group*).

Крім того, постійно зростає кількість нових аналітичних центрів у країнах із перехідною економікою¹¹³. Наприклад, збільшується кількість африканських аналітичних центрів, хоча перед ними постає багато проблем. Багато з них не мають платформи для визначення власного порядку денного. Вони зазвичай фінансуються іноземними та міжнародними компаніями та відчують брак коштів для започаткування довгострокових дослідницьких програм, що надзвичайно погано впливає на їх здатність виробляти пропозиції щодо політики в довгостроковій перспективі. Науковий співробітник Хусейн Елькамель також підкреслює труднощі, яких зазнають африканські аналітичні центри щодо створення та зміцнення потенціалу та незалежності, а також проблеми, пов'язані з діяльністю на нестійкому ринку¹¹⁴. Враховуючи ці труднощі, багато хто вважає, що аналітичним центрам в Африці варто вишукувати внутрішні джерела фінансування та працювати над стратегіями комунікації з метою організації більш ефективного інформування політиків про результати досліджень. На думку багатьох науковців, також важливо, щоб такі аналітичні центри співпрацювали один з одним та будували альянси з іншими аналітичними центрами – у країнах Півдня та Півночі – з метою обміну найкращим досвідом. Стратегії цифрової комунікації мають сприяти та підтримувати це прагнення до співпраці та партнерства¹¹⁵.

Багато аналітичних центрів намагаються створити міцніші зв'язки з аналогічними організаціями у своєму регіоні та в усьому світі. В результаті виникнення регіональних економічних альянсів, що є значною мірою наслідком глобального взаємозв'язку, було створено нову мережу установ, які працюють над політичними питаннями певного

¹¹¹ Ibid.

¹¹² Stiglitz, Joseph. "Scan Globally, Reinvent Locally: Knowledge Infrastructure and the Localization of Knowledge." In *Banking on Knowledge: The Genesis of the Global Development Network*, 24-43. Ed. Diane Stone. London: Routledge, 2000.

¹¹³ The Economist. "Emerging Markets: The Rise of Emerging-market Think-tanks." *Economist.com*. The Economist Newspaper, 26 Jan. 2011. Web. 21 Oct. 2013.

¹¹⁴ Hussein Elkamel, A presentation on Nov. 2010. <http://www.thinktanking.idsc.gov.eg/InternatioanlConf/Opening%20Session/Session%201/Elkamel/Information%20Report_Ambassador%20Elkamel%20final.pdf>).

¹¹⁵ Enrique Mendizabal, *How a digital strategy can enhance think tank management, research and communication?* Onthinktanks.org. June 21, 2012 <<http://onthinktanks.org/2012/06/21/how-a-digital-strategy-can-enhance-think-tank-management-research-and-communication/>>

регіону. Але цим організаціям важко конкурувати з вузькоспеціалізованими організаціями з чітко розмежованим сектором ринку та постійною аудиторією.

ХІІ. Проблеми керівництва та управління. Безпрецедентне число керівних кадрів аналітичних центрів звільняються чи переходять на нижчу посаду. Багато хто з керівників є засновниками цих аналітичних центрів або упродовж багатьох років керували ними, тож наслідки та зміни можуть бути несприятливими. Керівна робота в неприбутковому аналітичному центрі відрізняється від аналогічної роботи в комерційній організації. Тут немає акцій чи акціонерів як таких. Керівники можуть вважатися псевдовласниками або «духовними власниками» організацій. Ступінь володіння визначається за обсягом вкладених коштів, але в цьому випадку виникає проблема, як зберегти талановитих співробітників і ресурси у випадку зміни керівництва. Часто висококваліфіковані та шановані керівники «перевершують свої власні організації» серед читачької аудиторії: керівник аргентинського аналітичного центру Августін Етчебарне, має 33 тис. читачів у *Twitter*, тоді як його аналітичний центр – лише 8 000¹¹⁶. Втрата таких успішних керівників може призвести до зменшення аудиторії, яку могли б мати аналітичні центри. У деяких провідних установ, таких як *RAND*, *Peterson Institute for International Economics*, *Urban Institute* та *Woodrow Wilson International Center for Scholars* останніми місяцями змінилися керівники, а у інших, як то *Heritage Foundation* та *Brookings Institute* наразі планують змінити керівників. Ця проблема є більш серйозною в Африці та Центральній Європі, де дуже малий вибір керівних кадрів. Зміна керівництва в цих країнах може набагато сильніше вплинути на становище організацій.

Успіх останнім поколінням керівників – у владі чи в інших установах – завжди дається нелегко, проте він є надзвичайно важливим. Один неправильний вибір керівника чи важка ротація можуть паралізувати організацію на багато років. Навіть якщо вдалося знайти відповідного керівника, перед установою постає ряд проблем, що вимагатимуть від органу управління ретельного розгляду та вирішення. Перед новими керівниками виникають нові задачі. Як зазначає науковий співробітник Андреа Монсада, «підвищена конкуренція, пошук спонсорів, 24-годинний цикл новин та очікування реакції на здійснювану політику» є додатковим тягарем, зокрема для тих аналітичних центрів, де нові директори, які «не мають таких відносин зі спонсорами, як їх попередники». У цій ситуації, на думку Монсади, може виникнути «небезпека того, що дослідженнями керуватимуть політики» через відсутність у нового керівництва засобів, необхідних для протистояння вимогам спонсорів¹¹⁷.

Тож таким аналітичним центрам доведеться постійно боротися з напруженістю, пов'язаною з пошуком балансу між впливом і незалежністю, принциповістю та відповідністю, рівнем спеціалізації, шириною та глибиною питань, що вони розглядають, між послідовністю і вибором альтернативних питань для розгляду та, врешті решт, між впливом на політику та на життя людей у країнах, де вони працюють.

¹¹⁶See Note 6

¹¹⁷Andrea Moncada, New blood means new challenges for U.S. think tanks. Onthinktanks.org. June 12, 2012. <<http://onthinktanks.org/2012/06/12/new-blood-means-new-challenges-for-u-s-think-tanks/>>).

XIII. Вплив децентралізації влади. Децентралізація влади полягає в залученні звичайних громадян до певних політичних і соціальних процесів, спрямованих на зміну державної та світової політики. Штати вже не є єдиним джерелом влади. Елементи глобалізації – торгівля, фінанси, технологія та традиційні й нові медіа-технології – це невідворотні сили, які жодна держава не в змозі повністю контролювати, і саме це веде до децентралізації влади.

І хоча децентралізація зазвичай вважається сприятливим явищем, вона може стати проблемою для аналітичних центрів. «Інформація прагне свободи, тоді як знання набагато важче сформулювати й донести до аудиторії, до того ж, вони є більш суб'єктивними»¹¹⁸. Це призводить до виникнення ускладнень, пов'язаних із забезпеченням послідовності та визначенням цінності й серйозності інформації. Це, а також постійний доступ до публічної інформації, що використовується в політичній сфері, тягне за собою активізацію терористів і демагогів. Глобалізація змусила терористичні організації змінити природу часу в цьому мінливому світі¹¹⁹, особливо після того, як холодна війна позначила зміни у світовому порядку. Для безпосередньої протидії зазначеним загрозам потрібен «комплексний підхід, який дозволить зміцнити всі централізовані організації та призведе до формування більш централізованої міжнародної системи для боротьби з небезпекою, що йде від децентралізованих та автономних мереж незадоволених осіб»¹²⁰. Оскільки світова політика стає більш децентралізованою, спроби централізації зусиль для боротьби з тероризмом нечисленні та нечасті. У цьому полягають деякі з проблем, що постають перед аналітичними центрами у зв'язку з децентралізацією влади.

XIV. Розмивання границь між аналітичними центрами та журналістикою. Останнім часом ряд обставин призвів до розмивання границь між аналітичними центрами та журналістикою. Чудовим прикладом, що демонструє цю нову проблему глобальних аналітичних центрів, які займаються журналістською діяльністю, є захід «Аналізуючи аналітичні центри», що відбувся 14 жовтня 2014р. у школі Флетчера в Університеті Тафтса. Конференцію організовувала та керувала процесом Брук Вільямс, яка згідно з планом конференції є членом Центру етики ім.Едмонда Дж.Сафра (*Edmond J. Safra Center for Ethics*) Гарвардського університету. Швидкий пошук показує, що Брук Вільямс також є відзначеним нагородами журналістом, який веде розслідування¹²¹, і що вона планує вивчати аналітичні центри під час своєї роботи в Гарварді.

Таке серйозне розмивання границь спостерігається між журналістами та науковцям. І хоча «журналісти [...] традиційно не дуже високо цінуються в аналітичних центрах, [...] аналітичні центри використовують журналістику більше для просування своїх проєктів, ніж для інформування суспільства чи викриття незаконних дій»¹²². Тим не менш, ці незвичайні та потенційно небезпечні явища можуть сильно ускладнити розмежування журналістики та аналітичних центрів, особливо у випадку конфліктів інтересів.

¹¹⁸Gates, B. (2006) 'The Road Ahead'. Newsweek Jan 25.2006

¹¹⁹*Terrorism in The Context of Globalization*: Web URL: zmne.hu/aarms/docs/Volume9/Issue1/pdf/01.pdf

¹²⁰Hamilton & Gray 2012, *Decentralized Terrorism: Ramifications for a Centralized International System*, Global Security Studies, Spring 2012, Volume 3, Issue 2.

¹²¹Brooke Williams." Brooke Williams. Accessed October 27, 2014. <http://ethics.harvard.edu/people/brooke-williams>.

¹²²Ibid.

В якості приклада можна згадати Дуга Брендона, представленого у 2005р. науковим співробітником Інституту Катона, який відвідав захід для науковців і у своїй промові почав агітувати корпоративних бенефіціарів. Подібні непоодинокі випадки використання наукових подій для лобіювання певної діяльності – це явище, що заслуговує на увагу, і яке можна класифікувати як одну з нових проблем аналітичних центрів.

Ми не демонструємо незадоволення чи упереджене ставлення до цієї тенденції. Проте вона викликає певне занепокоєння. Існування іншого виміру існуючої кризи однозначно потребує уваги та подальшого аналізу, оскільки «відносини, що раніше ґрунтувалися на симбіозі [...], зараз стають конкурентними»¹²³. «Аналітичні центри займаються журналістикою [...], в той час як журналісти, не встаючи з місця, по максимуму використовують дані та звіти. [...] Журналістська діяльність аналітичних центрів найбільше нагадує традиційну журналістику, коли вона проявляється у постійній переробці даних та відвідуванні зустрічей»¹²⁴. Через використання методів, розроблених і призначених спеціально для аналітичних центрів, границі між журналістикою та аналітичними центрами поступово стираються, що веде до руйнівних наслідків.

Існує пояснення тому, що певні журналісти намагаються наслідувати та імітувати методи аналітичних центрів і прагнуть потрапити до світу справжніх науковців. Журналісти відчують, що їх можливості на отримання бажаної роботи починають зменшуватися у традиційних ЗМІ, тоді як нові медіа-канали починають займати провідні позиції в журналістиці¹²⁵. «Для політиків, людей, які приймають політичні рішення, та читачів журналістика тим краще, чим більше інформації та вибору. Неточності можна швидко виявити, і завжди існує інша думка. Для журналістів це не дуже добре. *Twitter*, блоги та інформаційні листи дозволяють аналітичним центрам доносити свою інформацію безпосередньо до аудиторії»¹²⁶, що усуває необхідність у посередниках та відбирає роботу у журналістів.

Крім того, існує конкуренція з аналітичними центрами, що робить цю проблему ще актуальнішою. Тепер крім конкуренції між собою аналітичні центри ще змушені конкурувати з великими юридичними фірмами, консультативними агенціями, правозахисними організаціями, що намагаються диверсифікувати та розширити свою частку на нетрадиційних ринках. Усі вони стирають границі, щоб на однакових засадах змагатися з аналітичними центрами за одну й ту ж аудиторію та обмежені ресурси. Ця проблема розмивання границь, що постала перед аналітичними центрами, ставить під загрозу саму сутність аналітичних центрів, що може призвести до подальшого погіршення ситуації стосовно методів, можливостей та інших елементів роботи аналітичних центрів.

¹²³ "Making the Headlines." The Economist. September 20, 2014. Accessed October 27, 2014. <http://www.economist.com/news/international/21618824-divide-between-having-ideas-and-reporting-them-dissolving-making-headlines>

¹²³ Ibid.

¹²⁴ Ibid.

¹²⁵ Стосується пункту 8 розділу «Поеднання проблем» цього документа.

¹²⁶ "Making the Headlines." The Economist. September 20, 2014. Accessed October 27, 2014. <http://www.economist.com/news/international/21618824-divide-between-having-ideas-and-reporting-them-dissolving-making-headlines>

XVI. Глобальний глухий кут. Що стосується заходів у сфері політики, глобальні проблеми, що потребують вирішення, політично оминаються. І через це політики не можуть займатися довгостроковими питанням, що створює свого роду політичний затор на державному та міжнародному рівнях. В якості популярних прикладів можна назвати глобальні політичні затори в галузі економіки, охорони довкілля та безпеки¹²⁷. Поширення поліцентризму та збільшення відмінностей, які неможливо ігнорувати в політичній системі, призводять до виникнення класичної безвихідної ситуації, за якої не має значення, чи будуть вжиті ключовими політичними фігурами якісь незначні заходи щодо довгострокових проблем, чи не буде вжито жодних. Що стосується світових політичних сил, що втратили можливість приймати важливі рішення, «їх мотивація до інвестування в міжнародні організації та інші глобальні суспільні блага зменшується, якщо не вдається легко скласти порядок денний та отримати максимальний прибуток», і це пояснює, яким чином поліцентризм може стати причиною зменшення фінансування глобальних організацій. Це є одним із основних наслідків глобальних політичних заторів, ключовою причиною яких є поляризація. Певні аспекти проблеми видно неозброєним оком, і, наприклад, прихід республіканців до влади в листопаді для простого громадянина може здатися кроком до розв'язання тупикової ситуації шляхом забезпечення одній партії більшості в обох палатах, проте існують ще й неочевидні причини, які не так просто побачити. Проблеми можуть різнитися залежно від ситуації та законодавчої системи в тій чи іншій країні, але серед головних прикладів довгострокового політичного затору можна назвати «бездіяльність установ», складність розв'язання проблем, пов'язану із внутрішньою політикою та відсутністю чітких федеральних законів, а також швидке збільшення кількості установ з власними переконаннями стосовно різних питань, що призводить до отримання лише часткових відповідей замість однієї повної¹²⁸.

Прикладом глобальної тупикової ситуації можна вважати неефективну спробу вирішення проблеми глобальної зміни клімату, відому серед дослідників під назвою «найпідступніша проблема»¹²⁹. Поляризація відносно цієї проблеми проявляється у кількості згадувань про важливість проблеми зміни клімату: у дослідженнях, проведених організацією *Sunlight Foundation*, було зазначено, що «...майже три чверті згадувань про зміну клімату (74%) припадає на долю членів демократичного кокуса»¹³⁰. Поляризація, викликана довгостроковими державними та міжнародними політичними заторами, призвела до браку потужних політичних сил, які б могли вжити заходів для подолання довгострокових криз.

На 12 листопада здавалося, що ключовий договір між США та Китаєм щодо клімату поклав кінець одному з аспектів глобального політичного затору. Але цей договір, який мав би контролювати забруднення довкілля, також виявився частиною політичного

¹²⁷ Victor, David G. "Gridlock: Why Global Cooperation Is Failing when We Need It Most. By Hale Thomas, Held David, and Young Kevin. Malden, MA: Polity Press, 2013. 368

¹²⁸ Ibid.

¹²⁹ Hale, Thomas, David Held, and Kevin Young. *Gridlock: why global cooperation is failing when we need it most*. John Wiley & Sons, 2013. pg.92

¹³⁰ Enten, Harry. "The Political Rhetoric Around Climate Change ... Er, Global Warming." DataLab. June 4, 2014. Accessed November 12, 2014. <http://fivethirtyeight.com/datalab/the-political-rhetoric-around-climate-change-er-global-warming/>.

тупика, оскільки він не вимагає від Пекіна обмежити викиди вуглецю ще протягом 16 років¹³¹. Тому це не угода, а компроміс, обумовлений політичним тупиком.

XVII. Кризова втома. Як і глобальний політичний тупик, кризова втома утворюється через витрати, виснаження та політичні проблеми, що призводять до браку потужних політичних сил, які могли б вжити заходів в умовах кризи. Проте якщо глобальний політичний тупик є характерним для довгострокових проблем, кризова втома стосується короткострокових проблем.

Кризова втома утворюється, коли конфлікт, що мав бути розв'язаний швидко, виходить за свої часові рамки, і все відбувається довше ніж повинно. Це призводить до своєрідної втоми, яка пригнічує моральний дух і віру. Для продовження боротьби з кризою є необхідними повторне заохочення та мотивація, що й намагався зробити держсекретар Джон Керрі у випадку конфлікту в Сирії: «Ми знаємо, що після 10 років конфлікту американці втомилися від війни. Повірте, я теж. Але ми не можемо через утому відмовитися від своєї відповідальності»¹³². Серед можливих факторів, що призводять до кризової втоми, є, безперечно, час, а також витрати та політичні проблеми, пов'язані з утомою. Витрати у зв'язку з війною в Сирії, можуть бути ключовою причиною кризової втоми. АМР США, яке зосереджене винятково на наданні допомоги пораненим і тому є лише один з ключових факторів, пов'язаних із сирійською кризою, надало гуманітарної допомоги на суму \$1 739 769 523 лише від США. Один вигляд цієї величезної суми дратує, тож ці витрати можуть стати одним із головних факторів кризової втоми від конфлікту в Сирії. З боку політики кризова втома може бути зумовлена політичною невизначеністю стосовно Сирії, оскільки жодні дебати та зустрічі не дають чітких і задовільних відповідей. Тому для політичних лідерів надзвичайно важливо позбутися цієї невизначеності та нерішучості щодо Сирії. Проте, як уже зазначалося, боротьба з невизначеністю та нерішучістю заради отримання чіткої відповіді надзвичайно ускладнюється через поляризацію.

¹³¹Volcovici, Valerie, and David Lawder. "Republicans Vow EPA Fight as Obama Touts China Climate Deal." Reuters. November 12, 2014. Accessed November 12, 2014.

¹³²Baker, Peter, and Michael Gordon. "Kerry Becomes Chief Advocate for U.S. Attack." The New York Times. August 30, 2013. Accessed November 12, 2014.

Висновки

Постійним завданням аналітичних центрів є своєчасне та відкрите проведення досліджень, пов'язаних із політикою, яке б забезпечувало політиків, пресу та громадськість актуальною інформацією щодо ключових проблем, які стоять перед країною. Вже минули ті дні, коли аналітичні центри могли керуватися лозунгом «досліджуй, записуй, а ті, кому потрібно, знайдуть». Сьогодні аналітичні центри повинні бути раціональними та лаконічними політичними інструментами. Згідно з визначенням газети *The Economist*, «хороші аналітичні центри» – це організації, що поєднують «наукову глибину, політичний вплив, привабливість для громадськості, зручне оформлення матеріалу та долю ексцентричності». Нові технології створюються щодня, і ці прискорені темпи постійно змушуватимуть аналітичні центри шукати нові та ефективніші способи збору, класифікації й аналізу даних та подальше доведення інформації про результати досліджень до сильно сегментованої цільової аудиторії за допомогою різноманітних засобів комунікації. Ті, хто не зможе відповідно організувати свою роботу та набутти цих якостей, матимуть погану репутацію через «педантизм, неактуальність, непрозорість, бідність і консерватизм». Багато аналітичних центрів уже здолали для себе цю проблему і зараз відіграють ключові ролі у встановленні зв'язків між науковою та політичною спільнотами, а також між політиками та людьми.

З причин, описаних у цьому звіті, значення та важливість незалежних аналітичних центрів і надалі зростатиме. Очевидно, що в сучасній політиці не бракує проблем як на державному й регіональному, так і на міжнародному рівні. За останні 10-15 років уряди та групи громадського суспільства стали покладатися на аналітичні центри, потребуючи інформації чи рекомендацій, і, я маю впевненість, що ця тенденція збережеться і в майбутньому.

Огляд змін та удосконалень, внесених до Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів

Кожен рік ми намагаємося систематично реагувати на коментарі та пропозиції щодо вдосконалення процесу номінації та складання рейтингу для Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів (ВІРАЦ). З часу першої доповіді, опублікованої у 2006р., процедури номінації та відбору зазнали суттєвих змін. Співробітники Програми «Аналітичні центри і громадянське суспільство» (ПАЦГС) постійно намагаються вдосконалювати процес номінації та відбору, але у зв'язку з цим необхідно зробити кілька застережень. По-перше, хоча ми і докладаємо всіх наших зусиль, щоб виявити та виправити якомога більше помилок, ми не стверджуємо, що наші щорічні рейтинги є бездоганними. Як і багато рейтингових систем, Всесвітній індекс-рейтинг аналітичних центрів не позбавлений недоліків, над виправленням яких ми постійно працюємо. По-друге, критичні зауваження стосуються всеохопного характеру рейтингу і не враховують наше прагнення вивчати результати діяльності та впливу аналітичних центрів у всьому світі. Мета Індексу – створити інклюзивний та максимально широкий звіт про аналітичні центри у світовому масштабі. Більш того, ми маємо намір збільшити кількість аналітичних центрів з різних країн, які вноситимуться до Індексу.

Модифікації, внесені останніми роками

Співробітники ПАЦГС прагнуть щороку покращувати якість і репрезентативність Індексу. З 2010р. в оцінюванні критеріїв рейтингу, процесів номінації та внесення центрів до Індексу взяли участь сотні експертів. У результаті Індекс зазнав серйозних змін, покликаних підвищити об'єктивність і репрезентативність рейтингів, а також якість і послідовність процесу номінації. Останніми роками до Індексу були внесені наступні модифікації:

2010

- У 2010р. було складено рейтинговий список аналітичних центрів з річним бюджетом менше \$5 млн. Поява цієї категорії дозволяє оцінити роботу невеликих аналітичних центрів, які проводять важливі дослідження, але раніше могли бути витіснені з рейтингів організаціями з більшим бюджетом і штатом.
- Американські аналітичні центри були вилучені з всесвітнього рейтингу. Це було зроблено для того, щоб привернути увагу до іноземних організацій, та з урахуванням переваг, які мають американські аналітичні центри.
- Відбувся перегляд методології: запроваджена відкрита процедура номінації, для участі в якій були запрошені всі 6 480 аналітичних центрів, виявлених на той момент співробітниками ПАЦГС. Ця процедура замінила попередню систему, коли початковий список закладів складався експертними радами. Таке нововведення дозволило різко збільшити кількість учасників у процесі номінації та надзвичайно підвищити його якість і репрезентативність.

- Для підвищення інклюзивності Індексу розширилось охоплення Африки, Азії, Латинської Америки, а також Близького Сходу та Північної Африки (БСПА).

2011

- Категорія «Латинська Америка» була розбита на дві категорії: «Провідні аналітичні центри Мексики, Канади та країн Карибського басейну» і «Провідні аналітичні центри Центральної та Південної Америки».

2012

- Категорії, пов'язані з Латинською Америкою, були знову розділені – на «Провідні аналітичні центри Мексики та Канади» і «Провідні аналітичні центри Центральної та Південної Америки».
- Категорія «Азія» зазнала змін, покликаних не допустити, щоб в ній повністю переважали Китай, Індія, Японія та Республіка Корея. В результаті розділ «Азія» був розбитий на дві категорії: «Провідні аналітичні центри Китаю, Індії, Японії та Республіки Корея» і «Провідні аналітичні центри Азії (за винятком Китаю, Індії, Японії та Республіки Корея)».
- Запроваджені шість нових категорій розділу «Особливі досягнення»: «Краща громадська кампанія», «Кращі політичні рекомендації аналітичного центру за 2011-2012рр.», «Кращі комерційні аналітичні центри», «Провідні аналітичні центри у сфері енергетичної та сировинної політики» і «Провідні аналітичні центри у сфері освітньої політики». Ці категорії враховують як особливі досягнення, так і найвищу якість досліджень у певних галузях. Це уточнення допоможе фіксувати різноманітність питань, якими займаються аналітичні центри, а також появу за останні п'ять років нових типів таких організацій.
- До категорії «Кращі нові аналітичні центри» тепер належать організації, створені за останні два роки, а не за останні 18 місяців, як раніше.

2013

- Для підвищення інклюзивності категорія «Азія» зазнала подальшого уточнення і зараз складається з трьох окремих категорій: «Провідні аналітичні центри Азії та Тихоокеанського регіону (за винятком Китаю, Індії, Японії та Республіки Корея)», «Провідні аналітичні центри Китаю, Індії, Японії та Республіки Корея» і «Провідні аналітичні центри Центральної Азії».
- Попередня категорія «Провідні аналітичні центри з питань безпеки та міжнародних відносин» розділена на дві категорії: «Провідні аналітичні центри у сфері оборони та національної безпеки» і «Провідні аналітичні центри у сфері зовнішньої політики та міжнародних відносин».

- Запроваджені вісім нових категорій розділу «Особливі досягнення»: «Аналітичний центр, який заслуговує на увагу», «Найкраще використання соціальних мереж», «Кращий приклад інституціональної взаємодії за участю двох і більше аналітичних центрів», «Краща мережа аналітичних центрів», «Краща конференція, проведена аналітичним центром», «Аналітичний центр з найбільш якісним управлінням», «Краща ідея або парадигма, вироблена аналітичним центром» і «Краща міждисциплінарна дослідницька програма аналітичного центру».

2014 (подробиці див. нижче)

Процес і методологія за 2014р.

Як і минулими роками, складання поточного Індексу спиралося на відкритому процесі номінації з наступним переглядом його результатів експертними радами. Крім того, для удосконалення якості звіту та підвищення його прозорості було зроблено ряд важливих модифікацій. Головні зміни охоплюють реорганізацію деяких категорій за регіонами (обговорюються далі) та розподіл категорії «Охорона здоров'я» на описані нижче категорії «Провідні аналітичні центри з питань глобальної політики у сфері охорони здоров'я» і «Провідні аналітичні центри з питань внутрішньої політики у сфері охорони здоров'я». Також, ще раз змінилися параметри для категорії «Кращий новий аналітичний центр». Тепер, після подовження відліку часу заснування організацій, до категорії належать аналітичні центри, створені за останні 48 місяців, тобто починаючи з січня 2011р.

Доробка географічної класифікації

У відповідь на відгуки щодо доповідей минулих років і з метою подальшого підвищення ясності та прозорості Всесвітнього індексу-рейтингу зазнали змін правила регулювання географічних регіонів звіту.

На жаль, не всі континенти мають чітко встановлені географічні кордони, що робить задачу розмежування регіональних меж дією тлумачення. Поки що немає чіткого міжнародного консенсусу про те, куди віднести країни, які розташовані вздовж кордону між регіонами. ООН вносить Вірменію, Азербайджан, Кіпр, Грузію та Туреччину до Західної Азії, а Росію – до Східної Європи¹³³. Між тим, МВФ вносить Кіпр і Туреччину до Європи разом з Росією¹³⁴. Якщо спиратися на ЄС, – то Туреччину, на стадії переговорів про вступ з 2005р., потенційно можна вважати частиною Європи, а Росію – ні. Навіть в уряді США немає узгодження стосовно регіональних кордонів. Бюро з питань Європи та Євразії Державного департаменту США відносить Вірменію, Азербайджан, Кіпр, Грузію, Росію і Туреччину до одного ряду всіх європейських країн на захід від Ісландії. Проте, Центральне розвідувальне управління США зараховує лише Кіпр до Європи, Росію

¹³³ *World Population Prospects*. New York: United Nations Population Division, Department of Economic and Social Affairs. 2012. <http://esa.un.org/wpp/excel-Data/country-Classification.pdf>.

¹³⁴ “The IMF and Europe,” <http://www.imf.org/external/region/eur/index.aspx>.

відносить до Центральної Азії, а Вірменію, Азербайджан, Грузію і Туреччину розташовує на Близькому Сході¹³⁵.

Спроба класифікувати країни за допомогою політичних і культурних зв'язків також не вирішує проблему і навіть залишає її більш відкритою для суб'єктивного тлумачення. Де, наприклад, розмістити величезну, багатонаціональну країну Росію? Пропозиція створити категорію для аналітичних центрів Європейського Союзу створює подібну проблему, залишаючи без належного місця організації Швейцарії, Норвегії та Балканських країн.

Оскільки ми не змогли звернутися до класифікацій, встановлених провідними державними організаціями, і не бажали робити класифікації на політичній або культурній основі, нам залишився найбільш логічний напрямок дій – поділити світ за географічними регіонами. На цій підставі категорія Центральної і Східної Європи залишається, незважаючи на деякі заперечення, що це невірно відокремлює країни колишнього Радянського блоку від їх сусідів на Заході. Враховуючи розвиненість громадянського суспільства в Європі та велику кількість аналітичних центрів на континенті, розділення категорії на Центральну і Східну Європу дозволяє більше представництво європейських аналітичних центрів, ніж у випадку тільки однієї регіональної категорії для всієї Європи.

У щорічному звіті також виправлені минулорічні помилки в регіональних рейтингах. Так, у Всесвітньому індексі-рейтингу-2013 організації з Вірменії, Азербайджану і Грузії були помилково внесені і до списку кращих аналітичних центрів Центральної та Східної Європи, а також до списку кращих аналітичних центрів Центральної Азії. У цій та наступних доповідях аналітичні центри згаданих країн розглядатимуться лише в списку кращих аналітичних центрів Центральної Азії.

Інша помилка у Всесвітньому індексі-рейтингу-2013 стосувалась організацій з Бангладеш, Киргизстану, Пакистану та Узбекистану, які були внесені як до списку кращих аналітичних центрів Центральної Азії, так і до списку кращих аналітичних центрів Азії та Тихоокеанського регіону (за винятком Китаю, Індії, Японії та Республіки Корея). У цій та наступних доповідях аналітичні центри Бангладеш і Пакистану внесені лише до регіональних рейтингів Азії та Тихоокеанського регіону, тоді як організації Киргизстану та Узбекистану оцінюватимуться лише в регіональних рейтингах Центральної Азії. Крім того, аналітичні центри Бутану та Непалу, які раніше були в категорії Центральної Азії, переміщені до категорії Азії і Тихоокеанського регіону.

Росія, мабуть, є найгострішим випадком з усіх, оскільки географічно може належати до категорій: Центральної та Східної Європи, Центральної Азії, Азії та Тихоокеанського регіону. Щоб уникнути плутанини та зважаючи на той факт, що більшість російських аналітичних центрів розташовані на крайньому заході країни, Росія буде залишатися в категорії Центральної та Східної Європи.

Підсумовуючи, категорія Центральної Азії складатиметься лише з аналітичних центрів Афганістану, Вірменії, Азербайджану, Грузії, Казахстану, Киргизстану, Таджикистану, Туркменістану та Узбекистану. Організації Туреччини залишаться в категорії Близького Сходу та Північної Африки, так само і Кіпру, незважаючи на статус Кіпру як держави-члена ЄС. Аналітичні центри Бангладеш, Бутану, Непалу та Пакистану належатимуть до

¹³⁵ *The World Factbook*. Washington, DC: Central Intelligence Agency. Постійно оновлюється. <https://www.cia.gov/library/publications/the-world-factbook/>.

рейтингу категорії Азії та Тихоокеанського регіону. Категорія Центральної та Східної Європи враховуватиме російські аналітичні центри, а також організації тих країн, що розташовані між Туреччиною та Росією на сході, та між Швецією, Німеччиною, Австрією та Італією на заході.

Розподіл категорії «Охорона здоров'я»

Категорія «Провідні аналітичні центри з питань охорони здоров'я» поділена на: «Провідні аналітичні центри з питань глобальної політики у сфері охорони здоров'я» і «Провідні аналітичні центри з питань внутрішньої політики у сфері охорони здоров'я» для кращого відбиття того факту, що існує два різних напрямки у сфері політики охорони здоров'я. Організації, які зосереджені на дослідженнях у сфері медицини, спрямовують свої дослідження на пошук рішень, які зумовлять поліпшення системи охорони здоров'я в окремих країнах чи регіонах, і зазвичай орієнтовані як на політичні, так і наукові аспекти охорони здоров'я. Аналітичні центри глобальної політики, з іншого боку, як правило фокусуються на міжнародному рівні питань поліпшення якості медичної допомоги і доступу до неї, особливо в країнах, що розвиваються. Вони також можуть досліджувати процес запобігання та зниження ризику поширення захворювань на міжнародному рівні – особливо актуальна тема, враховуючи кризу Еболи в Західній Африці.

Хоча процес цього року удосконалився завдяки описаним вище покращенням, було б упущенням не зробити кілька застережень. Незважаючи на зусилля з підвищення інклюзивності Індексу, особливо в категорії «Провідні аналітичні центри світу», деякі регіони, як і раніше, представлені в ньому недостатньо повно. Підвищенню репрезентативності регіонів, що розвиваються, перешкоджають, ймовірно, відносно невелика кількість аналітичних центрів, які діють у країнах, що розвиваються, і численні проблеми, з якими стикаються ці організації. Переважання в рейтингах аналітичних центрів з Європи та Північної Америки зумовлено кількома факторами, в т.ч.: реальним станом справ – понад 60% аналітичних центрів світу знаходиться в Європі і Північній Америці; значним фінансуванням і ресурсами, якими користуються ці організації; історичної гегемонії цих регіонів у світовій політиці та впливом, який вони традиційно здійснюють на міжнародну, політичну, економічну та громадську думку.

Попри сказане, ми хотіли б привернути увагу до категорій за регіонами, науковими сферами та особливими досягненнями: в сукупності вони можуть дати більш детальну картину діяльності аналітичних центрів у всьому світі. Ми сподіваємося сприяти більш повному внесенню до Індексу недостатньо представлених регіонів завдяки наступним удосконаленням: різкого збільшення кількості позицій у кожній категорії, поділу Азії на три категорії, створення окремої категорії для Мексики та Канади та запровадження окремої категорії для організацій з бюджетом менше \$5 млн. Також хотіли б нагадати про вилучення аналітичних центрів, розташованих у США, з головного загальносвітового рейтингу. Тим самим у рейтингах приділяється більше уваги менш відомим неамериканським організаціям. Враховуючи високе визнання і переважання американських аналітичних центрів на світовій арені, швидше за все, викривило б результат на їх користь.

Кожен рік ми докладаємо максимум зусиль, щоб Індекс був докладним, повним і неупередженим. Тим не менш, ми визнаємо, що повністю позбавити його необ'єктивності неможливо. Особисті, ідеологічні, дисциплінарні та регіональні уподобання тих, з ким ми консультиємося у процесі роботи, неминуче впливають на рейтинги. Деякі пропонують, щоб для відбору ми залучали невелику групу експертів і журналістів, але ми непохитні у своїй прихильності до відкритого та демократичного процесу. Завдяки вжитим заходам обережності – відкритості та прозорості процесу, детально розробленими критеріями номінації та відбору, і щорічного збільшення кількості аналітичних центрів та експертів, які беруть участь у цій діяльності, ми впевнені у високій якості та надійності Індeksu. Крім того, процес номінації та складання рейтингу значно удосконалюється завдяки більш активній участі експертних рад. Ми переконані, що в сукупності ці заходи дозволяють позбавити процес номінації та відбору серйозної необ'єктивності та недостовірності.

Нарешті, ми хотіли б підкреслити, що Всесвітній індекс-рейтинг аналітичних центрів – лише один з інструментів оцінки діяльності та впливу аналітичних центрів, і призначений він для використання в поєднанні з іншими механізмами виявлення та вивчення організацій, які досліджують проблеми державної політики. Внесення організації до Індeksu не є свідченням схвалення або підтримки цього закладу, його публікацій та програм з боку ПАЦГС. І навпаки, відсутність організації в рейтингу не обов'язково свідчить про низьку якість її діяльності, результатів і малу ефективність. У світі діє 6 618 аналітичних центрів, які проводять надзвичайно цінну роботу з подолання розриву між знанням і політикою. Ця доповідь – лише одна зі спроб привернути увагу до деяких з провідних аналітичних організацій світу.

Методологія та графік

Перед тим як приступити до номінації та відбору організацій для Індексу 2014р., наша група провела велике дослідження для уточнення та перевірки Всесвітньої бази даних ПАЦГС аналітичних центрів. У результаті було виявлено багато додаткових аналітичних центрів для можливого внесення їх до дослідження поточного року. За місяць до запуску процесу номінації та відбору всім організаціям, внесеним до переліку, були розіслані листи з повідомленням про початок роботи над Світовим індексом-рейтингом аналітичних центрів (CIPAC) за 2014р. Ми просили аналітичні центри представити рекомендації щодо поліпшення процедури номінації та відбору, а також кандидатів до складу експертних рад. Учасникам колишніх експертних рад був направлений окремий лист з проханням оцінити ефективність і дієвість критеріїв для складання рейтингу в 2014р., а також процесу номінації та відбору.

Графік процесу номінації та складання рейтингу

Номінація: Експертна рада (15 березня - 31 травня 2014р.)

У рамках підготовки до роботи над Всесвітнім індексом-рейтингом аналітичних центрів за 2014р. пропозиції увійти до складу регіональних, галузевих і спеціальних експертних рад були направлені відповідним фахівцям.

Етап I: Номінація (1 серпня - 30 вересня 2014р.)

Пропозиції щодо участі у процесі номінації були розіслані понад 6 500 аналітичним центрам, а також більш ніж 7 500 журналістам, громадським і приватним спонсорським структурам і політикам різних країн світу. Після першого етапу номінації дані були зведені в таблицю, а організації, які отримали 10 або більше номінацій, були внесені до наступного етапу складання рейтингу аналітичних центрів за 2014р. Всі провідні аналітичні центри за рейтингом 2013р. автоматично увійшли до голосування в рейтингу 2014р.

Етап II: Аналітичні центри та експерти складають власні рейтинги (1 жовтня - 1 листопада 2014 р.)

Аналітичні центри, які отримали 10 або більше номінацій, були розміщені в електронному рейтингу опитування. Всім організаціям, журналістам, громадським і приватним спонсорським структурам, політичним діячам, які погодилися взяти участь у складанні рейтингу, було надіслано лист з повідомленням про початок другого етапу. Після отримання їх відповідей рейтинги були оформлені у вигляді таблиць, а список фіналістів направлений експертним радам для розгляду. В цьому році регіональні та галузеві експертні групи були створені для кожної категорії. Консультації з цими фахівцями були проведені для гарантування якості і точності номінацій перед тим, як внести їх до фінального рейтингу опитування.

Етап III: Експертна рада відбирає аналітичні центри для Індексу-2014 (1 листопада - грудень 2014 р.)

Щоб полегшити процес остаточного відбору, список номінованих організацій було представлено членам експертних рад електронною поштою. Запрошення увійти до складу експертних рад 2014р. були направлені особам, які були їх членами минулого року, а також фахівцям, чії кандидатури назвали їх колеги цього року. Кожен регіон і галузь були представлені фахівцями, які увійшли до складу експертної ради. Свої рейтинги та рекомендації члени ради подали до п'ятниці, 15 листопада 2014р.

Публікація: Презентація Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів за 2014р. відбудеться у січні 2015р.

Презентація Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів-2014 відбудеться в Організації Об'єднаних Націй в Нью-Йорку та в Центрі міжнародних і стратегічних досліджень у Вашингтоні, а також у відібраних нами організаціях у кожному з регіонів світу.

Всесвітній індекс-рейтинг аналітичних центрів за 2014р.: критерії для номінації та рейтингу

Організаціям та експертам, які брали участь у роботі над індексом, було запропоновано при номінації та складанні рейтингу керуватися певними критеріями. Критерії номінації та складання рейтингу ВІРАЦ у 2014р. охоплюють такі пункти (але ними не обмежуються):

- якість і принциповість керівництва аналітичного центру (йдеться про його директора та структури управління): ефективне виконання завдань і реалізація програм центру, мобілізація фінансових і людських ресурсів, необхідних для виконання завдань, забезпечення високої якості роботи, незалежності та впливу аналітичного центру;
- професіоналізм і репутація співробітників центру: здатність зібрати «критичну масу» висококваліфікованих, досвідчених і «плідних» вчених та експертів, які вважаються перспективними або визнаними фахівцями у своїх сферах досліджень;
- якість і репутація наукової та аналітичної роботи: здатність здійснювати високоякісні, об'єктивні, політично орієнтовані дослідження, доступні керівництву держави, ЗМІ та громадськості;
- здатність залучати і зберігати у складі центру найбільш видатних вчених та аналітиків;
- наукові результати та репутація: наукова об'єктивність проведених досліджень, офіційна атестація вчених та аналітиків центру, кількість і типи наукових публікацій – книг, журналів і матеріалів конференцій, кількість доповідей на наукових та інших професійних заходах, обсяг і характер цитування результатів досліджень, здійснених співробітниками центру в наукових публікаціях;
- якість, кількість і діапазон публікацій центру;

- вплив досліджень і програм аналітичного центру на діяльність державного керівництва та інших політичних діячів: рекомендації з політичних питань, розглянуті або виконані керівництвом держави, громадянським суспільством або політичними діячами;
- репутація в очах державного керівництва: «впізнаваність» центру в зв'язку з конкретними питаннями і програмами, число брифінгів та офіційних зустрічей, кількість виданих політичних матеріалів і довідок, виступи співробітників на слуханнях у законодавчих органах;
- доведена прихильність до незалежних досліджень та аналізу: стандарти та заходи, що забезпечують відповідність науковим критеріям і фактам досліджень та аналітичних матеріалів, які публікуються і відслідковуються організацією, її підрозділами та окремими вченими, розкриття конфліктів між особистими та професійними інтересами (фінансового, інституційного або індивідуального характеру), прихильність до політичної незалежності і визнанням професійним стандартам досліджень у галузі суспільних наук;
- доступ до ключових інститутів: здатність до контакту та діалогу з впливовими аудиторіями та посадовими особами, наприклад, державними чиновниками (обраними і призначеними), громадянським суспільством, традиційними і новими ЗМІ, науковими спільнотами;
- здатність залучати важливих політичних акторів, створювати ефективні мережі та партнерства за участю інших аналітичних центрів і політичних діячів;
- загальний обсяг «продукції» організації: кількість пропозицій з політичних питань, заходжень в Інтернет, брифінгів, публікацій, інтерв'ю, конференцій, співробітників, які одержують призначення на державні посади;
- використання дослідницьких матеріалів, політичних пропозицій та ін. продукції: ефективне розповсюдження і використання політичних довідок, доповідей, рекомендацій та ін. продуктів центру керівництвом держави та політичним співтовариством, кількість діючих і колишніх співробітників, які працюють радниками в державних структурах, консультаційних комісіях та ін., нагороди, отримані вченими за наукові досягнення і державну службу;
- корисність інформації, яка надається організацією, в суспільному діалозі та кампаніях, розробці законів і проведенні слухань, підготовці наукових праць і доповідей, дослідженнях і викладанні;
- здатність використовувати електронні, друковані та нові ЗМІ для поширення результатів досліджень та встановлення контакту з ключовими аудиторіями;
- репутація в медіасередовищі: кількість появ у ЗМІ, інтерв'ю та цитат;
- здатність використовувати Інтернет, включаючи соцмережі, для діалогу з політиками, журналістами і громадськістю;
- веб-сайт і присутність у цифровій сфері: якість, доступність та ефективність присутності організації в Інтернеті, якість і рівень трафіку та роботи в цифровій сфері (якість, доступність і зручність сайту, кількість його відвідувачів, переглядів сторінок, час перебування користувачів на сайті, кількість «лайків» і постійних читачів);

- рівень і стабільність фінансування, різноманіття його джерел: здатність залучати фінансові ресурси, необхідні для сталої роботи центру (наявність фонду, членських внесків, щорічних пожертвувань, державних і приватних підрядів, зароблених доходів);
- ефективне використання та розподіл фінансових і людських ресурсів: здатність ефективно управляти фінансами та персоналом для забезпечення високої якості продукції та максимального резонансу діяльності центру;
- здатність організації ефективно виконувати умови, на яких їй надаються пожертвування, гранти та контракти з боку держави, окремих осіб, корпорацій і фондів, що надають центру фінансову підтримку (відповідальне використання фінансів);
- здатність організації виробляти нові знання, інноваційні політичні рекомендації або альтернативні ідеї політичного характеру;
- здатність долати розрив між науковою та політичною спільнотами;
- здатність долати розрив між політичним керівництвом і громадськістю;
- здатність запроваджувати «нові голоси» в політичний процес;
- здатність організації належати до складу мереж – галузевих або політичних;
- результативна критика традиційних уявлень державного керівництва, розробка інноваційних політичних ідей і програм;
- вплив на суспільство: прямий зв'язок між діяльністю організації у відповідній сфері та змінами на краще у сфері суспільних цінностей, наприклад, значне поліпшення якості життя в країні (збільшення обсягу товарів і послуг, які надаються громадянам, поліпшення фізичного і психічного здоров'я людей, якості довкілля, розширення політичних прав, доступу до інститутів).

Методика оцінки впливу аналітичних центрів

Очевидно, оцінка впливу аналітичних центрів – справа не проста через присутність у політичному процесі різноманітних і часом конфліктуючих сторін, подій і міркувань. Незважаючи на значні труднощі, з якими пов'язане виявлення причинно-наслідкового зв'язку між наукою і політикою, аналітичним центрам необхідно усвідомлювати, що цілий ряд питань, які порушуються спонсорами, журналістами та громадськістю щодо ролі та впливу цих структур у громадянському суспільстві та державних структурах країн світу, звучить все голосніше, та ефективно реагувати на ці питання.

Для аналізу свого впливу та обліку свого вкладу в політичний процес і діяльність громадянського суспільства аналітичні центри можуть скористатися низкою інструментів. Останніми роками дослідження доктора Макганна багато в чому пов'язані з виробленням всеосяжної методики для оцінки впливу аналітичних центрів. Зокрема цим дослідженням дала імпульс явна плутанина, пов'язана з різницею між поняттями «обсяг продукції» та «вплив». У різних наукових дослідженнях і соціологічних опитуваннях, які доктор Макганн проводив упродовж багатьох років, вчені та аналітичні центри з цікавістю відповідали на питання про їх вплив на суспільну політику та системи його вимірювання.

Переважно вони надавали список результатів досліджень (кількість виданих книг, конференцій, відвідувань сайту, виступів у ЗМІ та ін.). Однак обсяг наукової продукції – не єдиний критерій оцінки впливу.

Система показників, представлена нижче, розроблена, щоб служити каталізатором для дискусії про ефективні способи оцінки впливу аналітичних центрів. Тут вона наводиться в якості додаткової інформації щодо складання рейтингів аналітичних центрів; ми сподіваємося, що ця система дозволить прояснити різницю між обсягом продукції і впливом. Ми просимо враховувати наведені нижче індикатори під час вивчення питання про вплив аналітичних центрів.

- **Індикатори ресурсів.** Здатність залучати і зберігати у складі центру провідних вчених та аналітиків; рівень, якість і стабільність фінансової підтримки; близькість і доступ до кіл, які приймають рішення, та іншим політичним елітам; наявність співробітників, які вміють проводити об'єктивні дослідження, своєчасно і глибоко аналізувати події; частота згадування установи; якість і надійність мереж; ключові контакти в політичному та науковому співтоваристві і ЗМІ.
- **Індикатори корисності.** Репутація в якості «організації, до якої слід звертатися» в очах медіа та політичних еліт країни; кількість і якість публікацій і цитат у ЗМІ, кількість відвідувань сайту, виступів на слуханнях в органах законодавчої та виконавчої влади, брифінгів, офіційних зустрічей, консультацій, проведених державним чиновникам та установам/відомствам, кількість проданих книг, поширених доповідей, посилок на дослідницькі й аналітичні матеріали центру в наукових і популярних виданнях, учасників організованих центром конференцій і семінарів.
- **Індикатори обсягу наукової продукції.** Кількість і якість політичних рекомендацій та ідей, публікацій (книг, статей в журналах, інформаційних матеріалів та ін.), інтерв'ю в ЗМІ, організованих центром брифінгів, конференцій і семінарів, число співробітників, призначених на державні посади або які працюють в якості консультантів у державних структурах.
- **Індикатори впливу.** Рекомендації, розглянуті або прийняті владою та організаціями громадянського суспільства; центральне положення в галузевих мережах; консультаційні послуги, що надаються політичним партіям, кандидатам, структурам, які проводять реформи; публікації центру або посилення на них у наукових журналах; виступи на громадських слуханнях і в ЗМІ, що впливають на політичні дискусії і прийняття політичних рішень; переважання матеріалів центру в списках розсилки і на веб-сайтах; успішне заперечування загальноприйнятих думок і стандартних процедур, які існують у колах призначених та обраних чиновників у країні.

Крім цих кількісних показників, для ефективного аналізу впливу центру слід залучати НУО, держчиновників і представників політичного керівництва країни: це дозволяє зрозуміти, яким попитом користується його продукція. Їх участь у процесі можна забезпечити за допомогою інтерв'ю, усних і письмових опитувань, а також фокус-груп,

використовуючи картування результатів, яке «відходить від оцінки продуктів діяльності або програми та фокусується на змінах поведінки і відносин (результатах), які можуть призвести до змін». Вплив можна розглядати як позитивний, якщо відбуваються «зміни в поведінці, відносинах, діяльності або діях людей, груп і організацій, з якими програма працює безпосередньо».

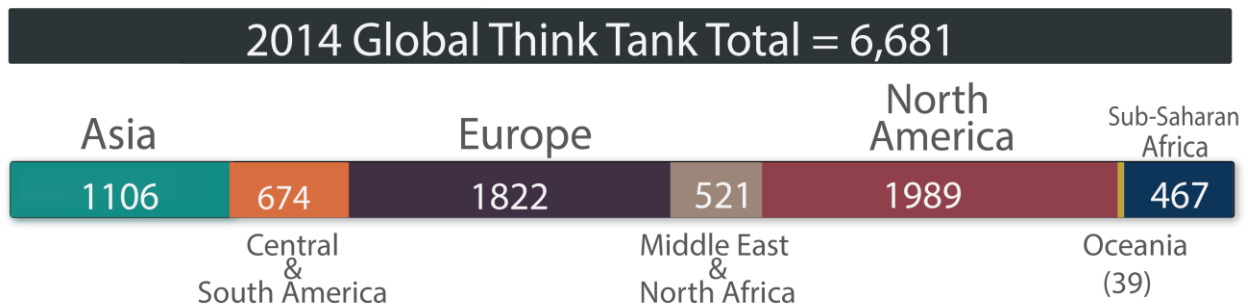
Такий якісний аналіз є дуже важливим, оскільки враховує той факт, що вплив на політичний процес може бути досягнуто і в тому випадку, якщо рекомендації не втілюються у практичні політичні кроки. Ми рекомендуємо вносити його результати до індексу аналітичних центрів, що дозволяє здійснювати порівняння з базовими даними для подальшого ефективного моніторингу та оцінки діяльності центрів.

Статистика стосовно аналітичних центрів за 2014р.

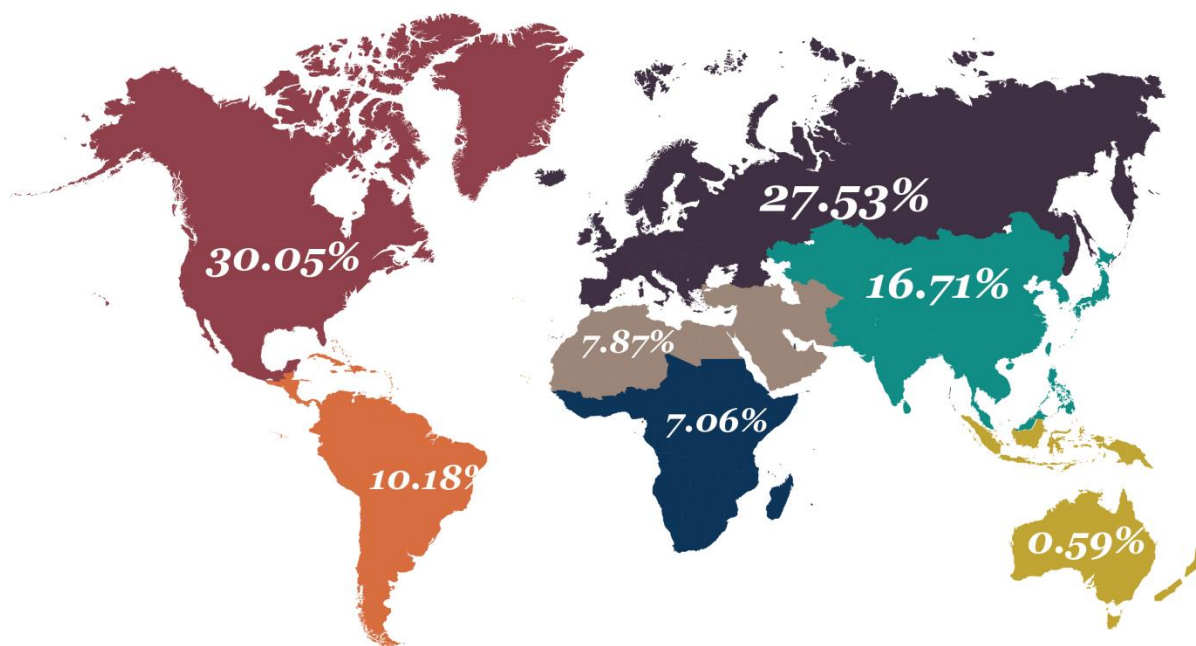
Кількість аналітичних центрів у світі в 2014р.

На цій схемі показана кількість аналітичних центрів у 2014р. на основі даних, зібраних у грудні 2014р.

Number of Think Tanks in the World in 2014

Розподіл аналітичних центрів по регіонах світу

Країни з найбільшою кількістю аналітичних центрів¹³⁶

Місце	Країна	Кількість центрів
1	США	1 830
2	Китай	429
3	Велика Британія	287
4	Німеччина	194
5	Індія	192
6	Франція	177
7	Аргентина	137
8	Росія	122
9	Японія	108
10	Канада	99
11	Італія	92
12	ПАР	87
13	Бразилія	82
14	Швеція	77
15	Швейцарія	71
16	Мексика	60
17	Єгипет	57
17	Нідерланди	57
18	Ізраїль	56
19	Іспанія	55
20	Румунія	54
21	Бельгія	52
21	Тайвань	52
22	Болівія	50
23	Україна	47
24	Нігерія	46
25	Палестина	44

¹³⁶ Нам не вдалося виявити аналітичних центрів у таких країнах: Коморські острови, Кірібаті, Маршаллові острови, Мікронезія, Науру, Палау, Сан-Томе і Прінсіпі, Соломонові острови, Тонга і Тувалу.

Розподіл аналітичних центрів по країнах світу

КРАЇНИ АФРИКИ НА ПІВДЕНЬ ВІД САХАРІ		АЗІЯ		ЦЕНТРАЛЬНА ТА СХІДНА ЄВРОПА		ЗАХІДНА ЄВРОПА	
Ангола	4	Афганістан	6	Албанія	10	Андорра	1
Бенін	1 0	Вірменія	14	Білорусь	12	Австрія	40
Ботсвана	9	Азербайджан	14	Боснія і Герцеговина	13	Бельгія	52
Буркіна-Фасо	1 4	Бангладеш	23	Болгарія	33	Данія	34
Бурунді	2	Бутан	1	Хорватія	10	Франція	177
Камерун	2 1	Бруней	1	Чехія	27	Німеччина	194
Кабо-Верде	2	Камбоджа	10	Естонія	17	Греція	35
Центрально-африканська Республіка	2	Китай	42 9	Фінляндія	28	Ісландія	7
Чад	3	Грузія	14	Угорщина	41	Ірландія	14
Конго	3	Гонконг	30	Косово	3	Італія	92
Демократична Республіка Конго	7	Індія	19 2	Латвія	11	Ліхтенштейн	2
Кот-д'Івуар	1 2	Індонезія	27	Литва	19	Люксембург	6
Ерitreя	5	Японія	10 8	Македонія	16	Мальта	4
Ефіопія	1 3	Казахстан	7	Молдова	9	Монако	1
Габон	2	Киргизстан	8	Чорногорія	4	Нідерланди	57
Гамбія	6	Лаос	3	Польща	41	Норвегія	15
Гана	3 7	Макао	1	Румунія	54	Португалія	21
Гвінея	2	Малайзія	18	Росія	12 2	Сан-Маріно	1
Гвінея-Бісау	1	Мальдіви	6	Сербія	24	Іспанія	55
Кенія	2 3	Монголія	7	Словаччина	18	Швеція	77
Лесото	2	Непал	8	Словенія	19	Швейцарія	71
Ліберія	3	Північна Корея	2	Україна	47	Велика Британія	287

Мадагаскар	5	Пакистан	19			Ватикан	1
Малаві	1 5	Філіппіни	20				
Малі	9	Сінгапур	6				
Мавританія	2	Південна Корея	35				
Маврікій	9	Шрі-Ланка	14				
Мозамбік	4	Тайвань	52				
Намібія	1 1	Таджикистан	4				
Нігер	4	Таїланд	8				
Нігерія	4 6	Туркменістан	1				
Руанда	4	Узбекистан	8				
Сенегал	1 6	В'єтнам	10				
Сейшельські острови	3						
Сьєрра-Леоне	1						
Сомалі	6						
ПАР	8 7						
Південний Судан	2						
Свазіленд	4						
Танзанія	4						
Того	4						
Уганда	1 1						
Замбія	9						
Зімбабве	2 4						
ЦЕНТРАЛЬНА ТА ПІВДЕННА АМЕРИКА		БЛИЗЬКИЙ СХІД ТА ПІВНІЧНА АФРИКА		ПІВНІЧНА АМЕРИКА		ОКЕАНІЯ	
Ангілья	1	Алжир	12	Канада	99	Австралія	29
Антигуа і Барбуда	2	Бахрейн	7	Мексика	60	Фіджі	1
Аргентина	137	Кіпр	11	США	1830	Нова Зеландія	5
Аруба	1	Єгипет	57			Папуа-Нова Гвінея	2
Багами	2	Іран	34			Самоа	1

Барбадос	9	Ірак	42
Беліз	4	Ізраїль	56
Бермудські острови	3	Йорданія	40
Болівія	50	Кувейт	11
Бразилія	82	Ліван	27
Віргінські острови	1	Лівія	4
Кайманові острови	1	Марокко	33
Чилі	42	Оман	3
Колумбія	40	Палестина	44
Коста-Ріка	37	Катар	9
Куба	18	Саудівська Аравія	7
Домініка	3	Судан	5
Домініканська Республіка	29	Сирія	6
Еквадор	18	Туніс	38
Сальвадор	14	Туреччина	31
Гвінея	1	ОАЕ	14
Гренада	1	Ємен	30
Гваделупа	4		
Гватемала	12		
Гайана	3		
Гаїті	2		
Гондурас	10		
Ямайка	6		
Мартініка	2		
Монтсеррат	1		
Нікарагуа	10		
Панама	12		
Парагвай	27		
Перу	32		
Пуерто-Ріко	5		
Сент-Кітс і Невіс	1		
Сент-Люсія	2		
Сент-Вінсент і Гренадіни	1		
Сурінам	2		
Тринідад і Тобаго	10		
Теркс і Кайкос	1		
Віргінські острови	1		
Уругвай	17		
Венесуела	17		

Вануату 1

Аналітичні центри США по штатах

Штат	Кількість аналітичних центрів
Округ Колумбія	396
Массачусетс	176
Каліфорнія	173
Нью-Йорк	146
Вірджинія	105
Іллінойс	55
Меріленд	50
Техас	47
Коннектикут	45
Пенсільванія	42
Нью-Джерсі	35
Колорадо	31
Флорида	31
Мічиган	31
Джорджія	29
Огайо	25
Міннесота	24
Північна Кароліна	23
Вашингтон	23
Вісконсин	22
Аризона	21
Індіана	21
Мейн	20
Роуд Айленд	20
Теннессі	19
Міссурі	18
Алабама	16
Канзас	16
Орегон	16
Нью-Гемпшир	13
Гаваї	12
Кентуккі	11
Оклахома	11

Айова	10
Луїзіана	10
Міссісіпі	10
Арканзас	8
Монтана	8
Небраска	7
Нью-Мексико	7
Юта	7
Південна Кароліна	6
Західна Вірджинія	6
Південна Дакота	5
Вермонт	5
Айдахо	4
Невада	4
Північна Дакота	4
Аляска	3
Делавер	3
Всього	1 830

Категорії рейтингу у 2014р.

I. Провідні аналітичні центри світу

- Аналітичний центр 2014р. – Провідний аналітичний центр світу
- Провідні аналітичні центри світу (за межами США)
- Провідні аналітичні центри світу (враховуючи США)

II. Провідні аналітичні центри за регіонами

- Провідні аналітичні центри в Африці, на південь від Сахари
- Провідні аналітичні центри Канади та Мексики
- Провідні аналітичні центри Центральної та Південної Америки
- Провідні аналітичні центри США
- Провідні аналітичні центри Центральної Азії
- Провідні аналітичні центри Китаю, Індії, Японії та Республіки Корея
- Провідні аналітичні центри Азії та Тихоокеанського регіону (за винятком Китаю, Індії, Японії та Республіки Корея)
- Провідні аналітичні центри Центральної та Східної Європи
- Провідні аналітичні центри Західної Європи
- Провідні аналітичні центри Близького Сходу та Північної Африки

III. Провідні аналітичні центри за сферами досліджень

- Провідні аналітичні центри у сфері оборони та національної безпеки
- Провідні аналітичні центри у сфері внутрішньої економічної політики
- Провідні аналітичні центри у сфері освітньої політики
- Провідні аналітичні центри у сфері енергетичної та сировинної політики
- Провідні аналітичні центри у сфері екології
- Провідні аналітичні центри у сфері зовнішньої політики та міжнародних відносин
- Провідні аналітичні центри з питань світової політики у сфері охорони здоров'я (нова категорія, запроваджена у 2014р.)
- Провідні аналітичні центри з питань внутрішньої політики у сфері охорони здоров'я
- Провідні аналітичні центри з питань міжнародного розвитку
- Провідні аналітичні центри у сфері міжнародної економічної політики
- Провідні аналітичні центри у сфері науки і технології
- Провідні аналітичні центри у сфері соціальної політики
- Провідні аналітичні центри з питань транспарентності та якісного державного управління

IV. Провідні аналітичні центри за особливими досягненнями

- Краща громадська кампанія
- Кращі комерційні аналітичні центри
- Кращі аналітичні центри, пов'язані з державою

- Кращий приклад інституціональної взаємодії за участю двох і більше аналітичних центрів
- Аналітичний центр з найбільш якісним управлінням
- Краща нова ідея чи парадигма, вироблена аналітичним центром
- Кращий новий аналітичний центр
- Краще політичне дослідження/доповідь аналітичних центрів за 2013-2014рр.
- Краща конференція, організована аналітичними центрами
- Краща мережа аналітичних центрів
- Кращі аналітичні центри, пов'язані з політичними партіями
- Краща міждисциплінарна дослідницька програма аналітичного центру
- Кращі аналітичні центри, пов'язані з університетами
- Найкраще використання соціальних мереж
- Аналітичний центр, який заслуговує уваги
- Аналітичні центри з найкращими зовнішніми зв'язками/програмами співпраці з громадськістю
- Аналітичні центри, що найбільш ефективно використовують Інтернет
- Аналітичні центри, що найбільш ефективно використовують ЗМІ (друковані та електронні)
- Аналітичні центри, що виробляють найбільш інноваційні політичні ідеї/пропозиції
- Аналітичні центри, що найбільш суттєво впливають на державну політику
- Аналітичні центри з видатними політично орієнтованими громадськими програмами
- Провідні аналітичні центри з річними бюджетами менш \$5 млн.
- Кращий незалежний аналітичний центр

Результати всесвітнього рейтингу за 2014р.

Перш ніж представити результати нинішнього року, я хотів би підкреслити, що внесення організації до переліку провідних аналітичних центрів не є свідченням схвалення або підтримки цього закладу, його публікацій та програм з боку Програми «Аналітичні центри і громадянське суспільство». Аналогічним чином, відсутність організації в номінаціях не обов'язково свідчить про низьку якість її діяльності, результатів і малу ефективність. У світі діє 6 618 аналітичних центрів, які втілюють надзвичайно цінну роботу з подолання розриву між знанням і політикою. Цей звіт – лише спроба привернути увагу до деяких із провідних аналітичних організацій світу.

Враховуючи сказане, я з глибоким задоволенням і радістю представляю результати рейтингу за 2014р.

Провідні аналітичні центри світу

Аналітичний центр 2014 року — Провідний аналітичний центр світу
Таблиця 1

1. Brookings Institution (United States)
--

Провідні аналітичні центри світу (за межами США)

Таблиця 2

1.	Chatham House (United Kingdom)
2.	Bruegel (Belgium)
3.	Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) (Sweden)
4.	International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
5.	Transparency International (TI) (Germany)
6.	French Institute of International Relations (IFRI) (France)
7.	Amnesty International (AI) (United Kingdom)
8.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
9.	Korea Development Institute (KDI) (Republic of Korea)
10.	Danish Institute for International Studies (DIIS) (Denmark)
11.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
12.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
13.	Japan Institute of International Affairs (JIJA) (Japan)
14.	Carnegie Moscow Center (Russia)
15.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
16.	China Institutes of Contemporary International Relations (CICIR) (China)
17.	German Institute for International and Security Affairs (SWP) (Germany)
18.	Center for Economic Policy Research (CEPR) (United Kingdom)
19.	Carnegie Middle East Center (Lebanon)
20.	Asian Development Bank Institute (ADBI) (Japan)
21.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)
22.	European Council on Foreign Relations (ECFR) (United Kingdom)
23.	Fraser Institute (Canada)
24.	Clingendael, Netherlands Institute of International Relations (Netherlands)
25.	Royal United Services Institute (RUSI) (United Kingdom)
26.	Human Rights Watch (HRW) (United Kingdom)
27.	German Council on Foreign Relations (DGAP) (Germany)
28.	Chinese Academy of Social Sciences (CASS) (China)
29.	Kiel Institute for the World Economy (IfW) (Germany)
30.	Barcelona Centre for International Affairs (CIDOB) (Spain)
31.	Institute for Defence Studies and Analyses (IDSA) (India)
32.	African Centre for the Constructive Resolution of Disputes (ACCORD) (South Africa)
33.	China Institute of International Studies (CIIS) (China)
34.	Lowy Institute for International Policy (Australia)
35.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
36.	Institute of Development Studies (IDS) (United Kingdom)
37.	Consejo Argentino para las Relaciones Internacionales (CARI) (Argentina)
38.	Centre for International Governance Innovation (CIGI) (Canada)
39.	German Development Institute (DIE) (Germany)
40.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
41.	Overseas Development Institute (ODI) (United Kingdom)
42.	Turkish Economic and Social Studies Foundation (TESEV) (Turkey)

43.	Razumkov Centre (Ukraine)
44.	Centro de Implementacion de Politicas Publicas para la Equidad y el Crecimiento (CIPPEC) (Argentina)
45.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)
46.	Institute of World Economy and International Relations (IMEMO RAS) (Russia)
47.	Institute for Security Studies (ISS) (South Africa)
48.	Centre for Strategic and International Studies (CSIS) (Indonesia)
49.	Korea Institute for International Economic Policy (KIEP) (Republic of Korea)
50.	Peace Research Institute Oslo (PRIO) (Norway)
51.	Centre for Civil Society (CCS) (India)
52.	Institute of Southeast Asian Studies (ISEAS) (Singapore)
53.	IDEAS (United Kingdom)
54.	Centre for European Reform (CER) (United Kingdom)
55.	Civitas: Institute for the Study of Civil Society (United Kingdom)
56.	Norwegian Institute of International Affairs (NUPI) (Norway)
57.	Polish Institute of International Affairs (PISM) (Poland)
58.	Center for Social and Economic Research (CASE) (Poland)
59.	RAND Europe (United Kingdom)
60.	Center for Policy Studies (CPS) (Hungary)
61.	Institute of Defence and Strategic Studies (IDSS) (Singapore)
62.	Development Research Center of the State Council (DRC) (China)
63.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)
64.	Shanghai Institutes for International Studies (SIIS) (China)
65.	Al-Ahram Center for Political and Strategic Studies (ACPSS) (Egypt)
66.	Demos (United Kingdom)
67.	Association for Liberal Thinking (ALT) (Turkey)
68.	IMANI Center for Policy and Education (Ghana)
69.	Adam Smith Institute (ASI) (United Kingdom)
70.	Bonn International Center for Conversion (BICC) (Germany)
71.	African Economic Research Consortium (AERC) (Kenya)
72.	Centre for Conflict Resolution (CCR) (South Africa)
73.	Facultad Latinoamericana de Ciencias Sociales (FLACSO) (Costa Rica)
74.	Centro de Divulgacion Conocimiento Economico para la Libertad (CEDICE) (Venezuela)
75.	Centro Euro-Mediterraneo sui Cambiamenti Climatici (CMCC) (Italy)
76.	Fundacion para las Relaciones Internacionales y el Dialogo Exterior (FRIDE) (Spain)
77.	Center for Free Enterprise (CFE) (Republic of Korea)
78.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
79.	European Union Institute for Security Studies (EUISS) (France)
80.	European Centre for International Political Economy (ECIPE) (Belgium)
81.	Energy and Resources Institute (TERI) (India)
82.	Observer Research Foundation (ORF) (India)
83.	EGMONT – The Royal Institute for International Relations (Belgium)
84.	East Asia Institute (EAI) (Republic of Korea)
85.	Moscow State Institute of International Relations (MGIMO) (Russia)

86.	F.A. Hayek Foundation (Slovakia)
87.	Heinrich Boll Foundation (HBS) (Germany)
88.	Fundacion para el Analisis y los Estudios Sociales (FAES) (Spain)
89.	European Policy Centre (EPC) (Belgium)
90.	Istituto Affari Internazionali (IAI) (Italy)
91.	African Centre for Technology Studies (ACTS) (Kenya)
92.	Centro de Estudios Publicos (CEP) (Chile)
93.	Istituto Bruno Leoni (IBL) (Italy)
94.	Chongyang Institute for Financial Studies (RDCY) (China)
95.	Policy Exchange (United Kingdom)
96.	Institute for National Security Studies (INSS) (Israel)
97.	Libertad y Desarrollo (LyD) (Chile)
98.	Carnegie Europe (Belgium)
99.	Bangladesh Institute of Development Studies (BIDS) (Bangladesh)
100.	Fundacion Libertad (Argentina)

Провідні аналітичні центри світу (включаючи США)

Таблиця 3

1.	Brookings Institution (United States)
2.	Chatham House (United Kingdom)
3.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
4.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
5.	Bruegel (Belgium)
6.	Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) (Sweden)
7.	Rand Corporation (United States)
8.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
9.	International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
10.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
11.	Amnesty International (AI) (United Kingdom)
12.	Transparency International (TI) (Germany)
13.	Japan Institute of International Affairs (JIIA) (Japan)
14.	German Institute for International and Security Affairs (SWP) (Germany)
15.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
16.	Cato Institute (United States)
17.	Heritage Foundation (United States)
18.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
19.	Fraser Institute (Canada)
20.	French Institute of International Relations (IFRI) (France)
21.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)
22.	Centre for Economic Policy Research (CEPR) (United Kingdom)
23.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
24.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
25.	Center for American Progress (CAP) (United States)
26.	Carnegie Moscow Center (Russia)
27.	Chinese Academy of Social Sciences (CASS) (China)
28.	Asian Development Bank Institute (ADBI) (Japan)
29.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
30.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
31.	European Council on Foreign Relations (ECFR) (United Kingdom)
32.	Institute for World Economy and International Relations (IMEMO RAS) (Russia)
33.	German Council on Foreign Relations (DGAP) (Germany)
34.	Clingendael, Netherlands Institute of International Relations (Netherlands)
35.	Wilfried Martens Centre for European Studies, FKA Centre for European Studies (Belgium)
36.	China Institute of International Studies (CIIS) (China)
37.	Carnegie Middle East Center (Lebanon)
38.	Consejo Argentino para las Relaciones Internacionales (CARI) (Argentina)
39.	Danish Institute of International Studies (DIIS) (Denmark)
40.	China Institutes of Contemporary International Relations (CICIR) (China)

41.	Kiel Institute for the World Economy (IfW) (Germany)
42.	IDEAS (United Kingdom)
43.	Centre for International Governance Innovation (CIGI) (Canada)
44.	Royal United Services Institute (RUSI) (United Kingdom)
45.	Korea Institute for International Economic Policy (KIEP) (Republic of Korea)
46.	World Economic Forum (WEF) (Switzerland)
47.	Human Rights Watch (HRW) (United Kingdom)
48.	Development Research Center of the State Council (DRC) (China)
49.	Korea Development Institute (KDI) (Republic of Korea)
50.	Centre for Civil Society (CCS) (India)
51.	Al-Ahram Center for Political and Strategic Studies (ACPSS) (Egypt)
52.	Institute of Economic Affairs (IEA) (United Kingdom)
53.	Libertad y Desarrollo (LyD) (Chile)
54.	Lowy Institute for International Policy (Australia)
55.	Overseas Development Institute (ODI) (United Kingdom)
56.	Food, Agriculture and Natural Resources Policy Analysis Network (FANRPAN) (South Africa)
57.	Bonn International Center for Conversion (BICC) (Germany)
58.	Barcelona Centre for International Affairs (CIDOB) (Spain)
59.	Peace Research Institute Oslo (PRIO) (Norway)
60.	East Asia Institute (EAI) (Republic of Korea)
61.	Institute of International and Strategic Studies (IISS), FKA Center for International and Strategic Studies (China)
62.	African Economic Research Consortium (AERC) (Kenya)
63.	African Centre for the Constructive Resolution of Disputes (ACCORD) (South Africa)
64.	Razumkov Centre (Ukraine)
65.	RAND Europe (United Kingdom)
66.	Polish Institute of International Affairs (PISM) (Poland)
67.	Center for Social and Economic Research (CASE) (Poland)
68.	Demos (United Kingdom)
69.	Centre for Strategic and International Studies (CSIS) (Indonesia)
70.	Centre For European Reform (CER) (United Kingdom)
71.	Shanghai Institutes for International Studies (SIIS) (China)
72.	European Union Institute for Security Studies (EUISS) (France)
73.	Norwegian Institute of International Affairs (NUPI) (Norway)
74.	Turkish Economic and Social Studies Foundation (TESEV) (Turkey)
75.	European Centre for International Political Economy (ECIPE) (Belgium)
76.	Civitas: Institute for the Study of Civil Society (United Kingdom)
77.	Institute of Foreign Affairs and National Security (IFANS) (Republic of Korea)
78.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
79.	Fundacion para las Relaciones Internacionales y el Dialogo Exterior (FRIDE) (Spain)
80.	Institute of Defence and Strategic Studies (IDSS) (Singapore)
81.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)
82.	German Development Institute (DIE) (Germany)
83.	Fundacion para el Analisis y los Estudios Sociales (FAES) (Spain)

84.	Centre for Conflict Resolution (CCR) (South Africa)
85.	Istituto Affari Internazionali (IAI) (Italy)
86.	Heinrich Boll Foundation (HBS) (Germany)
87.	Association for Liberal Thinking (ALT) (Turkey)
88.	Timbro (Sweden)
89.	Centre for Policy Studies (CPS) (United Kingdom)
90.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
91.	Centro de Estudios Publicos (CEP) (Chile)
92.	Institute of Southeast Asian Studies (ISEAS) (Singapore)
93.	Institute of Development Studies (IDS) (United Kingdom)
94.	Real Instituto Elcano (Spain)
95.	Facultad Latinoamericana de Ciencias Sociales (FLACSO) (Costa Rica)
96.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
97.	Bangladesh Institute of Development Studies (BIDS) (Bangladesh)
98.	Council on Foreign and Defense Policy (SVOP) (Russia)
99.	Development Research Center of the State Council (DRC) (China)
100.	Institute for Defence Studies and Analyses (IDSA) (India)
101.	Centre for Independent Studies (CIS) (Australia)
102.	Moscow State Institute of International Relations (MGIMO) (Russia)
103.	Center for Free Enterprise (CFE) (Republic of Korea)
104.	Institute for National Security Studies (INSS) (Israel)
105.	Indian Council for Research on International Economic Relations (ICRIER) (India)
106.	Chongyang Institute for Financial Studies (RDCY) (China)
107.	Energy and Resources Institute (TERI) (India)
108.	Fundacion Libertad (Argentina)
109.	IMANI Center for Policy and Education (Ghana)
110.	Center for Policy Studies (CPS) (Hungary)
111.	Institute for Security Studies (ISS) (South Africa)
112.	Institute for International Policy Studies (IIPS) (Japan)
113.	EGMONT – The Royal Institute for International Relations (Belgium)
114.	Observer Research Foundation (ORF) (India)
115.	European Policy Centre (EPC) (Belgium)
116.	Potsdam Institute for Climate Impact Research (PIK) (Germany)
117.	Fundacao Armando Alvares Penteado (FAAP) (Brazil)
118.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
119.	Free Market Foundation (FMF) (South Africa)
120.	Council for the Development of Social Science Research in Africa (CODESRIA) (Senegal)
121.	Lithuanian Free Market Institute (LFMI) (Lithuania)
122.	Istituto Bruno Leoni (IBL) (Italy)
123.	Center for Strategic Studies (SAM) (Azerbaijan)
124.	Instituto Ecuatoriano de Economia Politica (IEEP) (Ecuador)
125.	Gulf Research Center (GRC) (Saudi Arabia)
126.	Institute for Development and Global Governance (DRI) (France)
127.	Regional Centre for Strategic Studies (RCSS) (Sri Lanka)

128.	Centro de Divulgacion Conocimiento Economico para la Libertad (CEDICE) (Venezuela)
129.	Development Alternatives (DA) (India)
130.	Centro Euro-Mediterraneo sui Cambiamenti Climatici (CMCC) (Italy)
131.	Centro de Estudio de la Realidad Economica y Social (CERES) (Uruguay)
132.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)
133.	National Institute for Defense Studies (NIDS) (Japan)
134.	Kenya Institute for Public Policy Research and Analysis (KIPPRA) (Kenya)
135.	Economic Policy Research Centre (EPRC) (Uganda)
136.	Ifo Institute – Leibniz Institute for Economic Research (Germany)
137.	Institucion Futuro (Spain)
138.	Organization for Social Science Research in Eastern and Southern Africa (OSSREA) (Ethiopia)
139.	Hellenic Foundation for European and Foreign Policy (ELIAMEP) (Greece)
140.	Fondazione Eni Enrico Mattei (FEEM) (Italy)
141.	Finnish Institute of International Affairs (FIIA) (Finland)
142.	German Marshall Fund of the United States (GMF) (United States)
143.	Friedrich Naumann Foundation for Freedom (FNF) (Germany)
144.	Center for Global Development (CGD) (United States)
145.	National Institute for Research Advancement (NIRA) (Japan)
146.	Centro de Investigaciones Economicas Nacionales (CIEN) (Guatemala)
147.	Israel-Palestine: Creative Regional Initiatives (IPCRI), FKA Israel-Palestine Center for Research and Information (Israel/Palestine)
148.	Centro Studi Internazionali (Ce.S.I.) (Italy)
149.	Institute of Statistical, Social and Economic Research (ISSER) (Ghana)
150.	Caucasus Institute for Peace, Democracy and Development (CIPDD) (Georgia)

Провідні аналітичні центри за регіонами

Провідні аналітичні центри в Африці на південь від Сахари Таблиця 4	
1.	Kenya Institute for Public Policy Research and Analysis (KIPPRA) (Kenya)
2.	IMANI Center for Policy and Education (Ghana)
3.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)
4.	Council for the Development of Social Science Research in Africa (CODESRIA) (Senegal)
5.	Botswana Institute for Development Policy Analysis (BIDPA) (Botswana)
6.	African Center for the Constructive Resolution of Disputes (ACCORD) (South Africa)
7.	Institute for Security Studies (ISS) (South Africa)
8.	Africa Institute of South Africa (AISA) (South Africa)
9.	Centre for Conflict Resolution (CCR) (South Africa)
10.	Centre for Policy Analysis (CEPA) (Ghana)
11.	African Economic Research Consortium (AERC) (Kenya)
12.	Ghana Center for Democratic Development (CDD) (Ghana)
13.	Food, Agriculture and Natural Resources Policy Analysis Network (FANRPAN) (South Africa)
14.	Centre for Development and Enterprise (CDE) (South Africa)
15.	Ethiopian Development Research Institute (EDRI) (Ethiopia)
16.	Economic Policy Research Center (EPRC) (Uganda)
17.	Ethiopian Economics Association (EEA) (Ethiopia)
18.	REPOA, FKA Research on Poverty Alleviation (Tanzania)
19.	Institute of Economic Affairs (IEA) (Ghana)
20.	Institute for Global Dialogue (IGD) (South Africa)
21.	Free Market Foundation (FMF) (South Africa)
22.	Nigerian Institute of International Affairs (NIIA) (Nigeria)
23.	Advocates Coalition for Development and Environment (ACODE) (Uganda)
24.	African Center for Economic Transformation (ACET) (Ghana)
25.	Institute of Economic Affairs (IEA) (Kenya)
26.	South African Institute of Race Relations (IRR) (South Africa)
27.	Organization for Social Science Research in Eastern and Southern Africa (OSSREA) (Ethiopia)
28.	Centre Ivoirien de Recherches Economiques et Sociales (CIRES) (Cote d'Ivoire)
29.	Centre for Population and Environmental Development (CPED) (Nigeria)
30.	Centre for Research and Technology Development (RESTECH) (Kenya)
31.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
32.	Initiative for Public Policy Analysis (IPPA) (Nigeria)
33.	Centre for Development Studies (Ghana)
34.	Institute of Statistical, Social and Economic Research (ISSER) (Ghana)
35.	Rift Valley Institute (RVI) (Kenya)
36.	Centre for the Study of the Economies of Africa (CSEA) (Nigeria)
37.	Makerere Institute of Social Research (MISR) (Uganda)

38.	Institute for Public Policy Research (IPPR) (Namibia)
39.	Institute for Empirical Research in Political Economy (IERPE) (Benin)
40.	Centre d'Etudes, de Documentation et de Recherche Economiques et Sociales (CEDRES) (Burkina Faso)
41.	Justice and Human Rights Institute (JHRI) (Ghana)
42.	Economic and Social Research Foundation (ESRF) (Tanzania)
43.	Groupe de Recherche en Economie Appliquee et Theorique (GREAT) (Mali)
44.	Inter-Region Economic Network (IREN) (Kenya)
45.	Strategic Transformation and Policy Centre (STPC) (Zimbabwe)
46.	Centre d'Etudes de Politiques pour le Developpement (CEPOD) (Senegal)
47.	Institute for Public Policy Analysis and Management (IPPAM) (Nigeria)
48.	Programme de Troisieme Cycle Inter-universitaire en Economie (PTCI) (Burkina Faso)
49.	Integrated Social Development Center (ISODEC) (Ghana)
50.	Institute for Peace and Security Studies (IPSS) (Ethiopia)
51.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Tanzania)
52.	Mapungubwe Institute for Strategic Reflection (MISTRA) (South Africa)
53.	Development Research and Projects Centre (dRPC) (Nigeria)
54.	Institute of Policy Analysis and Research (IPAR) (Kenya)
55.	Centre de Recherches, d'Etudes et d'Appui a l'Analyse Economique a Madagascar (CREAM) (Madagascar)
56.	Centre Autonome d'Etudes et de Renforcement des Capacites pour le Developpement au Togo (CADERDT) (Togo)
57.	Nigerian Institute for Social and Economic Research (NISER) (Nigeria)
58.	Macroeconomic and Financial Management Institute of Eastern and Southern Africa (MEFMI) (Zimbabwe)
59.	Mandela Institute for Development Studies (MINDS) (South Africa)
60.	UONGOZI Institute (Tanzania)
61.	Food, Agriculture and Natural Resources Policy Analysis Network (FANRPAN) (Angola)
62.	Swaziland Economic Policy Analysis and Research Centre (SEPARC) (Swaziland)
63.	Institute for Policy Analysis and Research (IPAR) (Rwanda)
64.	African Institute for Applied Economics (AIAE) (Nigeria)
65.	Development Policy Research Unit (DPRU) (South Africa)

Провідні аналітичні центри Мексики та Канади Таблиця 5	
1.	Fraser Institute (Canada)
2.	Consejo Mexicano de Asuntos Internacionales (COMEXI) (Mexico)
3.	Fundar, Centro de Analisis e Investigacion (Mexico)
4.	Centro de Investigacion y Docencia Economicas (CIDE) (Mexico)
5.	C.D. Howe Institute (Canada)
6.	Institute for Research on Public Policy (IRPP) (Canada)
7.	Centre for International Governance Innovation (CIGI) (Canada)
8.	Canadian Defence and Foreign Affairs Institute (CDFAI) (Canada)
9.	Canadian International Council (CIC) (Canada)
10.	Colegio de Mexico (CM) (Mexico)
11.	Macdonald-Laurier Institute (MLI) (Canada)
12.	Atlantic Institute for Market Studies (AIMS) (Canada)
13.	International Institute for Sustainable Development (IISD) (Canada)
14.	Conference Board of Canada (CBoC) (Canada)
15.	Montreal Economic Institute (MEI) (Canada)
16.	Centro de Investigacion para el Desarrollo (CIDAC) (Mexico)
17.	Centro de Investigaciones Sobre la Libre Empresa (CISLE) (Mexico)
18.	Public Policy Forum (PPF) (Canada)
19.	El Colegio de la Frontera Norte (Colef) (Mexico)
20.	Instituto para la Seguridad y la Democracia (INSYDE) (Mexico)
21.	Instituto Mexicano para la Competividad (IMCO) (Mexico)
22.	Colectivo de Analisis de la Seguridad con Democracia (CASEDE) (Mexico)
23.	Frontier Centre for Public Policy (FCPP) (Canada)
24.	Instituto de Pensamiento Estrategico Agora (IPEA) (Mexico)
25.	Centro de Estudios en Calidad de Vida y Desarrollo Social (CECAVI) (Mexico)
26.	Centre for International and Defence Policy (CIDP), FKA Queen's Centre for International Relations (Canada)
27.	Centro de Estudios Espinosa Yglesias (CEEY) (Mexico)
28.	Institute of Politics (Mexico)
29.	Mexico Evalua Centro de Analisis de Politicas Publicas (Mexico)
30.	Canada 2020 (Canada)

Провідні аналітичні центри Центральної та Південної Америки
Таблиця 6

1.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
2.	Comision Economica para America Latina (CEPAL) (Chile)
3.	Centro de Implementacion de Politicas Publicas para la Equidad y el Crecimiento (CIPPEC) (Argentina)
4.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
5.	Consejo Argentino para las Relaciones Internacionales (CARI) (Argentina)
6.	Centro de Estudios Publicos (CEP) (Chile)
7.	Centro de Estudio de la Realidad Economica y Social (CERES) (Uruguay)
8.	Fundacion para la Educacion Superior y el Desarrollo (Fedesarrollo) (Colombia)
9.	Consejo Latinoamericano de Ciencias Sociales (CLACSO) (Argentina)
10.	Centro de Divulgacion Conocimiento Economico para la Libertad (CEDICE) (Venezuela)
11.	Instituto Fernando Henrique Cardoso (iFHC) (Brazil)
12.	Grupo de Analisis para el Desarrollo (GRADE) (Peru)
13.	Instituto de Pesquisa Economica Aplicada (IPEA) (Brazil)
14.	Corporacion de Estudios para Latinoamerica (CIEPLAN) (Chile)
15.	Fundacion para el Avance de las Reformas y las Oportunidades (Grupo FARO) (Ecuador)
16.	Centro Brasileiro de Analise e Planejamento (CEBRAP) (Brazil)
17.	Centro Latinoamericano de Economia Humana (CLAEH) (Uruguay)
18.	Centro de Analisis y Difusion de la Economia Paraguay (CADEP) (Paraguay)
19.	Fundacion de Investigaciones Economicas Latinoamericanas (FIEL) (Argentina)
20.	Consejo Uruguayo para las Relaciones Internacionales (CURI) (Uruguay)
21.	Fundacion Ideas para la Paz (FIP) (Colombia)
22.	Fundacion Chile 21 (Chile)
23.	Centro de Estudios de Estado y Sociedad (CEDES) (Argentina)
24.	Instituto Libertad y Democracia (ILD) (Peru)
25.	Fundacion Pensar (Argentina)
26.	Centro de Estudios de la Violencia (NEV) (Brazil)
27.	Fundacion Salvadorena para el Desarrollo Economico y Social (FUSADES) (El Salvador)
28.	Instituto de Estudios Peruanos (IEP) (Peru)
29.	Libertad y Desarrollo (Lyd) (Chile)
30.	Instituto Ecuatoriano de Economia Politica (IEEP) (Ecuador)
31.	Foro Social de la Deuda Externa de Honduras y Desarrollo (FOSDEH) (Honduras)
32.	Fundacion Libertad (Argentina)
33.	Instituto Millenium (Brazil)
34.	Fundacion Jaime Guzman (FJG) (Chile)
35.	Instituto de Ciencia Politica (ICP) (Colombia)
36.	Fundacion Dr. Guillermo Manuel Ungo (FUNDAUNGO) (El Salvador)
37.	Centro de Estudios Distributivos, Laborales y Sociales (CEDLAS) (Argentina)
38.	Facultad Latinoamericana de Ciencias Sociales (FLACSO) (Costa Rica)

39.	Grupo Propuesta Ciudadana (GPC) (Peru)
40.	Instituto de Estudios Avanzados en Desarrollo (INESAD) (Bolivia)
41.	Instituto Desarrollo (Paraguay)
42.	Centro de Investigaciones Economicas Nacionales (CIEN) (Guatemala)
43.	Fundacion Centro de Pensamiento Primero Colombia (FCPPC) (Colombia)
44.	Centro Ecuatoriano de Derecho Ambiental (CEDA) (Guatemala)
45.	Fundacion Milenio (Bolivia)
46.	Asociacion de Investigacion y Estudios Sociales (ASIES) (Guatemala)
47.	Fundacion Global Democracia y Desarrollo (FUNGLODE) (Dominican Republic)
48.	Fundacion ARU (Bolivia)
49.	Fundacion Nicarguense para el Desarrollo Economico y Social (FUNIDES) (Nicaragua)
50.	Nassau Institute (Bahamas)

Провідні аналітичні центри США

Таблиця 7

1.	Brookings Institution (United States)
2.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
3.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
4.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
5.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
6.	RAND Corporation (United States)
7.	Pew Research Center (United States)
8.	Cato Institute (United States)
9.	Heritage Foundation (United States)
10.	Center for American Progress (CAP) (United States)
11.	National Bureau of Economic Research (NBER) (United States)
12.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
13.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
14.	Center for a New American Security (CNAS) (United States)
15.	World Resources Institute (WRI) (United States)
16.	Atlantic Council (United States)
17.	Carnegie Council for Ethics in International Affairs (United States)
18.	James A. Baker III Institute for Public Policy (United States)
19.	Hoover Institution (United States)
20.	Urban Institute (United States)
21.	Belfer Center for Science and International Affairs (United States)
22.	United States Institute of Peace (USIP) (United States)
23.	Center on Budget and Policy Priorities (CBPP) (United States)
24.	Stimson Center (United States)
25.	Center for International Development (CID) (United States)
26.	Freedom House (United States)
27.	Center for Global Development (CGD) (United States)
28.	Human Rights Watch (HRW) (United States)
29.	Acton Institute for the Study of Religion and Liberty (United States)
30.	New America Foundation (United States)
31.	Hudson Institute (United States)
32.	German Marshall Fund of the United States (GMF) (United States)
33.	Foreign Policy Research Institute (FPRI) (United States)
34.	Resources for the Future (RFF) (United States)
35.	Worldwatch Institute (United States)
36.	Earth Institute (United States)
37.	Inter-American Dialogue (United States)
38.	Center for Climate and Energy Solutions (C2ES) United States)
39.	Manhattan Institute for Policy Research (MI) (United States)
40.	International Food Policy Research Institute (IFPRI) (United States)
41.	Reason Foundation (United States)
42.	Open Society Foundations (OSF), FKA Open Society Institute (United States)

43.	Center for the National Interest (CFTNI), FKA Nixon Center (United States)
44.	Mercatus Center (United States)
45.	Aspen Institute (United States)
46.	Economic Policy Institute (EPI) (United States)
47.	Foundation for Economic Education (FEE) (United States)
48.	Center for Transatlantic Relations (CTR) (United States)
49.	Information Technology and Innovation Foundation (ITIF) (United States)
50.	Pacific Research Institute (PRI) (United States)
51.	Institute for Policy Studies (IPS) (United States)
52.	Bipartisan Policy Center (BPC) (United States)
53.	Demos (United States)
54.	Independent Institute (United States)
55.	EastWest Institute (EWI) (United States)
56.	Migration Policy Institute (MPI) (United States)
57.	Atlas Network (United States)
58.	Kaiser Permanente Institute for Health Policy (KPIHP) (United States)
59.	Competitive Enterprise Institute (CEI) (United States)
60.	Center for Economic and Policy Research (CEPR) (United States)

Провідні аналітичні центри Центральної Азії

Таблиця 8

1.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)
2.	Kazakhstan Institute for Strategic Studies (KazISS) (Kazakhstan)
3.	Caucasus Research Resource Center (CRRC) (Azerbaijan)
4.	Armat Center for the Development of Democracy and Civil Society (Armenia)
5.	Aga Khan Foundation (AKF) (Afghanistan)
6.	Caucasus Institute for Peace, Democracy and Development (CIPDD) (Georgia)
7.	Armenian International Policy Research Group (AIPRG) (Armenia)
8.	Institute for Policy Studies (IPS) (Georgia)
9.	Armenian Center for National and International Studies (ACNIS) (Armenia)
10.	Asia Foundation - Afghanistan (Afghanistan)
11.	Center for Economic Research (CER) (Uzbekistan)
12.	Analytical Centre on Globalization and Regional Cooperation (ACGRC) (Armenia)
13.	Advanced Social Technologies (AST) (Armenia)
14.	Afghanistan Research and Evaluation Unit (AREU) (Afghanistan)
15.	Free Minds Association (FMA) (Azerbaijan)
16.	Caucasus Research Resource Center (CRRC) (Georgia)
17.	South-Caucasus Institute of Regional Security (SCIRS) (Georgia)
18.	Center for Social and Economic Research in Kyrgyzstan (CASE) (Kyrgyzstan)
19.	Turpanjian Center for Policy Analysis (TCPA) (Armenia)
20.	Centre for Political Studies (CPS) (Uzbekistan)
21.	Armenia 2020 (Armenia)
22.	New Economic School (NESG) (Georgia)
23.	Strategic Research Center (SRC) (Georgia)
24.	Georgian Research and Educational Networking Association (GRENA) (Georgia)
25.	Civil Society Institute (CSI) (Armenia)
26.	Public Policy Research Center (PPRC) (Kazakhstan)
27.	Institute of Strategic and Inter-Regional Research (Uzbekistan)
28.	Entrepreneurship Development Foundation (EDF) (Azerbaijan)
29.	Economic Research Center (ERC) (Azerbaijan)
30.	Institute for Regional Studies (IFRS) (Kyrgyzstan)
31.	Caucasus Research Resource Center (CRRC) (Armenia)
32.	Tahlil Centre for Social Research (Uzbekistan)
33.	Liberty Institute (Georgia)
34.	Strategic Research Center under the President of Tajikistan (Tajikistan)
35.	Bureau on Human Rights and Rule of Law (Kyrgyzstan)
36.	International Council on Security and Development (ICOS), FKA The Senlis Council (Afghanistan)
37.	Partnership for Social Initiatives (PSI) (Georgia)
38.	Afghanistan Institute for Rural Development (AIRD) (Afghanistan)
39.	R.B. Suleimenov Institute of Oriental Studies (Kazakhstan)
40.	Economic Policy Institute - Bishkek Consensus (EPI) (Kyrgyzstan)
41.	KIMEP University, FKA Kazakhstan Institute of Management, Economics and

	Strategic Research (Kazakhstan)
42.	Peace Research Center of Kyrgyzstan (Kyrgyzstan)
43.	Institute for Public Policy (IPP) (Kyrgyzstan)
44.	Center for Strategic Studies (SAM) (Azerbaijan)
45.	Georgian Foundation for Strategic and International Studies (GFSIS) (Georgia)

Провідні аналітичні центри Китаю, Індії, Японії та Республіки Корея
Таблиця 9

1.	Korea Development Institute (KDI) (Republic of Korea)
2.	Japan Institute of International Affairs (JIIA) (Japan)
3.	China Institute of International Studies (CIIS) (China)
4.	Korea Institute for International Economic Policy (KIEP) (Republic of Korea)
5.	China Institutes of Contemporary International Relations (CICIR) (China)
6.	Asan Institute for Policy Studies (AIPS) (Republic of Korea)
7.	Asia Forum Japan (AFJ) (Japan)
8.	Observer Research Foundation (ORF) (India)
9.	Carnegie – Tsinghua Center for Global Policy (China)
10.	Institute for Defence Studies and Analyses (IDSA) (India)
11.	Chinese Academy of Social Sciences (CASS) (China)
12.	National Institute for Defense Studies (NIDS) (Japan)
13.	Development Research Center of the State Council (DRC) (China)
14.	Centre for Civil Society (CCS) (India)
15.	East Asia Institute (EAI) (Republic of Korea)
16.	Institute of International and Strategic Studies (IISS), FKA Center for International and Strategic Studies (China)
17.	Centre for Policy Research (CPR) (India)
18.	Shanghai Institutes for International Studies (SIIS) (China)
19.	Institute of Developing Economies, Japan External Trade Organization (IDE-JETRO) (Japan)
20.	Japan Center for International Exchange (JCIE) (Japan)
21.	Delhi Policy Group (DPG) (India)
22.	Institute for International Policy Studies (IIPS) (Japan)
23.	Development Alternatives (DA) (India)
24.	Energy and Resources Institute (TERI) (India)
25.	Asian Development Bank Institute (ADBI) (Japan)
26.	Center for Study of Science, Technology and Policy (CSTEP) (India)
27.	National Council of Applied Economic Research (NCAER) (India)
28.	Research Institute of Economy, Trade and Industry (RIETI) (Japan)
29.	Gateway House: Indian Council on Global Relations (India)
30.	Korea Institute for Defense Analyses (KIDA) (Republic of Korea)
31.	Unirule Institute for Economics (China)
32.	Centre for the Study of Developing Societies (CSDS) (India)
33.	Cathay Institute for Public Affairs (CIPA) (China)
34.	National Institute for Research Advancement (NIRA) (Japan)
35.	Japan Institute for International Development (Japan)
36.	Institute for National Policy Research (INPR) (China)
37.	Korea Energy Economics Institute (KEEI) (Republic of Korea)
38.	Indian Council for Research in International Economic Relations (ICRIER) (India)
39.	Center for Free Enterprise (CFE) (Republic of Korea)
40.	Sejong Institute (Republic of Korea)

41.	Tokyo Foundation (Japan)
42.	China Center for International Economic Exchanges (CCIEE) (China)
43.	Institute of Peace and Conflict Studies (IPCS) (India)
44.	Chongyang Institute for Financial Studies (RDCY) (China)
45.	Shanghai Academy of Social Sciences (SASS) (China)
46.	Institute of Economic Growth (IEG) (India)
47.	Center for China and Globalization (CCG) (China)
48.	Research Institute for Peace and Security (RIPS) (Japan)
49.	China Finance 40 Forum (CF40) (China)
50.	United Service Institution of India (USI) (India)

Провідні аналітичні центри Азії та Тихоокеанського регіону (за винятком Китаю, Індії, Японії та Республіки Корея)

Таблиця 10

1.	Australian Institute for International Affairs (AIIA) (Australia)
2.	Centre for Strategic and International Studies (CSIS) (Indonesia)
3.	Centre for Strategic Studies (CSS) (New Zealand)
4.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
5.	Lowy Institute for International Policy (Australia)
6.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
7.	Taiwan Foundation for Democracy (TFD) (Taiwan)
8.	Strategic and Defense Studies Centre (SDSC) (Australia)
9.	Institute of Defence and Strategic Studies (IDSS) (Singapore)
10.	Institute of Strategic and International Studies (ISIS) (Malaysia)
11.	Centre for Independent Studies (CIS) (Australia)
12.	Institute of Southeast Asian Studies (ISEAS) (Singapore)
13.	East Asian Institute (EAI) (Singapore)
14.	Economic Research Institute for ASEAN and East Asia (ERIA) (Indonesia)
15.	Thailand Development Research Institute (TDRI) (Thailand)
16.	Pakistan Institute of International Affairs (PIIA) (Pakistan)
17.	Bangladesh Institute of Development Studies (BIDS) (Bangladesh)
18.	Taiwan Institute of Economic Research (TIER) (Taiwan)
19.	Sustainable Development Policy Institute (SDPI) (Pakistan)
20.	Bangladesh Institute of International and Strategic Studies (BIISS) (Bangladesh)
21.	Centre for Economic Development and Administration (CEDA) (Nepal)
22.	Institute for Strategic and International Studies (Philippines)
23.	Chung-Hua Institution for Economic Research (CIER) (Taiwan)
24.	Alternate Solutions Institute (Pakistan)
25.	Institute for Social and Environmental Transition (ISET-N) (Nepal)
26.	Institute for International Relations (Taiwan)
27.	Institute of Policy Studies (IPS) (Bangladesh)
28.	Institute for Strategic and Development Studies (ISDS) (Philippines)
29.	Social Policy and Development Centre (SPDC) (Pakistan)
30.	Cambodian Institute for Cooperation and Peace (CICP) (Cambodia)
31.	Institute of Policy Studies of Sri Lanka (IPS) (Sri Lanka)
32.	Institute of World Economics and Politics (IWEP) (Vietnam)
33.	Regional Centre for Strategic Studies (RCSS) (Sri Lanka)
34.	Political Risks Assessment Group (Singapore)
35.	Institute of Security and International Studies (ISIS) (Thailand)
36.	Institute of National Capacity Studies (INCS) (Indonesia)
37.	Institute of Policy Studies (IPS) (Pakistan)
38.	Brunei Darussalam Institute of Policy and Strategic Studies (BDIPSS) (Brunei)
39.	Diplomatic Academy of Vietnam (DAV) (Vietnam)
40.	Center for Research on Economic and Social Transformation (CREST) (Pakistan)
41.	Vietnam Institute of Economics (VIE) (Vietnam)

42.	Centre for Poverty Analysis (CEPA) (Sri Lanka)
43.	Economic Institute of Cambodia (EIC) (Cambodia)
44.	Alternative Development Initiative (ADI) (Bangladesh)
45.	Centre for Strategic and Policy Studies (CSPS) (Brunei)
46.	Center for Policy Dialogue (CPD) (Bangladesh)
47.	Myanmar Institute of Strategic and International Studies (MISIS) (Myanmar)
48.	Bangladesh Enterprise Institute (BEI) (Bangladesh)
49.	Institute for Governance Studies (IGS) (Bangladesh)
50.	Associates for Community and Population Research (ACPR) (Bangladesh)
51.	Center for Global Studies (Bangladesh)
52.	Applied Economics Research Centre (AERC) (Pakistan)
53.	Area Study Centre for Far East and Southeast Asia (FESEA) (Pakistan)
54.	Centre for Bhutan Studies and GNH Research (Bhutan)
55.	Bangladesh Council of Scientific and Industrial Research (BCSIR) (Bangladesh)
56.	Institute of Social Welfare and Research (ISWR) (Bangladesh)
57.	Centre for Nepal and Asian Studies (CNAS) (Nepal)
58.	Asian Institute of Management Policy Center (APC) (Philippines)
59.	Nepal South Asia Centre (NESAC) (Nepal)
60.	Institute for Social and Environmental Transitions (ISET) (Taiwan)

Провідні аналітичні центри Центральної та Східної Європи
Таблиця 11

1.	Carnegie Moscow Center (Russia)
2.	Center for Social and Economic Research (CASE) (Poland)
3.	Polish Institute of International Affairs (PISM) (Poland)
4.	Institute of World Economy and International Relations (IMEMO RAS) (Russia)
5.	Razumkov Centre (Ukraine)
6.	Centre for Economic and Financial Research (CEFIR) (Russia)
7.	Prague Security Studies Institute (PSSI) (Czech Republic)
8.	Center for Democracy and Human Rights (CEDEM) (Montenegro)
9.	Center for Security and Defense Studies Foundation (CSDS) (Hungary)
10.	Lithuanian Free Market Institute (LFMI) (Lithuania)
11.	Moscow State Institute of International Relations (MGIMO) (Russia)
12.	Centre for Liberal Strategies (CLS) (Bulgaria)
13.	EUROPEUM Institute for European Policy (Czech Republic)
14.	Slovak Foreign Policy Association (SFPA) (Slovakia)
15.	Belgrade Centre for Security Policy (BCSP), FKA Centre for Civil-Military Relations (Serbia)
16.	F.A. Hayek Foundation (Slovakia)
17.	demosEUROPA – Centre for European Strategy (Poland)
18.	Institute for Foreign Affairs and Trade (IFAT), FKA Hungarian Institute of International Affairs (Hungary)
19.	Independent Institute for Social Policy (IISP) (Russia)
20.	Centre for Public Policy PROVIDUS (Latvia)
21.	Center for Policy Studies (CPS) (Hungary)
22.	Albanian Institute for International Studies (AIIS) (Albania)
23.	PRAXIS Center for Policy Studies (Estonia)
24.	Centre for Eastern Studies (OSW) (Poland)
25.	Institute for the U.S. and Canadian Studies (ISKRAN) (Russia)
26.	Ludwig von Mises Institute (Romania)
27.	Centre for Geopolitical Studies (Lithuania)
28.	Liberalni Institut (Czech Republic)
29.	Ye.T. Gaidar Institute for Economic Policy, FKA Institute for the Economy in Transition (Russia)
30.	Open Society Foundations (OSF), FKA Open Society Institute (Hungary)
31.	Economic Expert Group (EEG) (Russia)
32.	Kyiv National Economic University named after Vadym Hetman (KNEU) (Ukraine)
33.	European Institute (Bulgaria)
34.	TARKI Social Research Institute (Hungary)
35.	St. Petersburg Center for Humanities and Political Studies (Russia)
36.	Institute for Economic Research (IER) (Slovenia)
37.	Institute of International Relations (IIR) (Czech Republic)
38.	Peace Institute – Institute for Contemporary Social and Political Studies (Slovenia)
39.	Kosovar Civil Society Foundation (KCSF) (Kosovo)

40.	International Centre for Policy Studies (ICPS) (Ukraine)
41.	Center for Research and Policy Making (CRPM) (Macedonia)
42.	Institute for Market Economics (IME) (Bulgaria)
43.	Institute for Urban Economics (IUE) (Croatia)
44.	Institute of Public Affairs (Bulgaria)
45.	International Centre for Defense Studies (ICDS) (Estonia)
46.	Analytical Center for the Government of the Russian Federation (Russia)
47.	Economics Institute (Serbia)
48.	Populari (Bosnia and Herzegovina)
49.	Institute for Public Affairs (IVO) (Slovakia)
50.	Institute of Economics, Zagreb (EIZ) (Croatia)
51.	Institute for Public Policy (IPP) (Romania)
52.	Institute for Security and International Studies (Bulgaria)
53.	Center for International Relations (CIR) (Poland)
54.	Institute of Baltic Studies (IBS) (Estonia)
55.	Russian International Affairs Council (RIAC) (Russia)

Провідні аналітичні центри Західної Європи
Таблиця 12

1.	Chatham House (United Kingdom)
2.	Bruegel (Belgium)
3.	Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) (Sweden)
4.	French Institute of International Relations (IFRI) (France)
5.	Amnesty International (AI) (United Kingdom)
6.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
7.	Transparency International (TI) (Germany)
8.	International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
9.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
10.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
11.	Clingendael, Netherlands Institute of International Relations (Netherlands)
12.	Carnegie Europe (Belgium)
13.	Danish Institute for International Studies (DIIS) (Denmark)
14.	German Institute for International and Security Affairs (SWP) (Germany)
15.	Barcelona Centre for International Affairs (CIDOB) (Spain)
16.	Adam Smith Institute (ASI) (United Kingdom)
17.	World Economic Forum (WEF) (Switzerland)
18.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)
19.	European Council on Foreign Relations (ECFR) (United Kingdom)
20.	Kiel Institute for World Economy (IfW) (Germany)
21.	German Council on Foreign Relations (DGAP) (Germany)
22.	IDEAS (United Kingdom)
23.	Peace Research Institute Oslo (PRIO) (Norway)
24.	Istituto Affari Internazionali (IAI) (Italy)
25.	Centre for Economic Policy Research (CEPR) (United Kingdom)
26.	Royal United Services Institute (RUSI) (United Kingdom)
27.	Civitas: Institute for the Study of Civil Society (United Kingdom)
28.	Overseas Development Institute (ODI) (United Kingdom)
29.	Real Instituto Elcano (Spain)
30.	EGMONT – The Royal Institute for International Relations (Belgium)
31.	German Development Institute (DIE) (Germany)
32.	Ecologic Institute (Germany)
33.	Fundacion para las Relaciones Internacionales y el Dialogo (FRIDE) (Spain)
34.	Institute for Public Policy Research (IPPR) (United Kingdom)
35.	Norwegian Institute of International Affairs (NUPI) (Norway)
36.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
37.	Hanns Seidel Foundation (HSS) (Germany)
38.	Demos (United Kingdom)
39.	Wilfried Martens Centre for European Studies, FKA Centre for European Studies (Belgium)
40.	Institute of International and European Affairs (IIEA) (Ireland)
41.	European Union Institute for Security Studies (EUISS) (France)

42.	Centre d'Etudes et de Recherches Internationales (CERI) (France)
43.	Centre for European Reform (CER) (United Kingdom)
44.	Friedrich Naumann Foundation for Freedom (FNF) (Germany)
45.	Heinrich Boll Foundation (HBS) (Germany)
46.	Fondation pour l'Innovation Politique (Fondapol) (France)
47.	Bertelsmann Foundation (Germany)
48.	Timbro (Sweden)
49.	Institut des Relations Internationales et Strategiques (IRIS) (France)
50.	Notre Europe (France)
51.	Centre d'Etudes Prospectives et d'Informations Internationales (CEPII) (France)
52.	Center for Political Studies (CEPOS) (Denmark)
53.	Centro Studi Internazionali (Ce.S.I.) (Italy)
54.	Fabian Society (United Kingdom)
55.	Friends of Europe (Belgium)
56.	European Centre for Development Policy Management (ECDPM) (The Netherlands)
57.	Foreign Policy Center (FPC) (Belgium)
58.	European Policy Center (EPC) (Belgium)
59.	Policy Network (United Kingdom)
60.	Fundacion Alternativas (Spain)
61.	Hellenic Foundation for European and Foreign Policy (ELIAMEP) (Greece)
62.	Fundacion para el Analisis y los Estudios Sociales (FAES) (Spain)
63.	Hayek Institute (Austria)
64.	German Institute for Economic Research (DIW) (Germany)
65.	European Centre for International Political Economy (ECIPE) (Belgium)
66.	Institute for Fiscal Studies (IFS) (United Kingdom)
67.	Institute of Economic Affairs (IEA) (United Kingdom)
68.	Institute for Government (IfG) (United Kingdom)
69.	Centre for Policy Studies (CPS) (United Kingdom)
70.	Lisbon Council for Economic Competitiveness and Social Renewal (Belgium)
71.	International Centre for Black Sea Studies (ICBSS) (Greece)
72.	Institucion Futuro (Spain)
73.	Istituto Bruno Leoni (IBL) (Italy)
74.	Oxford Council on Good Governance (OCGG) (United Kingdom)
75.	Policy Exchange (United Kingdom)
76.	Avenir Suisse (Switzerland)
77.	ResPublica (United Kingdom)
78.	Fondation pour la Recherche Strategique (FRS) (France)
79.	Security and Defence Agenda (SDA) (Belgium)
80.	Jacques Delors Institut (Germany)

Провідні аналітичні центри Близького Сходу та Північної Африки
Таблиця 13

1.	Carnegie Middle East Center (Lebanon)
2.	Al-Ahram Center for Political and Strategic Studies (ACPSS) (Egypt)
3.	Brookings Doha Center (Qatar)
4.	Center for Economics and Foreign Policy Studies (EDAM) (Turkey)
5.	Institute for National Security Studies (INSS) (Israel)
6.	Al Jazeera Centre for Studies (AJCS) (Qatar)
7.	Turkish Economic and Social Studies Foundation (TESEV) (Turkey)
8.	Gulf Research Center (GRC) (Saudi Arabia)
9.	Begin-Sadat Center for Strategic Studies (Israel)
10.	Center for Strategic Studies (CSS) (Jordan)
11.	Association for Liberal Thinking (ALT) (Turkey)
12.	Centre d'Etudes et de Recherches en Sciences Sociales (CERSS) (Morocco)
13.	Egyptian Center for Economic Studies (ECES) (Egypt)
14.	Regional Center for Strategic Studies (RCSS) (Egypt)
15.	RAND-Qatar Policy Institute (Qatar)
16.	Harry S. Truman Research Institute for the Advancement of Peace (Israel)
17.	Information and Decision Support Center (IDSC) (Egypt)
18.	European Stability Initiative (ESI) (Turkey)
19.	Center of Arab Women for Training and Research (CAWTAR) (Egypt)
20.	Economic Research Forum (ERF) (Egypt)
21.	Emirates Center for Strategic Studies and Research (ECSSR) (United Arab Emirates)
22.	Center for Arab Unity Studies (CAUS) (Lebanon)
23.	Israel Democracy Institute (IDI) (Israel)
24.	Amadeus Institute (Morocco)
25.	Contemporary Center for Studies and Policy Analysis (Medad) (Palestine)
26.	Egyptian Council for Foreign Affairs (ECFA) (Egypt)
27.	Arab Thought Forum (ATF) (Jordan)
28.	Al-Quds Center for Political Studies (Jordan)
29.	International Institute for Counter-Terrorism (ICT) (Israel)
30.	Mitvim – The Israeli Institute for Regional Foreign Policies (Israel)
31.	International Strategic Research Organization (USAK) (Turkey)
32.	Arab Planning Institute (API) (Kuwait)
33.	Moshe Dayan Center for Middle Eastern and African Studies (Israel)
34.	Tunisian Institute for Strategic Studies (ITES) (Tunisia)
35.	Economic Policy and Research Center (EPRC) (United Arab Emirates)
36.	Israel Center for Social and Economic Progress (ICSEP) (Israel)
37.	Ibn Khaldun Center for Development Studies (ICDS) (Egypt)
38.	Maurice Falk Institute for Economic Research (Israel)
39.	Center of Strategic and Future Studies (CSFS) (Kuwait)
40.	Van Leer Jerusalem Institute (VLJI) (Israel)
41.	Kuwait Institute for Scientific Research (KISR) (Kuwait)
42.	Jerusalem Center for Public Affairs (JCPA) (Israel)

43.	Royal Institute for Strategic Studies (IRES) (Morocco)
44.	OCP Policy Center (Morocco)
45.	Reut Institute (Israel)
46.	Future Studies Center (Egypt)
47.	Institut Francais de Recherche en Iran (IFRI) (Iran)
48.	Lebanese Center for Policy Studies (LCPS) (Lebanon)
49.	Sheba Center for Strategic Studies (SCSS) (Yemen)
50.	Sheikh Saud bin Saqr Al Qasimi Foundation for Policy Research (United Arab Emirates)
51.	Sadeq Institute (Libya)
52.	Tunisian Observatory for a Democratic Transition (Tunisia)
53.	Issam Fares Institute for Public Policy and International Affairs (IFI) (Lebanon)
54.	Tawasul (Oman)
55.	Arab Forum for Alternatives (AFA) (Egypt)

Провідні аналітичні центри за сферами досліджень

Провідні аналітичні центри в області оборони та національної безпеки Таблиця 14	
1.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
2.	RAND Corporation (United States)
3.	International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
4.	Brookings Institution (United States)
5.	Chatham House (United Kingdom)
6.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
7.	Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) (Sweden)
8.	Atlantic Council (United States)
9.	Center for a New American Security (CNAS) (United States)
10.	Royal United Services Institute (RUSI) (United Kingdom)
11.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
12.	European Union Institute for Security Studies (EUISS) (France)
13.	Cato Institute (United States)
14.	Center for Strategic and Budgetary Assessments (CSBA) (United States)
15.	Center for Economics and Foreign Policy Studies (EDAM) (Turkey)
16.	Australian Strategic Policy Institute (APSI) (Australia)
17.	Belfer Center for Science and International Affairs (United States)
18.	Regional Center for Strategic Studies (RCSS) (Egypt)
19.	Centre for Military Studies (CMS) (Denmark)
20.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
21.	United States Institute of Peace (USIP) (United States)
22.	Japan Institute of International Affairs (JIIA) (Japan)
23.	Al-Ahram Center for Political and Strategic Studies (ACPSS) (Egypt)
24.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
25.	Center for American Progress (CAP) (United States)
26.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
27.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
28.	Istituto Affari Internazionali (IAI) (Italy)
29.	German Institute for International and Security Affairs (SWP) (Germany)
30.	Institute for the U.S. and Canadian Studies (ISKRAN) (Russia)
31.	Institut des Relations Internationales et Strategiques (IRIS) (France)
32.	French Institute of International Relations (IFRI) (France)
33.	Hoover Institution (United States)
34.	Geneva Centre for the Democratic Control of Armed Forces (DCAF) (Switzerland)
35.	Belgrade Center for Security Policy (BCSP), FKA Center for Civil-Military Relations (Serbia)
36.	Heritage Foundation (United States)
37.	Fondation pour la Recherche Strategique (FRS) (France)
38.	PLA National Defence University (China)
39.	Clingendael, Netherlands Institute of International Relations (Netherlands)
40.	Institute for Defence Studies and Analyses (IDSA) (India)
41.	Stimson Center (United States)

42.	Institute for National Security Studies (INSS) (Israel)
43.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
44.	National Institute for Defense Studies (NIDS) (Japan)
45.	German Marshall Fund of the United States (GMF) (United States)
46.	Danish Institute for International Studies (DIIS) (Denmark)
47.	China Institutes of Contemporary International Relations (CICIR) (China)
48.	Carnegie Europe (Belgium)
49.	Australian Institute for International Affairs (AIIA) (Australia)
50.	Barcelona Centre for International Affairs (CIDOB) (Spain)
51.	Institute of World Economy and International Relations (IMEMO RAS) (Russia)
52.	Peace Research Institute Oslo (PRIO) (Norway)
53.	Strategic and Defense Studies Centre (SDSC) (Australia)
54.	Observer Research Foundation (ORF) (India)
55.	Centre for Strategic and International Studies (CSIS) (Indonesia)
56.	Consejo Argentino para las Relaciones Internacionales (CARI) (Argentina)
57.	Council on Foreign and Defence Policy (SVOP) (Russia)
58.	Chicago Council on Global Affairs (United States)
59.	Economist Intelligence Unit (EIU) (United Kingdom)
60.	Hessische Stiftung Friedens- und Konfliktforschung (HSFK) (Germany)
61.	Foreign Policy Research Institute (FPRI) (United States)
62.	Center for Strategic Studies (CSS) (Jordan)
63.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
64.	EGMONT – The Royal Institute for International Relations (Belgium)
65.	Hudson Institute (United States)
66.	Moscow State Institute of International Relations (MGIMO) (Russia)
67.	West Africa Network for Peacebuilding (WANEP) (Ghana)
68.	Fraser Institute (Canada)
69.	Security Defence Agenda (SDA) (Belgium)
70.	Centre for Arab Unity Studies (CAUS) (Lebanon)
71.	Centre for Rising Powers (CRP) (United Kingdom)
72.	Centre for Land Warfare Studies (CLAWS) (India)
73.	Institute for International Policy Studies (IIPS) (Japan)
74.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
75.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)
76.	International Strategic Analysis and Research Center (USTAD) (Turkey)
77.	Regional Centre for Strategic Studies (RCSS) (Sri Lanka)
78.	Global Security (United States)
79.	Hague Centre for Strategic Studies (HCSS) (The Netherlands)
80.	EUROPEUM Institute for European Policy (Czech Republic)
81.	Observer Research Foundation (ORF) (India)
82.	Slovak Foreign Policy Association (SFPA) (Slovakia)
83.	Institute for Foreign Affairs and Trade (IFAT), FKA Hungarian Institute of International Affairs (Hungary)
84.	Armenian Center for National and International Studies (ACNIS) (Armenia)
85.	Albanian Institute for International Studies (AIIS) (Albania)

Провідні аналітичні центри в області внутрішньої економічної політики	
Таблиця 15	
1.	Brookings Institution (United States)
2.	National Bureau of Economic Research (NBER) (United States)
3.	Adam Smith Institute (ASI) (United Kingdom)
4.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
5.	Cato Institute (United States)
6.	Bruegel (Belgium)
7.	RAND Corporation (United States)
8.	German Institute for Economic Research (DIW) (Germany)
9.	Heritage Foundation (United States)
10.	Center for American Progress (CAP) (United States)
11.	Center for Social and Economic Research (CASE) (Poland)
12.	Centre for Economic Policy Research (CEPR) (United Kingdom)
13.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
14.	Korea Development Institute (KDI) (Republic of Korea)
15.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
16.	Urban Institute (United States)
17.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
18.	Kiel Institute for the World Economy (IfW) (Germany)
19.	Ifo Institute – Leibniz Institute for Economic Research (Germany)
20.	Center on Budget and Policy Priorities (CBPP) (United States)
21.	Centro de Implementacion de Politicas Publicas para la Equidad y el Crecimiento (CIPPEC) (Argentina)
22.	Hoover Institution (United States)
23.	Vienna Institute for International Economic Studies (WIIW) (Austria)
24.	Centro de Estudios Publicos (CEP) (Chile)
25.	C.D. Howe Institute (Canada)
26.	Center for Economic and Financial Research (CEFIR) (Russia)
27.	Association for Liberal Thinking (ALT) (Turkey)
28.	Korea Institute for International Economic Policy (KIEP) (Republic of Korea)
29.	Center for Economic and Policy Research (CEPR) (United States)
30.	Institute for Fiscal Studies (IFS) (United Kingdom)
31.	Austrian Institute of Economic Research (WIFO) (Austria)
32.	Fundacao Armando Alvares Penteado (FAAP) (Brazil)
33.	Institute of Economic Affairs (IEA) (United Kingdom)
34.	Development Research Center of the State Council (DRC) (China)
35.	Centro de Estudio de la Realidad Economica y Social (CERES) (Uruguay)
36.	Libertad y Desarrollo (LyD) (Chile)
37.	Cathay Institute for Public Affairs (CIPA) (China)
38.	Netherlands Bureau for Economic Policy Analysis (CPB) (Netherlands)
39.	Unirule Institute of Economics (China)
40.	Manhattan Institute for Policy Research (MI) (United States)
41.	Institute of World Economics and Politics (IWEP) (China)
42.	demosEUROPA – Centre for European Strategy (Poland)

43.	Fundacion para el Analisis y los Estudios Sociales (FAES) (Spain)
44.	Center for European Economic Research (ZEW) (Germany)
45.	Fraser Institute (Canada)
46.	Centro de Investigacion y Docencia Economicas (CIDE) (Mexico)
47.	Egyptian Center for Economic Studies (ECES) (Egypt)
48.	Chongyang Institute for Financial Studies (RDCY) (China)
49.	Economics Institute (Serbia)
50.	Center for Fiscal Policy (CFP) (Russia)
51.	Economic and Social Research Institute (ESRI) (Ireland)
52.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
53.	Kenya Institute for Public Policy Research and Analysis (KIPPRA) (Kenya)
54.	Fundacion para la Educacion Superior y el Desarrollo (Fedesarrollo) (Colombia)
55.	Economic Policy Institute (EPI) (United States)
56.	Grattan Institute (Australia)
57.	Moscow State Institute of International Relations (MGIMO) (Russia)
58.	IMANI Center for Policy and Education (Ghana)
59.	Research Institute of the Finnish Economy (ETLA) (Finland)
60.	Sejong Institute (Republic of Korea)
61.	Research Institute of Economy, Trade and Industry (RIETI) (Japan)
62.	National Institute of Economic and Social Research (NIESR) (United Kingdom)
63.	Swedish Institute for Social Research (SOFI) (Sweden)
64.	National Center for Public Policy Research (NCPPI) (United States)
65.	Economic Policy Research Center (EPRC) (Uganda)
66.	Center for Liberal-Democratic Studies (CLDS) (Serbia)
67.	Central Institute for Economic Management (CIEM) (Vietnam)
68.	Timbro (Sweden)
69.	Economics Institute (CERGE-EI) (Czech Republic)
70.	Fundacion de Estudios de Economia Aplicada (FEDEA) (Spain)
71.	TARKI Social Research Institute (Hungary)
72.	Levy Economics Institute (United States)
73.	Institute of Economics (EIZ) (Croatia)
74.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
75.	Chatham House (United Kingdom)
76.	Institute for Advanced Studies (IAS) (Austria)
77.	Institute for Economic Research (IER) (Slovenia)
78.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)
79.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
80.	Lithuanian Free Market Institute (LFMI) (Lithuania)

Провідні аналітичні центри в області освітньої політики
Таблиця 16

1.	Urban Institute (United States)
2.	RAND Corporation (United States)
3.	Brookings Institution (United States)
4.	Cato Institute (United States)
5.	National Institute for Educational Policy Research (NIER) (Japan)
6.	Center for Education Policy Research (CEPR) (United States)
7.	Faculty of Educational Management, FKA Center for Educational Policy Studies (Russia)
8.	Center for Social and Economic Strategies (CESES) (Czech Republic)
9.	Center for Educational Policy Analysis (CEPA) (Hungary)
10.	Center for Education Policy, SRI International (United States)
11.	Institute for Research on Education Policy and Practice (IREPP) (United States)
12.	Education Policy and Data Center (EPDC) (United States)
13.	Center for American Progress (CAP) (United States)
14.	Heritage Foundation (United States)
15.	Development Research Center of the State Council (DRC) (China)
16.	Center for Educational Policy (CEP) (Ukraine)
17.	Institute of Education (IOE) (United Kingdom)
18.	Overseas Development Institute (ODI) (United Kingdom)
19.	Mathmatica Policy Research (MPR) (United States)
20.	Thailand Development Research Institute (TDRI) (Thailand)
21.	Consortium for Policy Research in Education (CPRE) (United States)
22.	Fundacion para la Educacion Superior y el Desarrollo (Fedesarrollo) (Colombia)
23.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
24.	Institute of Public Affairs, Education Policy Program (ISP) (Poland)
25.	Education Policy Center (EPC) (Lithuania)
26.	Centre for Education Policy (CEP) (Serbia)
27.	Center for Educational Policy Studies (CEPS) (Slovenia)
28.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)
29.	Istanbul Policy Center (IPC) (Turkey)
30.	Center for Democratic Education (CDE) (Albania)
31.	Slovak Governance Institute (SGI) (Slovakia)
32.	Moscow School of Social and Economic Sciences (MSSES) (Russia)
33.	Philippine Institute for Development Studies (PIDS) (Philippines)
34.	Educational Reform Circles (Serbia)
35.	PRAXIS Center for Policy Studies (Estonia)
36.	proMENTE Social Research (Bosnia and Herzegovina)
37.	Mongolian Education Alliance (MEA) (Mongolia)
38.	Educational Studies Center (Ukraine)
39.	Centre for Public Policy PROVIDUS (Latvia)
40.	Institute for Social Research in Zagreb (IDIZ) (Croatia)
41.	Foundation for Education Initiatives Support (Kyrgyzstan)
42.	Macedonian Civic Education Center (MCEC) (Macedonia)

43.	Education and Training Unit (Armenia)
44.	International Institute for Education Policy, Planning and Management (EPPM) (Georgia)
45.	Education Reform Initiative (ERI) (Turkey)
46.	Socires (Netherlands)
47.	Center for Innovations in Education (CIE) (Azerbaijan)
48.	Center for Education Policy (Slovakia)
49.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
50.	Educational Reform Support Unit “Pulse” (ERSU) (Tajikistan)
51.	Centre for Educational Research and Development (CERD) (Croatia)
52.	Forum za Slobodu Odgoja (FSO) (Croatia)
53.	Institute for Public Policy (IPP) (Moldova)
54.	International Centre for Policy Studies (ICPS) (Ukraine)
55.	Kosovo Education Center (KEC) (Kosovo)

Провідні аналітичні центри в області енергетичної та сировинної політики	
Таблиця 17	
1.	Oxford Institute for Energy Studies (OIES) (United Kingdom)
2.	World Resource Institute (WRI) (United States)
3.	Institute of Energy Economics, Japan (IEEJ) (Japan)
4.	James A. Baker III Institute for Public Policy (United States)
5.	RAND Corporation (United States)
6.	Center for Science of Environment, Resources and Energy (Japan)
7.	Energy and Resources Institute (TERI) (India)
8.	Center for Energy and Environmental Policy Research (CEEPR) (United States)
9.	Resources for the Future (RFF) (United States)
10.	Energy Studies Institute (ESI) (Singapore)
11.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
12.	Korea Energy Economics Institute (KEEI) (Republic of Korea)
13.	Centre for Energy Policy and Economics (CEPE) (Switzerland)
14.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
15.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)
16.	Centre de Recherche en economie de l'Environnement, de l'Agroalimentaire, des Transports et de l'Energie (CREATE) (Canada)
17.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
18.	European Centre for Energy and Resource Security (EUCERS) (United Kingdom)
19.	Center on Environment, Energy and Resource Policy (CEERP) (China)
20.	Centre for Energy Environment Resources Development (CEERD) (Thailand)
21.	Energy Policy Research Group (EPRG) (United Kingdom)
22.	UC Davis Energy Institute (United States)
23.	Emirates Center for Strategic Studies and Research (ECSSR) (United Arab Emirates)
24.	Centre for Population and Environmental Development (CPED) (Nigeria)
25.	Center on Global Energy Policy (CGEP) (United States)
26.	Institute for Sustainable Energy Policies (ISEP) (Japan)
27.	Center for International Energy Security Studies (China)
28.	Global Energy Studies (United Kingdom)
29.	Institute for the Analysis of Global Security (IAGS) (United States)
30.	Kazakhstan Institute for Strategic Studies (KazISS) (Kazakhstan)

Провідні аналітичні центри в області екології
Таблиця 18

1.	World Resources Institute (WRI) (United States)
2.	Stockholm Environment Institute (SEI) (Sweden)
3.	Worldwatch Institute (United States)
4.	Brookings Institution (United States)
5.	Center for Climate and Energy Solutions (C2ES) (United States)
6.	Chatham House (United Kingdom)
7.	Ecologic Institute (Germany)
8.	Potsdam Institute for Climate Impact Research (PIK) (Germany)
9.	International Institute for Sustainable Development (IISD) (Canada)
10.	Center for Environmental Research (UFZ) (Germany)
11.	Resources for the Future (RFF) (United States)
12.	E3G – Third Generation Environmentalism (United Kingdom)
13.	Copenhagen Consensus Center (CCC) (Denmark)
14.	Centre for Economic and Ecological Studies (Cen2eco) (Switzerland)
15.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
16.	United Nations Environment Programme (UNEP) (Kenya)
17.	Centre for Science and Environment (CSE) (India)
18.	Ashoka Trust for Research in Ecology and the Environment (ATREE) (India)
19.	Energy and Resources Institute (TERI) (India)
20.	Centro Mexicano de Derecho Ambiental (CEMDA) (Mexico)
21.	Centre for Development and Environment (SUM) (Norway)
22.	African Wildlife Foundation (AWF) (Kenya)
23.	International Institute for Environment and Development (IIED) (United Kingdom)
24.	CGIAR, FKA Consultative Group on International Agricultural Research (United States)
25.	Center for International Forestry Research (CIFOR) (Indonesia)
26.	Earth Institute (United States)
27.	Wuppertal Institute for Climate, Environment and Energy (Germany)
28.	Forum for the Future (United Kingdom)
29.	Institute for European Environmental Policy (IEEP) (United Kingdom)
30.	RAND Corporation (United States)
31.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
32.	Australia Institute (TAI) (Australia)
33.	Fondazione Eni Enrico Mattei (FEEM) (Italy)
34.	Chinese Academy For Environmental Planning (CAEP) (China)
35.	Centre for Population and Environmental Development (CPED) (Nigeria)
36.	Chinese Research Academy of Environmental Sciences (CRAES) (China)
37.	Development Alternatives (DA) (India)
38.	Institute for Global Environmental Strategies (IGES) (Japan)
39.	Centre for Sustainable Development (CENESTA) (Iran)
40.	Property and Environment Research Center (PERC) (United States)
41.	Research Institute of Innovative Technology for the Earth (RITE) (Japan)

42.	New Zealand Climate Change Research Institute (CCRI) (New Zealand)
43.	Competitive Enterprise Institute (CEI) (United States)
44.	International Institute for Applied Systems Analysis (IIASA) (Austria)
45.	Civic Exchange (China)
46.	African Centre for Technology Studies (ACTS) (Kenya)
47.	Institute for Sustainable Development (ISD) (Poland)
48.	Oeko-Institut (Germany)
49.	Centre for Applied Research (CAR) (Botswana)
50.	Program on Energy and Sustainable Development (PESD) (United States)
51.	Departamento Ecología y Territorio, Facultad de Estudios Ambientales y Rurales (FEAR) (Colombia)
52.	Arava Institute for Environmental Studies (AIES) (Israel)
53.	Environment for Development Initiative (EfD) (Sweden)
54.	Integrated Research and Action for Development (IRADe) (India)
55.	Heschel Center for Environmental Learning and Leadership (Israel)
56.	Thailand Environment Institute (TEI) (Thailand)
57.	Global Development Research Center (GDRC) (Japan)
58.	Pembina Institute (Canada)
59.	Natuur en Milieu (Netherlands)
60.	International Center for Climate Governance (ICCG) (Italy)
61.	Instituto de Estudios Avanzados en Desarrollo (INESAD) (Bolivia)
62.	Environment and Natural Resources Foundation (FARN) (Argentina)
63.	Asociacion Nacional para la Conservacion de la Naturaleza (ANCON) (Panama)
64.	Sustainable Development Policy Institute (SDPI) (Pakistan)
65.	Institute of Water Policy (IWP) (Singapore)

Провідні аналітичні центри в області зовнішньої політики та міжнародних відносин
Таблиця 19

1.	Brookings Institution (United States)
2.	Chatham House (United Kingdom)
3.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
4.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
5.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
6.	Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) (Sweden)
7.	China Institutes of Contemporary International Relations (CICIR) (China)
8.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
9.	RAND Corporation (United States)
10.	International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
11.	European Council on Foreign Relations (ECFR) (United Kingdom)
12.	German Institute for International and Security Affairs (SWP) (Germany)
13.	Transparency International (TI) (Germany)
14.	Center for a New American Security (CNAS) (United States)
15.	French Institute of International Relations (IFRI) (France)
16.	Center for American Progress (CAP) (United States)
17.	Cato Institute (United States)
18.	Atlantic Council (United States)
19.	Polish Institute of International Affairs (PISM) (Poland)
20.	Hoover Institution (United States)
21.	Al-Ahram Center for Political and Strategic Studies (ACPSS) (Egypt)
22.	Istituto Affari Internazionali (IAI) (Italy)
23.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)
24.	Heritage Foundation (United States)
25.	Norwegian Institute of International Affairs (NUPI) (Norway)
26.	Institut des Relations Internationales et Strategiques (IRIS) (France)
27.	Australian Strategic Policy Institute (APSI) (Australia)
28.	China Institute of International Studies (CIIS) (China)
29.	EGMONT – The Royal Institute for International Relations (Belgium)
30.	Clingendael, Netherlands Institute of International Relations (Netherlands)
31.	German Council on Foreign Relations (DGAP) (Germany)
32.	Real Instituto Elcano (Spain)
33.	Institute for the U.S. and Canadian Studies (ISKRA) (Russia)
34.	Shanghai Institutes for International Studies (SIIS) (China)
35.	Royal United Services Institute (RUSI) (United Kingdom)
36.	Centre for Eastern Studies (OSW) (Poland)
37.	Belgrade Centre for Security Policy (BCSP), FKA Centre for Civil-Military Relations (Serbia)
38.	Council on Foreign and Defence Policy (SVOP) (Russia)
39.	Peace Research Institute Oslo (PRIO) (Norway)
40.	Centre for Strategic and International Studies (CSIS) (Indonesia)
41.	Hudson Institute (United States)

42.	Human Rights Watch (HRW) (United States)
43.	Institute for Defence and Strategic Studies (IDSS) (Singapore)
44.	Swedish Institute of International Affairs (UI) (Sweden)
45.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
46.	Gulf Research Center (GRC) (Saudi Arabia)
47.	Center for Security and Defense Studies Foundation (CSDS) (Hungary)
48.	Center for Strategic Studies (CSS) (Jordan)
49.	Foreign Policy Research Institute (FPRI) (United States)
50.	Japan Institute of International Affairs (JIIA) (Japan)
51.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
52.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
53.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
54.	Danish Institute for International Studies (DIIS) (Denmark)
55.	Barcelona Centre for International Affairs (CIDOB) (Spain)
56.	EUROPEUM Institute for European Policy (Czech Republic)
57.	Slovak Foreign Policy Association (SFPA) (Slovakia)
58.	Australian Institute for International Affairs (AIIA) (Australia)
59.	Centre for Strategic Studies (CSS) (New Zealand)
60.	Strategic and Defense Studies Centre (SDSC) (Australia)
61.	Lowy Institute for International Policy (Australia)
62.	Bruegel (Belgium)
63.	Korea Institute for International Economic Policy (KIEP) (Republic of Korea)
64.	Albanian Institute for International Studies (AIIS) (Albania)
65.	European Centre for International Political Economy (ECIPE) (Belgium)
66.	Consejo Argentino para las Relaciones Internacionales (CARI) (Argentina)
67.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
68.	Regional Centre for Strategic Studies (RCSS) (Sri Lanka)
69.	Kofi Annan International Peacekeeping Training Centre (Ghana)
70.	Center for Strategic and Budgetary Assessments (CSBA) (United States)
71.	Institute for International Relations (IIR) (Czech Republic)
72.	Institute of Peace and Conflict Studies (IPCS) (India)
73.	East Asia Institute (EAI) (Republic of Korea)
74.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
75.	Institute for Southeast Asian Studies (ISEAS) (Singapore)
76.	Prague Security Studies Institute (PSSI) (Czech Republic)
77.	Institute of Foreign Affairs and National Security (IFANS) (Republic of Korea)
78.	Institute for Security Studies (ISS) (South Africa)
79.	Hellenic Foundation for European and Foreign Policy (ELIAMEP) (Greece)
80.	Institute for National Security Studies (INSS) (Israel)
81.	Observer Research Foundation (ORF) (India)
82.	Institute of Strategic and International Studies (ISIS) (Malaysia)
83.	Security and Defence Agenda (SDA) (Belgium)
84.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)
85.	Ghana Center for Democratic Development (CDD) (Ghana)

Top Domestic Health Policy Think Tanks	
Table 20	
1.	Cambridge Centre for Health Services Research (CCHSR) (United Kingdom)
2.	RAND Corporation (United States)
3.	Brookings Institution (United States)
4.	Bloomberg School of Public Health Research Centers (JHSPH) (United States)
5.	Fraser Institute (Canada)
6.	Center for American Progress (CAP) (United States)
7.	Kaiser Permanente Institute for Health Policy (KPIHP) (United States)
8.	Cato Institute (United States)
9.	Urban Institute (United States)
10.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
11.	Center for Studying Health Systems Change (HSC) (United States)
12.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
13.	Civitas: Institute for the Study of Civil Society (United Kingdom)
14.	Fundacion Mexicana para la Salud (FUNSALUD) (Mexico)
15.	National Bureau of Economic Research (NBER) (United States)
16.	Development Research Center of the State Council (DRC) (China)
17.	Heritage Foundation (United States)
18.	Council on Foreign Relations, Global Health Program (CFR) (United States)
19.	Health and Global Policy Institute (HGPI) (Japan)
20.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
21.	Phillips Center for Health and Well-Being (Netherlands)
22.	Organization for Social Science Research in Eastern and Southern Africa (OSSREA) (Ethiopia)
23.	Center for Health System Research (CHSR) (Vietnam)
24.	Institute for Government (IfG) (United Kingdom)
25.	China Institute for Reform and Development (CIRD) (China)
26.	Centre d'Etudes et de Recherches en Sciences Sociales (CERSS) (Morocco)
27.	Institute of Economic Growth (IEG) (India)
28.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
29.	Leonard Davis Institute of Health Economics (LDI) (United States)
30.	Institute of Policy Studies of Sri Lanka (IPS) (Sri Lanka)

Top Global Health Policy Think Tanks Table 21	
1.	Cambridge Centre for Health Services Research (CCHSR) (United Kingdom)
2.	Bloomberg School of Public Health Research Centers (JHSPH) (United States)
3.	Brookings Institution (United States)
4.	RAND Corporation (United States)
5.	Fraser Institute (Canada)
6.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
7.	Council on Foreign Relations, Global Health Program (CFR) (United States)
8.	Health and Global Policy Institute (HGPI) (Japan)
9.	Kaiser Permanente Institute for Health Policy (KPIHP) (United States)
10.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
11.	Civitas: Institute for the Study of Civil Society (United Kingdom)
12.	Fundacion Mexicana para la Salud (FUNSALUD) (Mexico)
13.	National Bureau of Economic Research (NBER) (United States)
14.	Cato Institute (United States)
15.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
16.	Phillips Center for Health and Well-Being (Netherlands)
17.	Organization for Social Science Research in Eastern and Southern Africa (OSSREA) (Ethiopia)
18.	Center for Health System Research (CHSR) (Vietnam)
19.	Centre d'Etudes et de Recherches en Sciences Sociales (CERSS) (Morocco)
20.	Institute of Economic Growth (IEG) (India)
21.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
22.	Institute of Policy Studies of Sri Lanka (IPS) (Sri Lanka)
23.	China Institute for Reform and Development (CIRD) (China)
24.	Overseas Development Institute (ODI) (United Kingdom)
25.	Council on Health Research for Development (COHRED) (Switzerland)

Провідні аналітичні центри з питань міжнародного розвитку
Таблиця 22

1.	Brookings Institution (United States)
2.	Chatham House (United Kingdom)
3.	Overseas Development Institute (ODI) (United Kingdom)
4.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
5.	Center for International Development (CID) (United States)
6.	Asian Development Bank Institute (ADBI) (Japan)
7.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
8.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
9.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
10.	Center for Global Development (CGD) (United States)
11.	Institute of Development Studies (IDS) (United Kingdom)
12.	German Development Institute (DIE) (Germany)
13.	Korea Development Institute (KDI) (Republic of Korea)
14.	Danish Institute for International Studies (DIIS) (Denmark)
15.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
16.	International Food Policy Research Institute (IFPRI) (United States)
17.	World Institute for Development Economics Research (WIDER) (Finland)
18.	Cato Institute, Center for Global Liberty and Prosperity (United States)
19.	RAND Corporation (United States)
20.	Norwegian Institute of International Affairs (NUPI) (Norway)
21.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
22.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
23.	Chinese Academy of Social Sciences (CASS) (China)
24.	Bangladesh Institute of Development Studies (BIDS) (Bangladesh)
25.	African Economic Research Consortium (AERC) (Kenya)
26.	Atlas Network (United States)
27.	Council for the Development of Social Science Research in Africa (CODESRIA) (Senegal)
28.	International Institute for Sustainable Development (IISD) (Canada)
29.	Center for Social and Economic Research (CASE) (Poland)
30.	Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) (Sweden)
31.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)
32.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
33.	Institute for Sustainable Development and International Relations (IDDRI) (France)
34.	Club of Rome (Switzerland)
35.	Development Research Center of the State Council (DRC) (China)
36.	Centre for International Governance Innovation (CIGI) (Canada)
37.	Libertad y Desarrollo (LyD) (Chile)
38.	Centre for the Study of African Economies (CASE) (United Kingdom)
39.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
40.	Centre for Development Alternatives (CFDA) (India)
41.	Fundacion para las Relaciones Internacionales y el Dialogo Exterior (FRIDE) (Spain)

42.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)
43.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
44.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
45.	Indian Council for Research on International Economic Relations (ICRIER) (India)
46.	Consejo Argentino para las Relaciones Internacionales (CARI) (Argentina)
47.	Centre for Development and the Environment (SUM) (Norway)
48.	Japan International Cooperation Agency Research Institute (JICA-RI) (Japan)
49.	Centro de Divulgacion Conocimiento Economico para la Libertad (CEDICE) (Venezuela)
50.	Facultad Latinoamericana de Ciencias Sociales (FLACSO) (Costa Rica)
51.	Instituto Libertad y Democracia (ILD) (Peru)
52.	African Institute for Economic Development and Planning (IDEP) (Senegal)
53.	Institute of World Economy and International Relations (IMEMO RAS) (Russia)
54.	European Centre for Development Policy Management (ECDPM) (Netherlands)
55.	Grupo de Analisis para el Desarrollo (GRADE) (Peru)
56.	International Institute for Environment and Development (IIED) (United Kingdom)
57.	Institute of Developing Economies, Japan External Trade Organization (IDE-JETRO) (Japan)
58.	Hudson Institute, Center for Global Prosperity (United States)
59.	Fundacion para el Analisis y los Estudios Sociales (FAES) (Spain)
60.	Nordic Africa Institute (Sweden)
61.	Institute for Global Dialogue (IGD) (South Africa)
62.	Japan Institute of International Affairs (JIIA) (Japan)
63.	Water and Development Research Group (WDRG) (Finland)
64.	Centro de Implementacion de Politicas Publicas para la Equidad y el Crecimiento (CIPPEC) (Argentina)
65.	Chongyang Institute for Financial Studies (RDCY) (China)
66.	Thailand Development Research Institute (TDRI) (Thailand)
67.	Chr. Michelsen Institute (CMI) (Norway)
68.	Institute for Policy Studies (IPS) (United States)
69.	Philippine Institute for Development Studies (PIDS) (Philippines)
70.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
71.	Asociacion Latinoamericana de Organizaciones de Promocion al Desarrollo (ALOP) (Mexico)
72.	Third World Network (TWN) (Malaysia)
73.	Fundacion Carolina (Spain)
74.	Development Alternatives (Costa Rica)
75.	International Union for Conservation of Nature (IUCN) (Switzerland)
76.	Technical Centre for Agricultural and Rural Cooperation (CTA) (Netherlands)
77.	Lowy Institute for International Policy (Australia)
78.	James A. Baker III Institute for Public Policy (United States)
79.	Centre for Policy Dialogue (CPD) (Bangladesh)
80.	Global Industrial and Social Progress Research Institute (GISPRI) (Japan)

Провідні аналітичні центри в області міжнародної економічної політики Таблиця 23	
1.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
2.	Brookings Institution (United States)
3.	Bruegel (Belgium)
4.	National Bureau of Economic Research (NBER) (United States)
5.	Adam Smith Institute (ASI) (United Kingdom)
6.	RAND Corporation (United States)
7.	Chatham House (United Kingdom)
8.	Institute of World Economy and International Relations (IMEMO RAS) (Russia)
9.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
10.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
11.	Kiel Institute for the World Economy (IfW) (Germany)
12.	Vienna Institute for International Economic Studies (WIIW) (Austria)
13.	Korea Institute for International Economic Policy (KIEP) (Republic of Korea)
14.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
15.	Cato Institute (United States)
16.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
17.	Institute of Developing Economies, Japan External Trade Organization (IDE-JETRO) (Japan)
18.	Fraser Institute (Canada)
19.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
20.	Berkeley Roundtable on the International Economy (BRIE) (United States)
21.	European Centre for International Political Economy (ECIPE) (Belgium)
22.	Center for Global Development (CGD) (United States)
23.	Centre d'Etudes Prospectives et d'Informations Internationales (CEPII) (France)
24.	Australian Institute of International Affairs (AIIA) (Australia)
25.	Heritage Foundation (United States)
26.	Center for Social and Economic Research (CASE) (Poland)
27.	Centre for Independent Studies (CIS) (Australia)
28.	Economic Research Institute for ASEAN and East Asia (ERIA) (Indonesia)
29.	Ifo Institute – Leibniz Institute for Economic Research (Germany)
30.	Institute for Policy Studies (IPS) (United States)
31.	Institute of World Economics and Politics (IWEP) (China)
32.	Centre for Economics and Foreign Policy Studies (EDAM) (Turkey)
33.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
34.	Organization for Social Science Research in Eastern and Southern Africa (OSSREA) (Ethiopia)
35.	African Economic Research Consortium (AERC) (Kenya)
36.	Razumkov Centre (Ukraine)
37.	Consejo Argentino para las Relaciones Internacionales (CARI) (Argentina)
38.	India Council for Research on International Economic Relations (ICRIER) (India)
39.	Institute for World Economics (IWE) (Hungary)
40.	Institute for International Economic Studies (IIES) (Sweden)

41.	Centro de Estudio de la Realidad Economica y Social (CERES) (Uruguay)
42.	Israel Center for Social and Economic Progress (ICSEP) (Israel)
43.	Baltic Development Forum (BDF) (Denmark)
44.	Policy Studies Institute (PSI) (United Kingdom)
45.	Institute for International Trade Negotiations (ICONE) (Brazil)
46.	Moscow State Institute of International Relations (MGIMO) (Russia)
47.	Institute of Economic Growth (IEG) (India)
48.	Chongyang Institute for Financial Studies (RDCY) (China)
49.	Finnish Business and Policy Forum (EVA) (Finland)
50.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)

Провідні аналітичні центри в області науки і технології
Таблиця 24

1.	Max Planck Institutes (Germany)
2.	Information Technology and Innovation Foundation (ITIF) (United States)
3.	Center for Development Research (ZEF) (Germany)
4.	RAND Corporation (United States)
5.	Battelle Memorial Institute (United States)
6.	Institute for Future Engineering (IFENG), FKA Institute for Future Technology (Japan)
7.	Information and Communication Technologies for Development (ICT4D) (United Kingdom)
8.	Science Policy Research Unit (SPRU) (United Kingdom)
9.	Institute for Basic Research (IBR) (United States)
10.	Consortium for Science, Policy, and Outcomes (CSPO) (United States)
11.	Technology, Entertainment, Design (TED) (United States)
12.	Council for Scientific and Industrial Research (CSIR) (South Africa)
13.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
14.	International Institute for Applied Systems Analysis (IIASA) (Austria)
15.	Energy and Resources Institute (TERI) (India)
16.	Bertelsmann Foundation (Germany)
17.	Fondation Telecom (France)
18.	Technology Policy Institute (TPI) (United States)
19.	Research ICT Africa (RIA) (South Africa)
20.	Santa Fe Institute (SFI) (United States)
21.	Institute for Science and International Security (ISIS) (United States)
22.	African Centre for Technology Studies (ACTS) (Kenya)
23.	Samuel Neaman Institute for Advanced Studies in Science and Technology (SNI) (Israel)
24.	Telecom Centres of Excellence (TCOE) (India)
25.	Eudoxa (Sweden)
26.	Fundacion Innovacion Bankinter (Spain)
27.	Keck Institute for Space Studies (KISS) (United States)
28.	Science Business (Belgium)
29.	Kansai Institute of Information Systems (KIIS) (Japan)
30.	Science and Technology Policy Institute (STEPI) (Republic of Korea)
31.	Center for Global Communications (GLOCOM) (Japan)
32.	National Institute of Advanced Industrial Science and Technology (AIST) (Japan)
33.	Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) (Sweden)
34.	World Security Institute (WSI) (United States)
35.	Unirule Institute of Economics (China)
36.	Tech Freedom (United States)
37.	Lisbon Council for Economic Competitiveness and Social Renewal (Belgium)
38.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
39.	Institute for the Encouragement of Scientific Research and Innovation of Brussels

	(ISRIB) (Belgium)
40.	Centre for Studies in Science Policy (CSSP) (India)
41.	Lowy Institute for International Policy (Australia)
42.	Moscow State Institute of International Relations (MGIMO) (Russia)
43.	Turkish Economic and Social Studies Foundation (TESEV) (Turkey)
44.	Tanzania Commission for Science and Technology (COSTECH) (Tanzania)
45.	Evidence-Informed Policy Network (EVIPNet), World Health Organization (Switzerland)

Провідні аналітичні центри в області соціальної політики

Таблиця 25

1.	Urban Institute (United States)
2.	Brookings Institution (United States)
3.	RAND Corporation (United States)
4.	Fraser Institute (Canada)
5.	Center for Social and Economic Research (CASE) (Poland)
6.	Max Planck Institute for the Study of Societies (MPIfG) (Germany)
7.	Center for American Progress (CAP) (United States)
8.	Cato Institute (United States)
9.	Acton Institute for the Study of Religion and Liberty (United States)
10.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
11.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
12.	Heritage Foundation (United States)
13.	Centro de Implementacion de Politicas Publicas para la Equidad y el Crecimiento (CIPPEC) (Argentina)
14.	Center on Budget and Policy Priorities (CBPP) (United States)
15.	Swedish Institute for Social Research (SOFI) (Sweden)
16.	Bruegel (Belgium)
17.	Korea Development Institute (KDI) (Republic of Korea)
18.	Israel Center for Social and Economic Progress (ICSEP) (Israel)
19.	Russell Sage Foundation (RSF) (United States)
20.	Centre for Economic Policy Research (CEPR) (United Kingdom)
21.	Institute for Fiscal Studies (IFS) (United Kingdom)
22.	Centro de Estudios Distributivos, Laborales y Sociales (CEDLAS) (Argentina)
23.	Institute for Public Policy Research (IPPR) (United Kingdom)
24.	Grupo de Analisis para el Desarrollo (GRADE) (Peru)
25.	Institute for Research on Public Policy (IRPP) (Canada)
26.	Civitas: Institute for the Study of Civil Society (United Kingdom)
27.	Demos (United Kingdom)
28.	Independent Institute for Social Policy (IISP) (Russia)
29.	New America Foundation (United States)
30.	Caledon Institute of Social Policy (Canada)
31.	Food, Agriculture and Natural Resources Policy Analysis Network (FANRPAN) (South Africa)
32.	Centre for Liberal Strategies (CLS) (Bulgaria)
33.	Bangladesh Rural Advancement Committee (BRAC) (Bangladesh)
34.	Sociological Institute of the Russian Academy of Sciences (SI RAS) (Russia)
35.	Organization for Social Science Research in Eastern and Southern Africa (OSSREA) (Ethiopia)
36.	Policy Studies Institute (PSI) (United Kingdom)
37.	Philippine Institute for Development Studies (PIDS) (Philippines)
38.	Centre for Policy Research (CPR) (India)

39.	Centre for Education Policy Development (CEPD) (South Africa)
40.	Centro de Referencia em Seguranca Alimentar e Nutricional (CERESAN) (Brazil)
41.	Institute of Southeast Asian Studies (ISEAS) (Singapore)
42.	Institute for Urban Economics (IUE) (Russia)
43.	Grattan Institute (Australia)
44.	TARKI Social Research Institute (Hungary)
45.	Joint Center for Political and Economic Studies (JCEPS) (United States)
46.	Stefan Batory Foundation (Poland)
47.	Institute for Government (IfG) (United Kingdom)
48.	Chongyang Institute for Financial Studies (RDCY) (China)
49.	Public Policy Forum (PPF) (Canada)
50.	Shanghai Academy of Social Sciences (SASS) (China)

Провідні аналітичні центри з питань прозорості та якісного державного управління
Таблиця 26

1.	Transparency International (TI) (Germany)
2.	Amnesty International (AI) (United Kingdom)
3.	Freedom House (United States)
4.	Human Rights Watch (HRW) (United Kingdom)
5.	Mo Ibrahim Foundation (MIF) (United Kingdom)
6.	Oxford Council on Good Governance (OCGG) (United Kingdom)
7.	Brookings Institution (United States)
8.	Open Society Foundations (OSF), FKA Open Society Institute (United States)
9.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
10.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)
11.	Natural Resource Governance Institute (NRGI), FKA Revenue Watch Institute (United States)
12.	National Endowment for Democracy (NED) (United States)
13.	Center for Public Integrity (CPI) (United States)
14.	Global Integrity (United States)
15.	Heritage Foundation (United States)
16.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
17.	Geneva Centre for the Democratic Control of Armed Forces (DCAF) (Switzerland)
18.	Fundar, Centro de Analisis e Investigacion (Mexico)
19.	International Budget Partnership (IBP) (United States)
20.	Development Alternatives (DA) (India)
21.	Africa Institute for Energy Governance (AFIEGO) (Uganda)
22.	Taxpayers' Alliance (United Kingdom)
23.	Indonesia Corruption Watch (ICW) (Indonesia)
24.	Fundacion para el Avance de las Reformas y las Oportunidades (Grupo FARO) (Ecuador)
25.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
26.	International Center for Human Development (ICHHD) (Armenia)
27.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
28.	Laboratory for Anti-Corruption Policy (LAP) (Russia)
29.	Public Affairs Centre (PAC) (India)
30.	Quality of Government Institute (QoG) (Sweden)
31.	Fundacion Jubileo (Bolivia)
32.	Center for Regional Information and Studies (PATTIRO) (Indonesia)
33.	Public Finance Monitoring Center (PFMC) (Azerbaijan)
34.	Center for Development and Democratization of Institutions (CDDI) (Albania)
35.	Cambodians for Resource Revenue Transparency (CRRT) (Cambodia)
36.	Center for Economic and Political Research (CEPR) (United States)
37.	Institute for Fiscal Studies (IFS) (United Kingdom)
38.	Extractive Industries Transparency Initiative (EITI) (Norway)
39.	Institute for Public Policy and Good Governance (Albania)
40.	Human Rights Center Memorial (Russia)

Провідні аналітичні центри за особливими досягненнями

Краща громадська кампанія	
Таблиця 27	
1.	Amnesty International (AI) (United Kingdom)
2.	Transparency International (TI) (Germany)
3.	Human Rights Watch (HRW) (United Kingdom)
4.	Center for American Progress (CAP) (United States)
5.	Heritage Foundation (United States)
6.	Center for Global Development (CGD) (United States)
7.	Pew Research Center (United States)
8.	Cato Institute (United States)
9.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)
10.	Heinrich Boll Foundation (HBS) (Germany)
11.	Acton Institute for the Study of Religion and Liberty (United States)
12.	Americans for Tax Reform (ATR) (United States)
13.	Stefan Batory Foundation (Poland)
14.	Peace Research Institute Oslo (PRIO) (Norway)
15.	Arab Forum for Alternatives (AFA) (Egypt)
16.	Taxpayers' Alliance (United Kingdom)
17.	Consejo Mexicano de Asuntos Internacionales (COMEXI) (Mexico)
18.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
19.	European Stability Initiative (ESI) (Germany)
20.	Copenhagen Consensus Center (CCC) (Denmark)
21.	European Council on Foreign Relations (ECFR) (United Kingdom)
22.	Qatar Foundation (QF) (Qatar)
23.	American Principles Project (APP) (United States)
24.	Association for International Affairs (AMO) (Czech Republic)
25.	Centre for Policy Analysis (CEPA) (Ghana)
26.	Foreign Policy Initiative (FPI) (United States)
27.	African Population and Health Research Center (APHRC) (Kenya)
28.	Centre d'Etudes et de Recherches en Sciences Sociales (CERSS) (Morocco)
29.	Advocates Coalition for Development and Environment (ACODE) (Uganda)
30.	Istituto Bruno Leoni (IBL) (Italy)
31.	Global Witness (United Kingdom)
32.	Overseas Development Institute (ODI) (United Kingdom)
33.	Central Asian Free Market Institute (CAFMI) (Kyrgyzstan)
34.	Tax Foundation (United States)
35.	Center for European Policy Analysis (CEPA) (United States)
36.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
37.	FreedomWorks (United States)
38.	Food, Agriculture and Natural Resources Policy Analysis Network (FANRPAN) (South Africa)
39.	Conectas Direitos Humanos (CDH) (Brazil)
40.	Centro de Investigaciones Economicas Nacionales (CIEN) (Guatemala)

41.	Corner House (United Kingdom)
42.	ONE Campaign (United States)
43.	Geneva Association (Switzerland)
44.	Institute for Economic Research and Policy Consulting (IER) (Ukraine)
45.	Council for the Development of Social Science Research in Africa (CODESRIA) (Senegal)
46.	Economic Research Centre (ERC) (Azerbaijan)
47.	Competitive Enterprise Institute (CEI) (United States)
48.	Enough Project (United States)
49.	Centro de Implementacion de Politicas Publicas para la Equidad y el Crecimiento (CIPPEC) (Argentina)
50.	Ukrainian Center for Independent Political Research (UCIPR) (Ukraine)
51.	Center for Strategic Studies (SAM) (Azerbaijan)
52.	GRAIN (Spain)
53.	Tax Justice Network (United Kingdom)
54.	World Federalist Movement (WFM) (United States)
55.	Ethos Public Policy Lab (Mexico)
56.	Think New Mexico (United States)
57.	Refugee Advocacy Network (RAN) (Australia)
58.	Institute of Peace and Conflict Studies (IPCS) (India)
59.	Analytical Centre on Globalization and Regional Cooperation (ACGRC) (Armenia)
60.	Fundacion para el Desarrollo Economico y Social de Panama (FUDESPA) (Panama)
61.	Instituto Mexicano para la Competitividad (IMCO) (Mexico)
62.	Global Financial Integrity (GFI) (United States)
63.	Institute for Justice (IJ) (United States)
64.	Truman National Security Project (TNSP) (United States)
65.	SynergyNet (China)
66.	Property and Environment Research Center (PERC) (United States)
67.	Makerere Institute of Social Research (MISR) (Uganda)
68.	Civic Exchange (China)
69.	Ethiopian Broadcast (Ethiopia)
70.	Uwezo (Kenya)
71.	Culture and Arts Society of Ethiopia (CASE) (Ethiopia)
72.	Institut des Etudes Africaines (IEA) (Morocco)
73.	National Commission for Science, Technology and Innovation (NACOSTI) (Kenya)
74.	Fortnight for Freedom (United States)
75.	National Budget Group (NBG) (Azerbaijan)

Кращі комерційні аналітичні центри
Таблиця 28

1.	Economist Intelligence Unit (EIU) (United Kingdom)
2.	McKinsey Global Institute (MGI) (United States)
3.	Google Ideas (United States)
4.	Ernest and Young (EY) (United States)
5.	Deutsche Bank Research (Germany)
6.	Oxford Analytica (United States)
7.	Eurasia Group (United States)
8.	Strategy&, FKA Booz and Company (United States)
9.	A.T. Kearney Global Business Policy Council (GBPC) (United States)
10.	Calouste Gulbenkian Foundation (FCG) (Portugal)
11.	Accenture Institute for High Performance (United States)
12.	Stratfor (United States)
13.	Samsung Economic Research Institute (SERI) (Republic of Korea)
14.	Kissinger Associates (United States)
15.	Nomura Research Institute (NRI) (Japan)
16.	IBM Institute for Business Value (United States)
17.	GovLab, Deloitte (United States)
18.	European House – Ambrosetti (TEH-A) (Italy)
19.	Boston Consulting Group (BCG) (United States)
20.	PricewaterhouseCoopers (PwC) (United States)
21.	Parthenon Group (United States)
22.	Bain and Company, The Bridgespan Group (United States)
23.	Economics and Country Risk (IHS), FKA Global Insight (United Kingdom)
24.	Mathmatica Policy Research (MPR) (United States)
25.	Roubini Global Economics (RGE) (United States)
26.	Daimler Benz Future Research Unit (Germany)
27.	Prioritet (Azerbaijan)
28.	Kernel Development Research P.L.C. (Ethiopia)
29.	Mitsubishi Research Institute, Inc. (MIRI) (Japan)
30.	SIR International (United States)
31.	Initiative Neue Soziale Marktwirtschaft (INSM) (Germany)
32.	Access Capital Research (Ethiopia)
33.	Roland Berger Strategy Consultants (Germany)
34.	Altran (France)
35.	Hybrid Reality Institute (United States)

Кращі аналітичні центри, пов'язані з урядом
Таблиця 29

1.	Development Research Group, World Bank (DECRG) (United States)
2.	Asian Development Bank Institute (ADBI) (Japan)
3.	Norwegian Institute of International Affairs (NUPI) (Norway)
4.	Royal United Services Institute (RUSI) (United Kingdom)
5.	World Bank Institute (WBI), World Bank (United States)
6.	China Institute of International Studies (CIIS) (China)
7.	Polish Institute of International Affairs (PISM) (Poland)
8.	Korea Development Institute (KDI) (Republic of Korea)
9.	China Institutes of Contemporary International Relations (CICIR) (China)
10.	East-West Center (EWC) (United States)
11.	European Union Institute for Security Studies (EUISS) (France)
12.	United States Institute of Peace (USIP) (United States)
13.	European Political Strategy Centre (EPSC) (Belgium)
14.	Chinese Academy of Social Sciences (CASS) (China)
15.	Centre for Eastern Studies (OSW) (Poland)
16.	Shanghai Institutes for International Studies (SIIS) (China)
17.	Facultad Latinoamericana de Ciencias Sociales (FLACSO) (Ecuador)
18.	German Development Institute (DIE) (Germany)
19.	Institute of World Economy and International Relations (IMEMO RAS) (Russia)
20.	Development Research Center of the State Council (DRC) (China)
21.	Centre for Strategic and International Studies (CSIS) (Indonesia)
22.	Ethiopian Development Research Institute (EDRI) (Ethiopia)
23.	Institute for Defence Studies and Analyses (IDSA) (India)
24.	Instituto de Pesquisa Economica Aplicada (IPEA) (Brazil)
25.	Council on Foreign and Defense Policy (SVOP) (Russia)
26.	Research Institute of Economy, Trade and Industry (RIETI) (Japan)
27.	Center for Strategic Studies (SAM) (Azerbaijan)
28.	United Nations University (UNU) (Japan)
29.	University of Dar es Salaam (Tanzania)
30.	Brunei Darussalam Institute of Policy and Strategic Studies (BDIPSS) (Brunei)
31.	Information and Decision Support Center (IDSC) (Egypt)
32.	Institute for Foreign Affairs and Trade (IFAT), FKA Hungarian Institute of International Affairs (Hungary)
33.	Bangladesh Institute of Development Studies (BIDS) (Bangladesh)
34.	Thailand Development Research Institute (TDRI) (Thailand)
35.	Korea Institute for International Economic Policy (KIEP) (Republic of Korea)
36.	Comision Economica para America Latina (CEPAL) (Chile)
37.	Institute of World Economics and Politics (IWEP) (Vietnam)
38.	Institute of Foreign Affairs and National Security (IFANS) (Republic of Korea)
39.	Diplomatic Academy of Vietnam (DAV) (Vietnam)
40.	Centro de Investigacion para el Desarrollo (CIDAC) (Mexico)
41.	Institute of Strategic and Defence Studies (Hungary)

42.	Fundacao Alexandre de Gusmao (FUNAG) (Brazil)
43.	Maritime Institute of Malaysia (MIMA) (Malaysia)
44.	National Institute for Defense Studies (NIDS) (Japan)
45.	United Nations Development Programme (UNDP) (United States)

Кращий приклад інституціональної взаємодії за участю двох і більше аналітичних центрів
Таблиця 30

1.	German Marshall Fund of the United States (GMF) (United States)
2.	Chatham House (United Kingdom)
3.	Brookings Institution (United States)
4.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
5.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)
6.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
7.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
8.	Atlas Network (United States)
9.	Polish Institute of International Affairs (PISM) (Poland)
10.	Istituto Affari Internazionali (IAI) (Italy)
11.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
12.	Swedish Institute of International Affairs (UI) (Sweden)
13.	Centro de Implementacion de Politicas Publicas para la Equidad y el Crecimiento (CIPPEC) (Argentina)
14.	Bertelsmann Foundation (Germany)
15.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
16.	Center for Social and Economic Research (CASE) (Poland)
17.	Africa Institute of South Africa (AISA) (South Africa)
18.	Afrobarometer (Benin, Ghana, Kenya, South Africa, United States)
19.	EU Non-Proliferation Consortium (France, Germany, Sweden, and the United Kingdom)
20.	Migration Policy Institute (MPI) (United States) and Woodrow Wilson International Center for Scholars, Mexico Institute (United States)
21.	Ghana Center for Democratic Development (CDD) (Ghana)
22.	African Growth and Development Policy Modeling Consortium (AGRODEP) (Senegal)
23.	Food, Agriculture and Natural Resources Policy Analysis Network (FANRPAN) (South Africa)
24.	Urban Institute (United States)
25.	Real Instituto Elcano (Spain)
26.	Notre Europe (France)
27.	Australian Strategic Policy Institute (ASPI) (Australia) and the Brenthurst Foundation (South Africa)
28.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
29.	RAND Corporation (United States)
30.	Libertad y Desarrollo (LyD) (Chile)
31.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)
32.	International Budget Partnership (IBP) (United States)
33.	International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
34.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
35.	Regional Center for Strategic Studies (RCSS) (Egypt)
36.	Kate Hamburger Kolleg / Centre for Global Cooperation Research (Germany)

37.	Centro de Investigacion para el Desarrollo (CIDAC) (Mexico)
38.	Institute for Global Dialogue (IGD) (South Africa)
39.	Consejo Mexicano de Asuntos Internacionales (COMEXI) (Mexico)
40.	Gulf Research Center (GRC) (Saudi Arabia and Switzerland)
41.	French Institute of International Relations (IFRI) (France)
42.	Green Alliance (United Kingdom)
43.	German Institute for International and Security Affairs (SWP) (Germany)
44.	Centro de Investigaciones para el Desarrollo (CID) (Colombia)
45.	German Council on Foreign Relations (DGAP) (Germany)
46.	Chongyang Institute for Financial Studies (RDCY) (China)
47.	Fundar, Centro de Analisis e Investigacion (Mexico)
48.	Center for International Private Enterprise (CIPE) (Venezuela)
49.	China Institute for Reform and Development (CIRD) (China)
50.	Council on Energy, Environment and Water (CEEW) (India)
51.	Fundacion para el Avance de las Reformas y las Oportunidades (Grupo FARO) (Ecuador)
52.	Institute of Modern International Relations (IMIR) (China)
53.	Asian Strategy and Leadership Institute (ASLI) (Malaysia)
54.	Shanghai Advanced Institute of Finance (SAIF) (China)
55.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
56.	Grupo de Analisis para el Desarrollo (GRADE) (Peru)
57.	Council for Security Cooperation in the Asia Pacific (CSCAP) (Malaysia)
58.	Contorno, Centro de Prospectiva y Debate (Mexico)
59.	Ethiopian Economics Association (EEA) (Ethiopia)
60.	Fundacion Jaime Guzman (FJG) (Chile)
61.	Council for the Development of Social Science Research in Africa (CODESRIA) (Senegal)
62.	Coalition of Domestic Election Observers (CODEO) (Ghana)
63.	Chr. Michelsen Institute (CMI) (Norway)
64.	McCain Institute for International Leadership (United States)
65.	Tax Foundation (United States)
66.	Welsh Centre for International Affairs (WCIA) (United Kingdom)
67.	Friedman Foundation for Educational Choice (United States)
68.	Public Policy Forum (PPF) (Canada)
69.	GenerationLibre (France)
70.	Center for a New Economy (CNE) (Puerto Rico)
71.	Korea Economic Institute of America (KEI) (United States)
72.	Global Prosperity Wonkcast (United States)
73.	Institute for Strategic, Political, Security and Economic Consultancy (ISPSW) (Germany)
74.	Corpovisionarios (Colombia)
75.	Institute for Economics and Peace (IEP) (Australia)

Аналітичні центри з найбільш якісним управлінням
Таблиця 31

1.	Brookings Institution (United States)
2.	Chatham House (United Kingdom)
3.	Bruegel (Belgium)
4.	RAND Corporation (United States)
5.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
6.	Amnesty International (AI) (United Kingdom)
7.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)
8.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
9.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
10.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
11.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
12.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
13.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
14.	Urban Institute (United States)
15.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
16.	Atlantic Council (United States)
17.	Asian Development Bank Institute (ADBI) (Japan)
18.	Atlas Network (United States)
19.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
20.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
21.	Danish Institute for International Studies (DIIS) (Denmark)
22.	BRICS Policy Center (Brazil)
23.	African Centre for the Constructive Resolution of Disputes (ACCORD) (South Africa)
24.	Ecologic Institute (Germany)
25.	Development Research Center of the State Council (DRC) (China)
26.	Heritage Foundation (United States)
27.	Mercatus Center (United States)
28.	Regional Center for Strategic Studies (RCSS) (Egypt)
29.	Centre for European Reform (CER) (United Kingdom)
30.	Korea Development Institute (KDI) (Republic of Korea)
31.	Israel Center for Social and Economic Progress (ICSEP) (Israel)
32.	Shanghai Advanced Institute of Finance (SAIF) (China)
33.	Robert Schuman Foundation (RSF) (France)
34.	International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
35.	Carnegie Moscow Center (Russia)
36.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)
37.	Libertad y Desarrollo (LyD) (Chile)
38.	Institute of World Economy and International Relations (IMEMO RAS) (Russia)
39.	Centro de Implementacion de Politicas Publicas para la Equidad y el Crecimiento (CIPPEC) (Argentina)

40.	Chicago Council on Global Affairs (United States)
41.	Organization for Social Science Research in Eastern and Southern Africa (OSSREA) (Ethiopia)
42.	Transparency International (TI) (Germany)
43.	Fundar, Centro de Analisis e Investigacion (Mexico)
44.	Razumkov Centre (Ukraine)
45.	Hanns Seidel Foundation (HSS) (Germany)
46.	Center for Social and Economic Research (CASE) (Poland)
47.	Africa Institute of South Africa (AISA) (South Africa)
48.	Canadian Centre for Policy Alternatives (CCPA) (Canada)
49.	Center on Budget and Policy Priorities (CBPP) (United States)
50.	Consejo Argentino para las Relaciones Internacionales (CARI) (Argentina)
51.	Centre for Eastern Studies (OSW) (Poland)
52.	Chongyang Institute for Financial Studies (RDCY) (China)
53.	Kolegium Europy Wschodniej im. Jana Nowaka-Jezioranskiego (Poland)
54.	Asian Strategy and Leadership Institute (ASLI) (Malaysia)
55.	Carnegie Middle East Center (Lebanon)
56.	Center for Strategic Studies (SAM) (Azerbaijan)
57.	Ghana Center for Democratic Development (CDD) (Ghana)
58.	Fundacion para el Avance de las Reformas y las Oportunidades (Grupo FARO) (Ecuador)
59.	Fundacion Alternativas (Spain)
60.	Centro de Investigacion para el Desarrollo (CIDAC) (Mexico)
61.	Prague Security Studies Institute (PSSI) (Czech Republic)
62.	Centre for Economics and Foreign Policy Studies (EDAM) (Turkey)
63.	Institute of Modern International Relations (IMIR) (China)
64.	Institute for Ecological Economy Research (IOW) (Germany)
65.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)

Краща нова ідея чи парадигма, вироблена аналітичним центром
Таблиця 32

1.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
2.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
3.	Chatham House (United Kingdom)
4.	BRICS Policy Center (Brazil)
5.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
6.	Millennium Project (United States)
7.	Third Way (United States)
8.	Fraser Institute (Canada)
9.	Brookings Institution (United States)
10.	European Policy Centre (EPC) (Belgium)
11.	Asian Development Bank Institute (ADBI) (Japan)
12.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
13.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
14.	Bipartisan Policy Center (BPC) (United States)
15.	Institute of Economic Affairs (IEA) (United Kingdom)
16.	Carnegie Middle East Center (Lebanon)
17.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
18.	Resources for the Future (RFF) (United States)
19.	Center for American Progress (CAP) (United States)
20.	Carnegie Moscow Center (Russia)
21.	Robert Schuman Foundation (RSF) (France)
22.	Regional Center for Strategic Studies (RCSS) (Egypt)
23.	Energy and Resources Institute (TERI) (India)
24.	French Institute of International Relations (IFRI) (France)
25.	Center for Global Development (CGD) (United States)
26.	Stimson Center (United States)
27.	Indian Council for Research on International Economic Relations (ICRIER) (India)
28.	Heartland Institute (United States)
29.	Asian Strategy and Leadership Institute (ASLI) (Malaysia)
30.	Centro de Estudios Espinosa Yglesias (CEEY) (Mexico)
31.	Banco de Informacion para la Investigacion Aplicada en Ciencias Sociales (BIIACS) (Mexico)
32.	Centro de Investigacion (CIUP) (Peru)
33.	Centro de Investigacion para el Desarrollo (CIDAC) (Mexico)
34.	Fields of View (India)
35.	Institute of Modern International Relations (IMIR) (China)
36.	Ghana Center for Democratic Development (CDD) (Ghana)
37.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
38.	Contorno, Centro de Prospectiva y Debate (Mexico)
39.	Fundacion Alternativas (Spain)
40.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)

Кращий новий аналітичний центр*
Таблиця 33

Borde Politico (Mexico)
Center for Climate and Security (CCS) (United States)
Center for Policy Studies (CERPS) (Liberia)
Centre for the Study of Governance Innovation (GovInn) (South Africa)
China-ASEAN Research Institute (China)
Chongyang Institute for Financial Studies (RDCY) (China)
Delma Institute (United Arab Emirates)
Eastern Africa Policy Centre (EAPC) (Kenya)
Emirates Policy Centre (EPC) (United Arab Emirates)
Eurasian Council on Foreign Affairs (ECFA) (Belgium)
Foundation for Government Accountability (FGA) (United States)
Fundacion Chile Intercultural (FCI) (Chile)
Fundacion para el Progreso (FPP) (Chile)
Jacques Delors Institut – Berlin (Germany)
Justitia (Denmark)
Lugar Center (United States)
McCain Institute for International Leadership (United States)
Molad: The Center for the Renewal of Israeli Democracy (Israel)
Moriah Center for Studies and Media (Iraq)
Myanmar Development Institute (MDI) (Myanmar)
OCP Policy Center (Morocco)
Project for the Study of the 21st Century (PS21) (United States)
Regional Studies Center (Iraq)
Ron Paul Institute for Peace and Prosperity (United States)
Schwarzenegger Institute for State and Global Policy (United States)
Think Tank Industry Research Center, Shanghai University (China)
Washington Center for Equitable Growth (United States)

*Think Tanks in this category have been established in the last 48 months and are not ranked, but listed in alphabetical order.

Краще політичне дослідження/доповідь аналітичних центрів за 2013-2014рр. Таблиця 34	
1.	Brookings Institution (United States) “Poverty: It's More than a Job Market Story”
2.	Chatham House (United Kingdom), Real Instituto Elcano (Spain), and Agency of Research and Legislation (AREL) (Italy) “How to Fix the Euro: Strengthening Economic Governance in Europe”
3.	Istituto Affari Internazionali (IAI) (Italy), Polish Institute of International Affairs (PISM) (Poland), Real Instituto Elcano (Spain), and Swedish Institute of International Affairs (UI) (Sweden) “Towards a European Global Strategy: Securing European Influence in a Changing World”
4.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States) “Four Changes to Trade Rules to Facilitate Climate Change Action”
5.	Fraser Institute (Canada) “Economic Freedom of the World 2014 Annual Report”
6.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States) “High Stakes for Young Lives: Examining Strategies to Stop Child Marriage”
7.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy) “Eurozone Flaws: Uncovering the Holes in the Cheese”
8.	Korea Development Institute (KDI) (Republic of Korea) “The Necessity of a Paradigm Shift in Korean Welfare Policy and Tasks to be Pursued”
9.	Shanghai Institutes for International Studies (SIIS) (China) “Coexploring and Coevolving: Constructing a New Model of the Major Power Relationship between China and the United States”
10.	LSE IDEAS (United Kingdom) “Ending the Drug Wars: Report of the LSE Expert Group on the Economics of Drug Policy”
11.	Woodrow Wilson International Center for Scholars, Middle East Program (United States) “Iran’s Nuclear Chess: Calculating America’s Moves”
12.	Centre d’Etudes et de Recherches en Sciences Sociales (CERSS) (Morocco) “Le rapport strategique du Maroc 2010-2013”
13.	Carnegie Endowment for International Peace (United States) “Getting India Back on Track: An Action Agenda for Reform”
14.	German Marshall Fund of the United States (GMF) (United States) “Africa and the Mediterranean: Evolving Security Dynamics after the Arab Uprisings”
15.	Atlantic Council, Rafik Hariri Center for the Middle East (United States) “US and EU: Lack of, Frustrated Efforts Toward the Arab Transitions”
16.	Australian Strategic Policy Institute (ASPI) (Australia) “The Cost of Defence”
17.	Brookings Institution (United States) “Our Sobering Cyber Future: Law and Policy Implications”
18.	American Enterprise Institute for Public Policy Research, International Center on Housing Risk (AEI) (United States) “House Prices and Land Prices Under the Microscope: A Property-Level Analysis”
19.	Association for International Affairs (AMO) (Czech Republic) “Trends of Czech European Policy: Study of European Policy Elites”
20.	Manhattan Institute for Policy Research (MI) (United States) “Transcending Obamacare: A Patient-Centered Plan for Near-Universal Coverage and Permanent Fiscal Solvency”

21.	Caspian Strategy Institute (Turkey) “Energy Future of Europe and the Role of the Southern Corridor”
22.	National Institute for Defense Studies (NIDS) (Japan) “East Asian Strategic Review 2014”
23.	Center for American Progress (CAP) (United States) “U.S.-China Relations: Toward a New Model of Major Power Relationship”
24.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan) “Accession to the Customs Union: Shaping the strategy for Azerbaijan”
25.	Chatham House (United Kingdom) “Western Policy towards Syria: Ten Recommendations”
26.	Arab Center for Research and Policy Studies (ACRPS) (Qatar) “2014 Arab Opinion Index”
27.	Institute of World Economy and International Relations (IMEMO RAS) (Russia) and Eurasian Development Bank (EDB) (Kazakhstan) “Monitoring Mutual Investments in CIS Countries”
28.	Heritage Foundation (United States) “Job-Training Reform: Finding Out What Works”
29.	International Crisis Group (ICG) (Belgium) “Make or Break: Iraq’s Sunnis and the State”
30.	Sustainable Development Policy Institute (SDPI) (Pakistan) “State of Food Security in Pakistan and Policy Options”
32.	International Crisis Group (ICG) (Belgium) “The Tunisian Exception: Success and Limits of Consensus”
33.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States) “Is Geography Destiny? A Primer on North American Relations”
34.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States) “Afghanistan After the Drawdown”
35.	Foundation for International Development Study and Research (Ferdi) (France) “Measuring Official Development Assistance: Why and how to change”
36.	Conference of Defence Associations Institute (CDA) (Canada) “The Strategic Outlook for Canada 2014”
37.	Chongyang Institute for Financial Studies (RDCY) (China) “Ruralization In China”
38.	Centro de Investigacion para el Desarrollo (CIDAC) (Mexico) “Metodologia para el seguimiento y la evaluacion de la implementacion y operacion del nuevo sistema de justicia penal”
39.	BRICS Policy Center (Brazil) “The Brazil and South-South Cooperation: How to Respond to Current Challenges”
40.	Hague Institute for Global Justice (HIGJ) (Netherlands) “The Hague Approach: Six Principles for Achieving Sustainable Peace in Post-Conflict Situations”
41.	Royal Institute for Strategic Studies (IRES) (Morocco) “Strategic Report on Morocco’s Competitiveness”
42.	South African Institute for International Affairs (SAIIA) (South Africa) “The Green Economy and the BRICS Countries”
43.	European Council on Foreign Relations (ECFR) (United Kingdom) “Syria’s War Economy”
44.	Institute for National Security Studies (INSS) (Israel) “The History of Israeli-Palestinian Negotiations”
45.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya) “Mainstreaming Gender in the National Science, Technology and Innovation (STI) Policy of Kenya”

46.	Action Institute (Italy) “Healthcare Roadmap 2030”
47.	Atlantic Council, Brent Scowcroft Center on International Security (United States) “Envisioning 2030: US Strategy for the Coming Technology Revolution”

Краща конференція, організована аналітичними центрами
Таблиця 35

1.	Munich Security Conference (MSC) (Germany)
2.	German Marshall Fund of the United States (GMF) (United States)
3.	Shangri-La Dialogue (Singapore)
4.	Wilton Park (United Kingdom)
5.	BRICS Policy Center (Brazil)
6.	Brookings Institution (United States)
7.	Chatham House (United Kingdom)
8.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
9.	Mont Pelerin Society (MPS) (Switzerland)
10.	Centre for Economics and Foreign Policy Studies (EDAM) (Turkey)
11.	Atlantic Council (United States)
12.	Asian Development Bank Institute (ADBI) (Japan)
13.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
14.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
15.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
16.	Food, Agriculture and Natural Resources Policy Analysis Network (FANRPAN) (South Africa)
17.	Acton Institute for the Study of Religion and Liberty (United States)
18.	Asia-Pacific Roundtable (APR) (Malaysia)
19.	Atlas Network (United States)
20.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
21.	United States Institute of Peace (USIP) (United States)
22.	Institute for International Policy Studies (IIPS) (Japan)
23.	Shanghai Academy of Social Sciences (SASS) (China)
24.	Fraser Institute (Canada)
25.	German Institute for International and Security Affairs (SWP) (Germany)
26.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
27.	Regional Centre for Strategic Studies (RCSS) (Sri Lanka)
28.	Shanghai Advanced Institute of Finance (SAIF) (China)
29.	French Institute of International Relations (IFRI) (France)
30.	Centro de Implementacion de Politicas Publicas para la Equidad y el Crecimiento (CIPPEC) (Argentina)
31.	Centro de Divulgacion Conocimiento Economico para la Libertad (CEDICE) (Venezuela)
32.	Kiel Institute for the World Economy (IfW) (Germany)
33.	Asian Strategy and Leadership Institute (ASLI) (Malaysia)
34.	Center for a New American Security (CNAS) (United States)
35.	Middle East Institute (MEI) (Singapore)
36.	Skoll World Forum on Social Entrepreneurship (United Kingdom)
37.	OCP Policy Center (Morocco)
38.	Contorno, Centro de Prospectiva y Debate (Mexico)
39.	Ethiopian Economics Association (EEA) (Ethiopia)
40.	Instituto de Estudos Empresariais (IEE) (Brazil)

41.	Centro de Investigacion para el Desarrollo (CIDAC) (Mexico)
42.	Chulalongkorn University (Thailand)
43.	Asan Institute for Policy Studies (AIPS) (Republic of Korea)
44.	Istituto Affari Internazionali (IAI) (Italy)
45.	World Economic Forum (WEF) (Switzerland)
46.	Emirates Center for Strategic Studies and Research (ECSSR) (United Arab Emirates)
47.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
48.	Development Alternatives (DA) (India)
49.	Institute for Research on Public Policy (IRPP) (Canada)
50.	East Asia Institute (EAI) (Republic of Korea)
51.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Turkey)
52.	Institut des Relations Internationales et Strategiques (IRIS) (France)
53.	Milken Institute Global Conference (United States)
54.	Fundar, Centro de Analisis e Investigacion (Mexico)
55.	Kenya Institute for Public Policy Research and Analysis (KIPPRA) (Kenya)

Краща мережа аналітичних центрів
Таблиця 36

1.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
2.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
3.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
4.	Brookings Institution (United States)
5.	Chatham House (United Kingdom)
6.	Asian Development Bank Institute (ADB) (Japan)
7.	Euro-Mediterranean Study Commission (EuroMeSCo) (Spain)
8.	Atlas Network (United States)
9.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
10.	BRICS Policy Center (Brazil)
11.	ASEAN-Institutes of Strategic and International Studies (ASEAN-ISIS) (Malaysia)
12.	Trans-European Policy Studies Association (TEPSA) (Belgium)
13.	Think Global Act European, Notre Europe (France)
14.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
15.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
16.	Fraser Institute (Canada)
17.	Cato Institute (United States)
18.	Heritage Foundation (United States)
19.	Red Iberoamericana de Estudios Internacionales (RIBEI) (Spain)
20.	State Policy Network (SPN) (United States)
21.	European Policy Centre (EPC) (Belgium)
22.	International Development Economics Associates (IDEAs) (India)
23.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
24.	Economic Research Institute for ASEAN and East Asia (ERIA) (Indonesia)
25.	Bruegel (Belgium)
26.	Asia-Pacific Research and Training Network on Trade (ARTNeT) (Thailand)
27.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
28.	Centro de Investigacion para el Desarrollo (CIDAC) (Mexico)
29.	Policy Network (United Kingdom)
30.	Regional Center for Strategic Studies (RCSS) (Egypt)
31.	German Institute for International and Security Affairs (SWP) (Germany)
32.	Think Visegrad – V4 Think Tank Platform (Czech Republic, Hungary, Poland, and Slovakia)
33.	Al-Shabaka: The Palestinian Policy Network (Transnational)
34.	Linktank (United States)
35.	Global Policy Forum (GPF) (United States)
36.	Centro de Implementacion de Politicas Publicas para la Equidad y el Crecimiento (CIPPEC) (Argentina)
37.	Consejo Mexicano de Asuntos Internacionales (COMEXI) (Mexico)
38.	Policy Association for an Open Society (PASOS) (Czech Republic)
39.	Institute for Research on Public Policy (IRPP) (Canada)
40.	Heartland Institute (United States)

41.	Institute of Modern International Relations (IMIR) (China)
42.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)
43.	Hanns Seidel Foundation (HSS) (Germany)
44.	Property Rights Alliance (PRA) (United States)
45.	China Institute for Reform and Development (CIRD) (China)
46.	Centre for Economic Policy Research (CEPR) (United Kingdom)
47.	Regional Centre for Strategic Studies (RCSS) (Sri Lanka)
48.	Chula Global Network (CGN) (Thailand)
49.	Red Liberal de America Latina (RELIAL) (Mexico)
50.	Food, Agriculture and Natural Resources Policy Analysis Network (FANRPAN) (South Africa)
51.	Azerbaijan Think Tank Alliance (ATTA) (Azerbaijan)
52.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
53.	Ethiopian Economics Association (EEA) (Ethiopia)
54.	IPS (Republic of Korea)
55.	European Parliamentary Technology Assessment (EPTA) (Europe)
56.	Fundacion Alternativas (Spain)
57.	Asian Strategy and Leadership Institute (ASLI) (Malaysia)
58.	IMANI Center for Policy and Education (Ghana)
59.	Contorno, Centro de Prospectiva y Debate (Mexico)
60.	MEDays Forum, Amadeus Institute (Morocco)

Кращі аналітичні центри, пов'язані з політичними партіями
Таблиця 37

1.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
2.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
3.	Heinrich Boll Foundation (HBS) (Germany)
4.	Demos (United Kingdom)
5.	Fabian Society (United Kingdom)
6.	Friedrich Naumann Foundation for Freedom (FNF) (Germany)
7.	Foundation for European Progressive Studies (FEPS) (Belgium)
8.	Hanns Seidel Foundation (HSS) (Germany)
9.	European Ideas Network (EIN) (Belgium)
10.	Wilfried Martens Centre for European Studies, FKA Centre for European Studies (Belgium)
11.	Progressive Policy Institute (PPI) (United States)
12.	Party School of the Central Committee of the Communist Party of China (China)
13.	Fundacion Ideas para el Progreso (Spain)
14.	Fundacion Jaime Guzman (FJG) (Chile)
15.	New Democrat Network (NDN) (United States)
16.	Foundation for EU Democracy (Belgium)
17.	Foundation Max van der Stoep, FKA Evert Vermeer Foundation (Netherlands)
18.	Fondation pour l'Innovation Politique (Fondapol) (France)
19.	Green European Foundation (GEF) (Belgium)
20.	Rosa Luxemburg Foundation (RLS) (Germany)
21.	Fundacion para el Analisis y los Estudios Sociales (FAES) (Spain)
22.	Wiardi Beckman Foundation (WBS) (Netherlands)
23.	Terra Nova (France)
24.	Fondazione Italianeuropei (Italy)
25.	Fundacion Pensar (Argentina)
26.	Institute of Strategic Analysis and Policy Research (INSAP) (Malaysia)
27.	Fundacao Armando Alvares Penteado (FAAP) (Brazil)
28.	SEDAR Institute (Malaysia)
29.	Foundation for European Progressive Studies (FEPS) (Belgium)
30.	Institute of European Democrats (IED) (Belgium)

Краща міждисциплінарна дослідницька програма аналітичного центру	
Таблиця 38	
1.	RAND Corporation (United States)
2.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
3.	Brookings Institution (United States)
4.	Chatham House (United Kingdom)
5.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
6.	BRICS Policy Center (Brazil)
7.	Yale Center for the Study of Globalization (United States)
8.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
9.	World Resources Institute (WRI) (United States)
10.	Peace Research Institute Oslo (PRIO) (Norway)
11.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
12.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
13.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
14.	Asian Development Bank Institute (ADBI) (Japan)
15.	Food, Agriculture and Natural Resources Policy Analysis Network (FANRPAN) (South Africa)
16.	China Institute for Reform and Development (CIRD) (China)
17.	Ghana Center for Democratic Development (CDD) (Ghana)
18.	Friedrich Naumann Foundation for Freedom (FNF) (Germany)
19.	Centro de Estudio de la Realidad Economica y Social (CERES) (Uruguay)
20.	Centre for European Reform (CER) (United Kingdom)
21.	Center for Global Development (CGD) (United States)
22.	Santa Fe Institute (SFI) (United States)
23.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
24.	Regional Center for Strategic Studies (RCSS) (Egypt)
25.	Fundacion Proyecto Linguistico Francisco Marroquin (PLFM) (Guatemala)
26.	Wilfried Martens Centre for European Studies, FKA Centre for European Studies (Belgium)
27.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
28.	Facultad Latinoamericana de Ciencias Sociales (FLACSO) (Costa Rica)
29.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
30.	Centro de Implementacion de Politicas Publicas para la Equidad y el Crecimiento (CIPPEC) (Argentina)
31.	Peru in 2062 (CIUP) (Peru)
32.	Asian Strategy and Leadership Institute (ASLI) (Malaysia)
33.	Centre for Policy Development Sustainable Economy Program (CPD) (Australia)
34.	Grupo de Analisis para el Desarrollo (GRADE) (Peru)
35.	Contorno, Centro de Prospectiva y Debate (Mexico)
36.	Centro de Investigacion para el Desarrollo (CIDAC) (Mexico)
37.	Consejo Argentino para las Relaciones Internacionales (CARI) (Argentina)
38.	Sustainable Development Policy Institute (SDPI) (Pakistan)

39.	Council for the Development of Social Science Research in Africa (CODESRIA) (Senegal)
40.	Kenya Institute for Public Policy Research and Analysis (KIPPRA) (Kenya)
41.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
42.	Washington Institute for Near East Policy (WINEP) (United States)
43.	Institute for Security Studies (ISS) (South Africa)
44.	Centre for the Study of Developing Societies (CSDS) (India)
45.	Economic Policy Research Center (EPRC) (Uganda)
46.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)
47.	Bertelsmann Foundation (Germany)
48.	Institute for International Policy Studies (IIPS) (Japan)
49.	German Development Institute (DIE) (Germany)
50.	Economic Research Institute for ASEAN and East Asia (ERIA) (Indonesia)
51.	Institute of World Economy and International Relations (IMEMO RAS) (Russia)
52.	Development Alternatives (DA) (India)
53.	Institute for Research on Public Policy (IRPP) (Canada)
54.	East Asia Institute (EAI) (Republic of Korea)
55.	Unirule Institute of Economics (China)
56.	Taub Center for Social Policy Studies in Israel (Israel)
57.	French Institute of International Relations (IFRI) (France)
58.	Fundar, Centro de Analisis e Investigacion (Mexico)
59.	German Council on Foreign Relations (DGAP) (Germany)
60.	New America Foundation (United States)

Кращі аналітичні центри, пов'язані з університетами
Таблиця 39

1.	Belfer Center for Science and International Affairs, Harvard University (United States)
2.	IDEAS/Public Policy Group, London School of Economics and Political Science (LSE) (United Kingdom)
3.	Center for International Development (CID), Harvard University (United States)
4.	Hoover Institution, Stanford University (United States)
5.	Earth Institute, Columbia University (United States)
6.	Center for International Security and Cooperation (CISAC), Stanford University (United States)
7.	Centre for Defence Studies (CDS), King's College London (United Kingdom)
8.	BRICS Policy Center, Pontifical Catholic University of Rio de Janeiro (PUC-Rio) (Brazil)
9.	James A. Baker III Institute for Public Policy, Rice University (United States)
10.	Institute of International and Strategic Studies (IISS), Peking University, FKA Center for International and Strategic Studies (China)
11.	Institute of Development Studies (IDS), University of Sussex (United Kingdom)
12.	Moscow State Institute of International Relations (MGIMO) (Russia)
13.	Carnegie – Tsinghua Center for Global Policy (China)
14.	University of International Relations (UIR) (China)
15.	Center for International Studies and Research (CERI), Sciences Po (France)
16.	Brookings-Tsinghua Center for Public Policy (BTC), Tsinghua University (China)
17.	SAIS Center for Transatlantic Relations, Johns Hopkins University (United States)
18.	Weatherhead Center for International Affairs (WCFIA), Harvard University (United States)
19.	Mercatus Center, George Mason University (GMU) (United States)
20.	Center for Development Research (ZEF), University of Bonn (Germany)
21.	East Asian Institute (EAI), National University of Singapore (Singapore)
22.	Freeman Spogli Institute for International Studies (FSI), Stanford University (United States)
23.	Center for Policy Studies (CPS), Central European University (CEU) (Hungary)
24.	Centre for the Study of African Economies (CSAE), Oxford University (United Kingdom)
25.	Facultad Latinoamericana de Ciencias Sociales (FLACSO) (Costa Rica)
26.	Strategic and Defence Studies Centre (SDSC), Australian National University (ANU) (Australia)
27.	Institute of Southeast Asian Studies (ISEAS), National University of Singapore (Singapore)
28.	Center for Security Studies (CSS), Swiss Federal Institute of Technology (ETH) Zurich (Switzerland)
29.	Council on Foreign Relations and Defense (SVOP), National Research University (Russia)
30.	Centre for International Security Studies (CISS), University of Sydney (Australia)
31.	Institute of Defence and Strategic Studies (IDSS), S. Rajaratnam School of International

	Studies (RSIS), Nanyang Technological University (Singapore)
32.	Weatherhead East Asian Institute (WEAI), Columbia University (United States)
33.	Fiscal Governance Centre, Hertie School of Governance (Germany)
34.	Edwin O. Reischauer Center for East Asian Studies, Johns Hopkins University (United States)
35.	Centre for Strategic Studies (CSS), Victoria University of Wellington (New Zealand)
36.	Center for Economic Research and Graduate Education, Economics Institute (CERGE-EI) (Czech Republic)
37.	Human Security Report Project (HSRP), Simon Fraser University (Canada)
38.	European Research Centre on Migration and Ethnic Relations (ERCOMER), Utrecht University (Netherlands)
39.	Centre for Security, Economics and Technology (C SET), University of St. Gallen (Switzerland)
40.	Economic Policy Research Center (EPRC), Makerere University (Uganda)
41.	Center for Political Analysis, Makerere University (Uganda)
42.	Globalisation and Development Centre (GDC), Bond University (Australia)
43.	Chongyang Institute for Financial Studies, Renmin University of China (RDCY) (China)
44.	Liu Institute for Global Issues, University of British Columbia (UBC) (Canada)
45.	Arab Studies Center, Al Mustansiriyah University (Iraq)

Найкраще використання соціальних мереж
Таблиця 40

1.	Amnesty International (AI) (United Kingdom)
2.	Chatham House (United Kingdom)
3.	Human Rights Watch (HRW) (United Kingdom)
4.	Cato Institute (United States)
5.	Heritage Foundation (United States)
6.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
7.	Brookings Institution (United States)
8.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
9.	Center for American Progress (CAP) (United States)
10.	Transparency International (TI) (Germany)
11.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
12.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
13.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)
14.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
15.	Atlas Network (United States)
16.	Fraser Institute (Canada)
17.	Adam Smith Institute (ASI) (United Kingdom)
18.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
19.	Carnegie Moscow Center (Russia)
20.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
21.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
22.	BRICS Policy Center (Brazil)
23.	International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
24.	Carnegie Middle East Center (Lebanon)
25.	Center for a New American Security (CNAS) (United States)
26.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)
27.	Australian Strategic Policy Institute (ASPI) (Australia)
28.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
29.	Lowy Institute for International Policy (Australia)
30.	Ethos Public Policy Lab (Mexico)
31.	African Centre for the Constructive Resolution of Disputes (ACCORD) (South Africa)
32.	Gateway House: Indian Council on Global Relations (India)
33.	Libertad y Desarrollo (LyD) (Chile)
34.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)
35.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
36.	Mercatus Center (United States)
37.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
38.	Instituto Liberdade (Brazil)
39.	Regional Centre for Strategic Studies (RCSS) (Sri Lanka)
40.	China Center for International Economic Exchanges (CCIEE) (China)
41.	European Policy Centre (EPC) (Belgium)

42.	Centro de Divulgacion Conocimiento Economico para la Libertad (CEDICE) (Venezuela)
43.	Heartland Institute (United States)
44.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
45.	Israel Center for Social and Economic Progress (ICSEP) (Israel)
46.	Regional Center for Strategic Studies (RCSS) (Egypt)
47.	Asian Strategy and Leadership Institute (ASLI) (Malaysia)
48.	IMANI Center for Policy and Education (Ghana)
49.	Fundacion Alternativas (Spain)
50.	German Development Institute (DIE) (Germany)
51.	Development Alternatives (DA) (India)
52.	Institute for Research on Public Policy (IRPP) (Canada)
53.	East Asia Institute (EAI) (Republic of Korea)
54.	Unirule Institute of Economics (China)
55.	Third Way (United States)
56.	Taub Center for Social Policy Studies in Israel (Israel)
57.	French Institute of International Relations (IFRI) (France)
58.	Fundar, Centro de Analisis e Investigacion (Mexico)
59.	German Council on Foreign Relations (DGAP) (Germany)
60.	Kenya Institute for Public Policy Research and Analysis (KIPPRA) (Kenya)

Аналітичний центр, який заслуговує уваги
Таблиця 41

1.	BRICS Policy Center (Brazil)
2.	Australian Strategic Policy Institute (ASPI) (Australia)
3.	Association for International Affairs (AMO) (Czech Republic)
4.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
5.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
6.	Atlantic Council (United States)
7.	IDEAS (United Kingdom)
8.	Beyond Zero Emissions (BZE) (Australia)
9.	Chicago Council on Global Affairs (United States)
10.	Barcelona Centre for International Affairs (CIDOB) (Spain)
11.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
12.	Bipartisan Policy Center (BPC) (United States)
13.	Comision Economica para America Latina (CEPAL) (Chile)
14.	Observer Research Foundation (ORF) (India)
15.	Analytical Center for the Government of the Russian Federation (Russia)
16.	Ecologic Institute (Germany)
17.	Mercatus Center (United States)
18.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
19.	Heartland Institute (United States)
20.	Institute for Defence Studies and Analyses (IDSA) (India)
21.	Asian Strategy and Leadership Institute (ASLI) (Malaysia)
22.	European Policy Centre (EPC) (Belgium)
23.	Third Way (United States)
24.	Institute of World Economy and International Relations (IMEMO RAS) (Russia)
25.	New America Foundation (United States)
26.	Centre for Civil Society (CCS) (India)
27.	Centro de Investigacion para el Desarrollo (CIDAC) (Mexico)
28.	Regional Centre for Strategic Studies (RCSS) (Sri Lanka)
29.	IMANI Center for Policy and Education (Ghana)
30.	Institute for Democracy and Economic Affairs (IDEAS) (Malaysia)
31.	Ethos Public Policy Lab (Mexico)
32.	Vivekananda Institute of Technology (VKIT) (India)
33.	Fundacion Innovacion Bankinter (Spain)
34.	Institute for International Strategy and Information Analysis (IISIA) (Japan)
35.	McCain Institute for International Leadership (United States)
36.	Grantham Research Institute on Climate Change and the Environment (GRI) (United Kingdom)
37.	International Strategic Analysis and Research Center (USTAD) (Turkey)
38.	Regional Center for Strategic Studies (RCSS) (Egypt)
39.	Israel Center for Social and Economic Progress (ICSEP) (Israel)
40.	Shanghai Advanced Institute of Finance (SAIF) (China)
41.	Centre for Policy Research (CPR) (India)

42.	OCP Policy Center (Morocco)
43.	African Heritage Institution (AfriHeritage) (Nigeria)
44.	Ghana Center for Democratic Development (CDD) (Ghana)
45.	Korber Foundation (Germany)
46.	China Institute for Reform and Development (CIRD) (China)
47.	Audace Institut Afrique (AIA) (Cote d'Ivoire)
48.	International Institute for Sustainable Development (IISD) (Canada)
49.	Centro de Estudio de la Realidad Economica y Social (CERES) (Uruguay)
50.	Fundacion de Estudios de Economia Aplicada (FEDEA) (Spain)
51.	Prague Security Studies Institute (PSSI) (Czech Republic)
52.	Center for Policy Studies (CERPS) (Liberia)
53.	Gateway House: Indian Council on Global Relations (India)
54.	Strategic Outlook (SO) (Turkey)
55.	Sustainable Development Policy Institute (SDPI) (Pakistan)
56.	Center for Strategic Analyses and Research (C-SAR) (South Sudan)
57.	Fundacion para el Progreso (FPP) (Chile)
58.	Centre for Independent Studies (CIS) (Australia)
59.	Canada 2020 (Canada)
60.	Mathematica Policy Research (MPR) (United States)
61.	Economic Research Center (ERC) (Azerbaijan)
62.	Institute of Europe (IE) (Russia)
63.	Kate Hamburger Kolleg / Centre for Global Cooperation Research (Germany)
64.	Instituto Mora (Mexico)
65.	Russian International Affairs Council (RIAC) (Russia)
66.	Fundar, Centro de Analisis e Investigacion (Mexico)
67.	Tax Foundation (United States)
68.	Welsh Centre for International Affairs (WCIA) (United Kingdom)
69.	Friedman Foundation for Educational Choice (United States)
70.	Ethiopian Economics Association (EEA) (Ethiopia)
71.	Council on Energy, Environment and Water (CEEW) (India)
72.	Center for a New Economy (CNE) (Puerto Rico)
73.	Korea Economic Institute of America (KEI) (United States)
74.	Global Prosperity Wonkcast (United States)
75.	Green Alliance (United Kingdom)
76.	Institute for Strategic, Political, Security and Economic Consultancy (ISPSW) (Germany)
77.	Libera (Finland)
78.	Centro de Estudios Espinosa Yglesias (CEEY) (Mexico)
79.	Institute for Economics and Peace (IEP) (Australia)
80.	GenerationLibre (France)

Аналітичні центри з найкращими зовнішніми зв'язками/
програмами співпраці з громадськістю
Таблиця 42

1.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
2.	Brookings Institution (United States)
3.	Amnesty International (AI) (United Kingdom)
4.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
5.	Human Rights Watch (HRW) (United Kingdom)
6.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
7.	Chatham House (United Kingdom)
8.	Transparency International (TI) (Germany)
9.	Cato Institute (United States)
10.	Heritage Foundation (United States)
11.	Bruegel (Belgium)
12.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
13.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
14.	Atlas Network (United States)
15.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)
16.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
17.	Atlantic Council (United States)
18.	International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
19.	Clingendael, Netherlands Institute of International Relations (Netherlands)
20.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
21.	Turkish Economic and Social Studies Foundation (TESEV) (Turkey)
22.	Centro de Implementacion de Politicas Publicas para la Equidad y el Crecimiento (CIPPEC) (Argentina)
23.	Fraser Institute (Canada)
24.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
25.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
26.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
27.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)
28.	German Institute for International and Security Affairs (SWP) (Germany)
29.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)
30.	World Resources Institute (WRI) (United States)
31.	Consejo Argentino para las Relaciones Internacionales (CARI) (Argentina)
32.	Carnegie Europe (Belgium)
33.	Japan Institute of International Affairs (JIIA) (Japan)
34.	Overseas Development Institute (ODI) (United Kingdom)
35.	Peace Research Institute Oslo (PRIO) (Norway)
36.	Urban Institute (United States)
37.	Asian Strategy and Leadership Institute (ASLI) (Malaysia)
38.	Center for a New American Security (CNAS) (United States)
39.	Lowy Institute for International Policy (Australia)

40.	Adam Smith Institute (ASI) (United Kingdom)
41.	Development Alternatives (DA) (India)
42.	Gulf Research Center (GRC) (Saudi Arabia)
43.	Centre for Policy Studies (CPS) (United Kingdom)
44.	Institute for Fiscal Studies (IFS) (United Kingdom)
45.	Kenya Institute for Public Policy Research and Analysis (KIPPRA) (Kenya)
46.	German Council on Foreign Relations (DGAP) (Germany)
47.	Libertad y Desarrollo (Lyd) (Chile)
48.	Facultad Latinoamericana de Ciencias Sociales (FLACSO) (Costa Rica)
49.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
50.	German Development Institute (DIE) (Germany)

Аналітичні центри, що найбільш ефективно використовують інтернет	
Таблиця 43	
1.	Amnesty International (AI) (United Kingdom)
2.	Cato Institute (United States)
3.	Pew Research Center (United States)
4.	Transparency International (TI) (Germany)
5.	Brookings Institution (United States)
6.	Human Rights Watch (HRW) (United Kingdom)
7.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
8.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
9.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
10.	Heritage Foundation (United States)
11.	Center for American Progress (CAP) (United States)
12.	Chatham House (United Kingdom)
13.	Atlas Network (United States)
14.	Wilfried Martens Centre for European Studies, FKA Centre for European Studies (Belgium)
15.	Technology, Entertainment, Design (TED) (United States)
16.	Fraser Institute (Canada)
17.	International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
18.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
19.	Center for a New American Security (CNAS) (United States)
20.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
21.	European Council on Foreign Relations (ECFR) (United Kingdom)
22.	Center for Global Development (CGD) (United States)
23.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
24.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)
25.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
26.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
27.	Overseas Development Institute (ODI) (United Kingdom)
28.	Facultad Latinoamericana de Ciencias Sociales (FLACSO) (Costa Rica)
29.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
30.	Institute for Public Policy Research (IPPR) (United Kingdom)
31.	Tahrir Data Project (Egypt)
32.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
33.	Ethos Public Policy Lab (Mexico)
34.	Japan Institute of International Affairs (JIIA) (Japan)
35.	Organization for Social Science Research in Eastern and Southern Africa (OSSREA) (Ethiopia)
36.	Centro de Divulgacion Conocimiento Economico para la Libertad (CEDICE) (Venezuela)
37.	Council for the Development of Social Science Research in Africa (CODESRIA) (Senegal)
38.	Gateway House: Indian Council on Global Relations (India)

39.	RAND Corporation (United States)
40.	ResPublica (United Kingdom)

Аналітичні центри, що найбільш ефективно використовують ЗМІ
(друковані та електронні)

Таблиця 44

1.	Pew Research Center (United States)
2.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
3.	Brookings Institution (United States)
4.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
5.	Chatham House (United Kingdom)
6.	Human Rights Watch (HRW) (United States)
7.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
8.	Amnesty International (AI) (United Kingdom)
9.	Transparency International (TI) (Germany)
10.	Heritage Foundation (United States)
11.	Center for American Progress (CAP) (United States)
12.	Cato Institute (United States)
13.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
14.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
15.	German Marshall Fund of the United States (GMF) (United States)
16.	Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) (Sweden)
17.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)
18.	Center for a New American Security (CNAS) (United States)
19.	European Council on Foreign Relations (ECFR) (United Kingdom)
20.	RAND Corporation (United States)
21.	International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
22.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
23.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
24.	Korea Development Institute (KDI) (Republic of Korea)
25.	Ecologic Institute (Germany)
26.	Libertad y Desarrollo (LyD) (Chile)
27.	Institute for Defence Studies and Analyses (IDSA) (India)
28.	Facultad Latinoamericana de Ciencias Sociales (FLACSO) (Costa Rica)
29.	Institute of Defence and Strategic Studies (IDSS) (Singapore)
30.	REPOA, FKA Research on Poverty Alleviation (Tanzania)
31.	Hoover Institution (United States)
32.	French Institute of International Relations (IFRI) (France)
33.	Centro de Implementacion de Politicas Publicas para la Equidad y el Crecimiento (CIPPEC) (Argentina)
34.	Lowy Institute for International Policy (Australia)
35.	Clingendael, Netherlands Institute of International Relations (Netherlands)
36.	Turkish Economic and Social Studies Foundation (TESEV) (Turkey)

37.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
38.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
39.	German Institute for International and Security Affairs (SWP) (Germany)
40.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)

Аналітичні центри, що виробляють найбільш інноваційні
політичні ідеї/пропозиції
Таблиця 45

1.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
2.	Brookings Institution (United States)
3.	Fundar, Centro de Analisis e Investigacion (Mexico)
4.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
5.	Cato Institute (United States)
6.	Center for Social and Economic Research (CASE) (Poland)
7.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
8.	Zero Emissions Research and Initiatives (ZERI) (Japan)
9.	Center for American Progress (CAP) (United States)
10.	Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
11.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
12.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)
13.	Urban Institute (United States)
14.	Fraser Institute (Canada)
15.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
16.	Observer Research Foundation (ORF) (India)
17.	New America Foundation (United States)
18.	Wilfried Martens Centre for European Studies, FKA Centre for European Studies (Belgium)
19.	Development Alternatives (DA) (India)
20.	European Council on Foreign Relations (ECFR) (United Kingdom)
21.	Heritage Foundation (United States)
22.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
23.	Centre for Policy Studies (CPS) (United Kingdom)
24.	Heinrich Boll Foundation (HBS) (Germany)
25.	IMANI Center for Policy and Education (Ghana)
26.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
27.	Facultad Latinoamericana de Ciencias Sociales (FLACSO) (Costa Rica)
28.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
29.	Friedrich Naumann Foundation for Freedom (FNF) (Germany)
30.	French Institute of International Relations (IFRI) (France)

Аналітичні центри, що найбільш суттєво впливають на державну політику	
Таблиця 46	
1.	Brookings Institution (United States)
2.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
3.	Bruegel (Belgium)
4.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
5.	Chatham House (United Kingdom)
6.	RAND Corporation (United States)
7.	Amnesty International (AI) (United Kingdom)
8.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
9.	Peterson Institute for International Economics (PIIE) (United States)
10.	Transparency International (TI) (Germany)
11.	Cato Institute (United States)
12.	Human Rights Watch (HRW) (United Kingdom)
13.	Heritage Foundation (United States)
14.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
15.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
16.	Center for a New American Security (CNAS) (United States)
17.	Center for American Progress (CAP) (United States)
18.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
19.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
20.	Wilfried Martens Centre for European Studies, FKA Centre for European Studies (Belgium)
21.	Atlantic Council (United States)
22.	International Crisis Group (ICG) (Belgium)
23.	International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
24.	Adam Smith Institute (ASI) (United Kingdom)
25.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)
26.	Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) (Sweden)
27.	Fraser Institute (Canada)
28.	Turkish Economic and Social Studies Foundation (TESEV) (Turkey)
29.	Open Society Foundations (OSF), FKA Open Society Institute (United States)
30.	German Institute for International and Security Affairs (SWP) (Germany)
31.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
32.	Overseas Development Institute (ODI) (United Kingdom)
33.	Al-Ahram Center for Political and Strategic Studies (ACPSS) (Egypt)
34.	German Council on Foreign Relations (DGAP) (Germany)
35.	Urban Institute (United States)
36.	Moscow State Institute of International Relations (MGIMO) (Russia)
37.	Indian Council for Research on International Economic Relations (ICRIER) (India)
38.	Council for the Development of Social Science Research in Africa (CODESRIA) (Senegal)
39.	Libertad y Desarrollo (LyD) (Chile)
40.	Kenya Institute for Public Policy Research and Analysis (KIPPRA) (Kenya)

41.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
42.	Japan Institute of International Affairs (JIIA) (Japan)
43.	Lowy Institute for International Policy (Australia)
44.	Center for Policy Studies (CPS) (Hungary)
45.	C.D. Howe Institute (Canada)
46.	European Centre for International Political Economy (ECIPE) (Belgium)
47.	Regional Center for Strategic Studies (RCSS) (Egypt)
48.	Asian Strategy and Leadership Institute (ASLI) (Malaysia)
49.	Centro de Estudios Publicos (CEP) (Chile)
50.	Facultad Latinoamericana de Ciencias Sociales (FLACSO) (Costa Rica)
51.	IMANI Center for Policy and Education (Ghana)
52.	Council on Foreign and Defense Policy (SVOP) (Russia)
53.	New America Foundation (United States)
54.	CESifo Group (Germany)
55.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)
56.	Center for Social and Economic Research (CASE) (Poland)
57.	Unirule Institute of Economics (China)
58.	Fundacion para la Educacion Superior y el Desarrollo (Fedesarrollo) (Colombia)
59.	Korea Development Institute (KDI) (Republic of Korea)
60.	Centro de Investigacion para el Desarrollo (CIDAD) (Mexico)
61.	Kiel Institute for the World Economy (IfW) (Germany)
62.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
63.	Centro de Divulgacion Conocimiento Economico para la Libertad (CEDICE) (Venezuela)
64.	Fundar, Centro de Analisis e Investigacion (Mexico)
65.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
66.	Organization for Social Science Research in Eastern and Southern Africa (OSSREA) (Ethiopia)
67.	Instituto Fernando Henrique Cardoso (iFHC) (Brazil)
68.	Ecologic Institute (Germany)
69.	Heartland Institute (United States)
70.	Institute for Research on Public Policy (IRPP) (Canada)

Аналітичні центри з видатними політично орієнтованими громадськими програмами
Таблиця 47

1.	RAND Corporation (United States)
2.	Brookings Institution (United States)
3.	Carnegie Endowment for International Peace (United States)
4.	Chatham House (United Kingdom)
5.	Bruegel (Belgium)
6.	Center for Strategic and International Studies (CSIS) (United States)
7.	Council on Foreign Relations (CFR) (United States)
8.	Transparency International (TI) (Germany)
9.	Cato Institute (United States)
10.	Amnesty International (AI) (United Kingdom)
11.	Woodrow Wilson International Center for Scholars (United States)
12.	Adam Smith Institute (ASI) (United Kingdom)
13.	National Bureau of Economic Research (NBER) (United States)
14.	Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) (Sweden)
15.	International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
16.	Urban Institute (United States)
17.	Human Rights Watch (HRW) (United Kingdom)
18.	Heritage Foundation (United States)
19.	Center for American Progress (CAP) (United States)
20.	Korea Development Institute (KDI) (Republic of Korea)
21.	Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
22.	American Enterprise Institute for Public Policy Research (AEI) (United States)
23.	World Resources Institute (WRI) (United States)
24.	German Institute for International and Security Affairs (SWP) (Germany)
25.	Development Research Center of the State Council (DRC) (China)
26.	Lowy Institute for International Policy (Australia)
27.	Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
28.	Institute for Public Policy Research (IPPR) (United Kingdom)
29.	Japan Institute of International Affairs (JIIA) (Japan)
30.	Carnegie Moscow Center (Russia)
31.	Center for Global Development (CGD) (United States)
32.	Hoover Institution (United States)
33.	Centre for Policy Studies (CPS) (United Kingdom)
34.	Centro de Investigacion para el Desarrollo (CIDAC) (Mexico)
35.	Centro Brasileiro de Analise e Planejamento (CEBRAP) (Brazil)
36.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
37.	Libertad y Desarrollo (Lyd) (Chile)
38.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)

39.	Chinese Academy of Social Sciences (CASS) (China)
40.	Institute of Policy Studies (IPS) (Singapore)
41.	Singapore Institute of International Affairs (SIIA) (Singapore)
42.	Washington Institute for Near East Policy (WINEP) (United States)
43.	Institute for Security Studies (ISS) (South Africa)
44.	Centre for the Study of Developing Societies (CSDS) (India)
45.	Economic Policy Research Center (EPRC) (Uganda)
46.	South African Institute of International Affairs (SAIIA) (South Africa)
47.	Institute for International Policy Studies (IIPS) (Japan)
48.	German Development Institute (DIE) (Germany)
49.	Fundacao Getulio Vargas (FGV) (Brazil)
50.	Institute of World Economy and International Relations (IMEMO RAS) (Russia)
51.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
52.	Development Alternatives (DA) (India)
53.	Institute for Research on Public Policy (IRPP) (Canada)
54.	East Asia Institute (EAI) (Republic of Korea)
55.	Unirule Institute of Economics (China)
56.	Taub Center for Social Policy Studies in Israel (Israel)
57.	French Institute of International Relations (IFRI) (France)
58.	Fundar, Centro de Analisis e Investigacion (Mexico)
59.	German Council on Foreign Relations (DGAP) (Germany)
60.	Kenya Institute for Public Policy Research and Analysis (KIPPRA) (Kenya)

Провідні аналітичні центри з річними бюджетами менше 5 мільйонів дол. США
Таблиця 48

1.	Polish Institute of International Affairs (PISM) (Poland)
2.	Foreign Policy Research Institute (FPRI) (United States)
3.	Fundar, Centro de Analisis e Investigacion (Mexico)
4.	Center for Social and Economic Research (CASE) (Poland)
5.	Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
6.	Economic Policy Research Institute (EPRI) (South Africa)
7.	Center for Economic and Social Development (CESD) (Azerbaijan)
8.	African Technology Policy Studies Network (ATPS) (Kenya)
9.	Centro Brasileiro de Relacoes Internacionais (CEBRI) (Brazil)
10.	IMANI Center for Policy and Education (Ghana)
11.	Unirule Institute of Economics (China)
12.	Libertad y Desarrollo (Lyd) (Chile)
13.	Centro de Estudios Publicos (CEP) (Chile)
14.	Council on Energy, Environment and Water (CEEW) (India)
15.	Institute for Economics and Peace (IEP) (Australia)
16.	Centro Studi Internazionali (Ce.S.I.) (Italy)
17.	Centro de Divulgacion Conocimiento Economico para la Libertad (CEDICE) (Venezuela)
18.	Chongyang Institute for Financial Studies (RDCY) (China)
19.	Consejo Argentino para las Relaciones Internacionales (CARI) (Argentina)
20.	Instituto Ecuatoriano de Economia Politica (IEEP) (Ecuador)
21.	Centre for Public Policy Studies (CPPS) (Malaysia)
22.	Asian Strategy and Leadership Institute (ASLI) (Malaysia)
23.	Integrated Research and Action for Development (IRADe) (India)
24.	Action Institute (Italy)
25.	Mapungubwe Institute for Strategic Reflection (MISTRA) (South Africa)

Додатки

ДОДАТОК А: ЗВЕРНЕННЯ ДО ЧЛЕНІВ МІЖНАРОДНОГО КОНСУЛЬТАТИВНОГО КОМІТЕТУ ТА УЧАСНИКІВ РЕГІОНАЛЬНИХ І ГАЛУЗЕВИХ ЕКСПЕРТНИХ РАД

635 Williams Hall
255 South 36th Street
Philadelphia, USA 19104-6305

5 травня 2014р.

Тема: Перше звернення про висунення кандидатур до складу експертних рад проекту
«Всесвітній індекс-рейтинг аналітичних центрів за 2014р.»

Дорогий друже і колего,

У рамках підготовки до роботи над Всесвітнім індексом-рейтингом аналітичних центрів за 2014р., ми звертаємося з проханням про висунення кандидатур фахівців до складу регіональної, галузевої та спеціальної експертних рад проекту «Всесвітній індекс-рейтинг аналітичних центрів за 2014р.». Оскільки наразі Всесвітній індекс-рейтинг аналітичних центрів проводиться без штату співробітників або бюджету, ми повинні покладатися на склад експертних рад для забезпечення якості та цілісності всесвітнього складання рейтингу.

Ми звертаємося до вас з проханням запропонувати номінації фахівців для роботи в одній або більше експертних радах, щоб забезпечити належне відображення аналітичних центрів вашої країни або регіону в щорічному всесвітньому індексі-рейтингу аналітичних центрів.

Номінації до експертних рад здійснюються на сайті: <http://www.surveymonkey.com/s.aspx>.

Всі кандидатури розглядатимуться суворо конфіденційно, для кожної кандидатури необхідно зазначити ім'я, посаду, місце роботи та адресу електронної пошти.

Члени експертних рад повинні володіти глибокими знаннями про аналітичні центри окремих країн і регіонів та/або бути фахівцями в одній або різних сферах наукової діяльності, охоплених Індексом, та/або бути компетентними в оцінюванні ефективності роботи аналітичного центру в перелічених нижче сферах.

Задача експертних рад – забезпечити якість і цілісність процесу складання рейтингу. Опрацювання даних проводиться електронною поштою і не передбачає зустрічей з кандидатами. До обов'язків членів експертних рад належить допомога в запиті та розгляді номінації у сфері їх знань та надання допомоги у фінальній стадії процесу складання рейтингу. Номінації та рейтинги експертних рад є суворо конфіденційними.

До складу експертних рад увійдуть видатні представники кожного регіону та різних країн світу: журналісти, політичні діячі, науковці, представники громадських і приватних спонсорських організацій та політично орієнтованих громадських організацій.

Ми особливо закликаємо висувати кандидатури експертів з наступних регіонів: Азія, Східна та Центральна Європа, Центральна і Південна Азія, Африка та Латинська Америка. Ми також шукаємо фахівців у наступних галузевих областях: науки і технології, охорони здоров'я, міжнародного розвитку, освіти, енергетики та ресурсної політики, а також всіх спеціальних сфер, перерахованих нижче.

Крім того, ми прагнемо знати ваші відгуки щодо списку категорій Всесвітнього індекс-рейтингу, головних критеріїв відбору, які наведені нижче, і будь-які пропозиції щодо покращення загальної процедури рейтингу.

Пропонуємо висувати кандидатів за всіма категоріями, в яких ви можете рекомендувати нам фахівців.

Зверніть увагу: якщо ви не бажаєте отримувати наші повідомлення, будь ласка, натисніть на посилання нижче, і ви будете автоматично вилючені з нашого списку розсилки: <http://www.surveymonkey.com/optout.aspx>.

Більше інформації про програму «Аналітичні центри і громадянське суспільство» на нашому веб-сайті: www.gotothinktank.com.

Ще раз дякую за вашу постійну зацікавленість та підтримку.

З найкращими побажаннями,

Доктор Джеймс Дж.МакГанн
Заступник Директора Програми з міжнародних відносин,
Директор Програми «Аналітичні центри і громадянське суспільство»,
Університет Пенсільванії
635 Williams Hall
255 South 36th Street
Philadelphia, USA 19104-6304

Головний офіс: 215 898-0452
Пряма лінія: 215 898-2928
Мобільний: 215 898-1799
Email: jmcgann@sas.upenn.edu
IR Web site: <http://www.sas.upenn.edu/irp/>
TTCSP Web site: <http://gotothinktank.com>

ДОДАТОК Б: ЗВЕРНЕННЯ З ПРОХАННЯМ ПРО НОМІНАЦІЇ ДЛЯ ВСЕСВІТНЬОГО ІНДЕКСУ-РЕЙТИНГУ АНАЛІТИЧНИХ ЦЕНТРІВ-2014

Відправлено електронною поштою понад 11 500 приватним особам і організаціям у більш ніж 200 країнах.

Електронні повідомлення з номінаціями відправлено: 15 вересня 2014 р.

Перше нагадування відправлено: 16 вересня 2014 р.

Друге нагадування відправлено: 24 вересня 2014 р.

Третє та останнє нагадування відправлено: 27 вересня 2014 р.

Процес складання рейтингів завершений: 30 вересня 2014 р.

Програма «Аналітичні центри і громадянське суспільство»
Університет Пенсільванії
Філадельфія (штат Пенсільванія), США

Серпень 2014р.

Починається перший етап номінації для Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів за 2014р. (або Всесвітнього рейтингу аналітичних центрів). Прошу вас представити номінації до 30 вересня 2014р. включно.

Наприкінці першого етапу всі номінації будуть систематизовані в табличній формі. Всі організації, які отримали не менше 10 номінацій, будуть залучені до процесу складання рейтингу та увійдуть до рейтингу (на другому етапі). Графік підготовки Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів за 2014р. виглядає наступним чином.

Етап I (номінація аналітичних центрів): 10 серпня - 20 вересня 2014р.

Етап II (складання рейтингу аналітичних центрів): 1 жовтня - 30 жовтня 2014р.

Етап III (розгляд експертними радами): листопад - грудень 2014р.

Оприлюднення Всесвітнього Індексу-рейтингу аналітичних центрів: 22 січня 2015р.

Прохання представляти номінації тільки в тих категоріях, в яких ви володієте знаннями та досвідом.

Просимо перед висуненням ознайомитися з нашими визначеннями, критеріями номінації та рейтингу, а також методикою для оцінки аналітичних центрів. Інформація про це міститься в супровідному листі та розміщена на сайті ПАЦГС www.gotothinktank.com для довідок.

Повідомляємо, що всі номінації будуть розцінюватися як суто конфіденційні. У ЖОДНИХ ОПУБЛІКОВАНИХ матеріалах не будуть згадані ваше ім'я, місце роботи і дані про ваші номінації.

Прохання ретельно обдумувати номінації та під час їх вибору керуватися нашими критеріями оцінки діяльності аналітичних центрів. Ще раз нагадуємо, що номінації повинні бути представлені не пізніше 30 вересня 2014р.

Із будь-яких питань і проблем прохання звертатися до доктора Джеймса Дж.Макганна за електронною адресою GlobalThinkTankRankings@gmail.com.

Заздалегідь дякую за участь у дослідженні.

Щиро ваш,

Доктор Джеймс Дж.МакГанн

**ДОДАТОК В: ЕЛЕКТРОННІ ПОВІДОМЛЕННЯ ІЗ ЗАПРОШЕННЯМ
ОРГАНІЗАЦІЙ І ЧЛЕНІВ ЕКСПЕРТНОЇ РАДИ ВЗЯТИ УЧАСТЬ У СКЛАДАННІ
РЕЙТИНГУ АНАЛІТИЧНИХ ЦЕНТРІВ, НОМІНОВАНИХ у 2014р.**

Повідомлення відправлено 21 жовтня 2014 р.

Перше нагадування відправлено: 28 жовтня 2014 р.

Друге нагадування відправлено: 6 листопада 2014 р.

Третє нагадування відправлено: 14 листопада 2014 р.

Четверте та останнє нагадування відправлено: 19 листопада 2014 р.

Процес складання рейтингів завершений 24 листопада 2014 р.

Think Tanks and Civil Societies Program

(Програма «Аналітичні центри і громадянське суспільство»)

Lauder Institute of Management & International Studies

(Інститут менеджменту та міжнародних досліджень імені Лаудера)

Lauder-Fisher Hall Room 101

University of Pennsylvania

PHILADELPHIA, PA, USA 19104-6330

21 жовтня 2014р.

Дорогий колего,

Перший етап номінації до Всесвітнього Індексу-рейтингу аналітичних центрів-2014 завершено. Організації, які отримали не менше 10 номінацій систематизовані в табличній формі, і тепер починається другий етап складання рейтингу.

Прошу вас допомогти у складанні рейтингу номінованих організацій, цього разу використовуйте наступне посилання на опитувальний лист: https://surveymonkey.com/s.aspx?sm=AMC5YyiW3pCQDqtjccccAQw_3d_3d.

Ваш вибір і рейтинги будуть суворо конфіденційним.

Крайній термін для представлення вашого рейтингу провідних аналітичних центрів у світі – 15 листопада 2014р.

Якщо у вас немає часу для складання рейтингу всіх категорій, приділіть кілька хвилин для рейтингу аналітичних центрів вашої країни та/або сфери знань.

Понад 1 500 вчених, політиків, представників громадських і приватних спонсорських організацій та журналістів взяли участь у першому етапі номінації кандидатів для рейтингу-2014.

Кілька важливих правил:

- 1) використовуйте критерії відбору, які належать до методики для оцінювання та рейтингу, для кожної організації;
- 2) забороняється вносити до рейтингу ваш інститут;
- 3) дотримуйтеся професійної поведінки, передбачаючи та уникаючи будь-якого потенційного конфлікту інтересів;
- 4) уникайте політичної, ідеологічної та галузевої упередженості під час складання рейтингу організацій.

Якщо у вас виникнуть будь-які питання, коментарі або пропозиції, зв'яжіться зі мною електронною поштою: jmcgann@wharton.upenn.edu.

Просимо донести до нашого відома очевидні похибки або помилки, які ви помітили в списку аналітичних центрів, щоб ми могли повідомити про це членів експертних рад.

Ваша участь у допоможе нам визначити кращі центри передового досвіду у головних сферах політичних досліджень та у всіх регіонах світу.

Зверніть увагу: якщо ви не бажаєте отримувати наші повідомлення, будь ласка, натисніть на посилання нижче, і ви будете автоматично вилучені з нашого списку розсилки:
https://surveymonkey.com/optout.aspx?sm=AMC5YyiW3pCQDqtjccccAQw_3d_3d.

Ще раз дякую за вашу постійну зацікавленість та участь у цьому проекті міжнародного дослідження.

З найкращими побажаннями, Джеймс Дж.МакГанн

ДОДАТОК Г: ЗРАЗОК ЕЛЕКТРОННОГО ПОВІДОМЛЕННЯ ЧЛЕНАМ РЕГІОНАЛЬНИХ І ГАЛУЗЕВИХ ЕКСПЕРТНИХ РАД З ПРОХАННЯМ РОЗГЛЯНУТИ ПОПЕРЕДНІЙ СПИСОК ОРГАНІЗАЦІЙ ДЛЯ ВІДБОРУ У РЕЙТИНГ 2014 РОКУ ПІД ЧАС ДРУГОГО ЕТАПУ

Повідомлення відправлені в середині вересня 2014р.

Період розгляду експертними радами завершився 10 жовтня 2014р.

256 South 36th Street
201 Lauder-Fischer Hall (головний офіс)
101 Lauder-Fisher Hall (офіс)
Philadelphia, USA 19104-6305
Телефон: (прямий): 215 746-2928, (головний) 215-898-1215
10 жовтня 2014р.

Шановний Грехеме,

Знову звертаюся до вас з проханням допомогти розглянути рейтинги Всесвітнього індексу аналітичних центрів. Не могли б ви розглянути список номінованих аналітичних центрів за двома категоріями: (1) Провідні аналітичні центри Західної, Східної та Центральної Європи і (2) Провідні аналітичні центри у сфері безпеки і міжнародних відносин – і повідомити мені, якщо ви виявите будь-які помилки, похибки перекладу або в тексті, серйозні упущення (аналітичні центри не внесені до списку, але повинні там бути)? Ми починаємо другий етап, на якому буде складений рейтинг номінованих аналітичних центрів, і я хочу бути впевнений у відсутності серйозних проблем зі списком організацій-кандидатів. Заздалегідь дякую за допомогу в складанні рейтингу.

З найкращими побажаннями,

Доктор Джеймс Дж. МакГанн
Заступник директора Програми з міжнародних відносин,
Інститут менеджменту та міжнародних досліджень імені Лаудера,
Директор програми «Аналітичні центри і громадянське суспільство»,
Уортонська школа бізнесу та Школа мистецтва і науки
Університет Пенсильванії
201 Lauder-Fischer Hall (головний офіс)
101 Lauder-Fisher Hall (офіс)
256 South 36th Street
Philadelphia, USA 19104-6305
Телефон: (прямий): 215 746-2928, (головний) 215-898-1215
Інститут Лаудера: www.lauder.wharton.upenn.edu
Програма «Аналітичні центри і громадянське суспільство»: www.gotothinktank.com

Номінації-2014 в категорії «Провідні аналітичні центри Західної Європи»:

- Action Institute (Italy)
- Adam Smith Institute (ASI) (United Kingdom)
- Amnesty International (AI) (United Kingdom)
- Avenir Suisse (Switzerland)
- Barcelona Centre for International Affairs (CIDOB) (Spain)
- Bertelsmann Foundation (Germany)
- Bruegel (Belgium)
- Carnegie Europe (Belgium)
- Center for Political Studies (CEPOS) (Denmark)
- Centre d'Etudes et de Recherches Internationales (CERI) (France)
- Centre d'Etudes Prospectives et d'Informations Internationales (CEPII) (France)
- Centre for Economic Policy Research (CEPR) (United Kingdom)
- Centre for European Policy Studies (CEPS) (Belgium)
- Centre for European Reform (CER) (United Kingdom)
- Centre for Policy Studies (CPS) (United Kingdom)
- Centro Studi Internazionali (Ce.S.I.) (Italy)
- Chatham House (United Kingdom)
- Civitas: Institute for the Study of Civil Society (United Kingdom)
- Clingendael, Netherlands Institute of International Relations (Netherlands)
- Danish Institute for International Studies (DIIS) (Denmark)
- Demos (United Kingdom)
- Ecologic Institute (Germany)
- EGMONT – The Royal Institute for International Relations (Belgium)
- European Centre for Development Policy Management (ECDPM) (Netherlands)
- European Centre for International Political Economy (ECIPE) (Belgium)
- European Council on Foreign Relations (ECFR) (United Kingdom)
- European Policy Centre (EPC) (Belgium)
- European Union Institute for Security Studies (EUISS) (France)
- Fabian Society (United Kingdom)
- Fondation pour la Recherche Strategique (FRS) (France)
- Fondation pour l'Innovation Politique (Fondapol) (France)
- Foreign Policy Center (FPC) (Belgium)
- French Institute of International Relations (IFRI) (France)
- Friedrich Ebert Foundation (FES) (Germany)
- Friedrich Naumann Foundation for Freedom (FNF) (Germany)
- Friends of Europe (Belgium)
- Fundacion Alternativas (Spain)
- Fundacion para el Analisis y los Estudios Sociales (FAES) (Spain)
- Fundacion para las Relaciones Internacionales y el Dialogo Exterior (FRIDE) (Spain)
- German Council on Foreign Relations (DGAP) (Germany)
- German Development Institute (DIE) (Germany)

- German Institute for Economic Research (DIW) (Germany)
- German Institute for International and Security Affairs (SWP) (Germany)
- Hanns Seidel Foundation (HSS) (Germany)
- Hayek Institute (Austria)
- Heinrich Böll Foundation (HBS) (Germany)
- Hellenic Foundation for European and Foreign Policy (ELIAMEP) (Greece)
- IDEAS (United Kingdom)
- Institucion Futuro (Spain)
- Institut des Relations Internationales et Strategiques (IRIS) (France)
- Institute for Fiscal Studies (IFS) (United Kingdom)
- Institute for Government (IfG) (United Kingdom)
- Institute for International Political Studies (ISPI) (Italy)
- Institute for Public Policy Research (IPPR) (United Kingdom)
- Institute of Economic Affairs (IEA) (United Kingdom)
- Institute of International and European Affairs (IIEA) (Ireland)
- International Centre for Black Sea Studies (ICBSS) (Greece)
- International Crisis Group (ICG) (Belgium)
- International Institute for Strategic Studies (IISS) (United Kingdom)
- Istituto Affari Internazionali (IAI) (Italy)
- Istituto Bruno Leoni (IBL) (Italy)
- Kiel Institute for the World Economy (IfW) (Germany)
- Konrad Adenauer Foundation (KAS) (Germany)
- Lisbon Council for Economic Competitiveness and Social Renewal (Belgium)
- Norwegian Institute of International Affairs (NUPI) (Norway)
- Notre Europe (France)
- Open Europe (United Kingdom)
- Overseas Development Institute (ODI) (United Kingdom)
- Oxford Council on Good Governance (OCGG) (United Kingdom)
- Peace Research Institute Oslo (PRIO) (Norway)
- Policy Exchange (United Kingdom)
- Policy Network (United Kingdom)
- Real Instituto Elcano (Spain)
- ResPublica (United Kingdom)
- Royal United Services Institute (RUSI) (United Kingdom)
- Security and Defence Agenda (SDA) (Belgium)
- Stockholm International Peace Research Institute (SIPRI) (Sweden)
- Timbro (Sweden)
- Transparency International (TI) (Germany)
- Wilfried Martens Centre for European Studies, FKA Centre for European Studies (Belgium)
- World Economic Forum (WEF) (Switzerland)

**ДОДАТОК Д: ЗРАЗОК ЕЛЕКТРОННОГО ПОВІДОМЛЕННЯ ЧЛЕНАМ
РЕГІОНАЛЬНИХ І ГАЛУЗЕВИХ ЕКСПЕРТНИХ РАД З ПРОХАННЯМ
РОЗГЛЯНУТИ ПРОЕКТ ВСЕСВІТНЬОГО ІНДЕКСУ-РЕЙТИНГУ АНАЛІТИЧНИХ
ЦЕНТРІВ ЗА 2014 РІК**

Повідомлення розіслані на початку грудня 2014р.

Період розгляду проекту експертними радами завершився у грудні 2014р.

256 South 36th Street
201 Lauder-Fischer Hall (головний офіс)
101 Lauder-Fisher Hall (офіс)
Philadelphia, USA 19104-6305
Телефон: (прямий): 215 746-2928, (головний) 215-898-1215

Шановний Джордже,

Сподіваюся, у вас все добре. Процес складання рейтингів на 2014р. закінчено. Тепер я прошу у членів експертної ради допомоги в доопрацюванні проекту Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів за 2014р. Будь ласка, вкажіть будь-які питання, які, на вашу думку, повинні бути донесені до моєї уваги, і будь-які коригування в рейтингах, про які ми маємо знати, до публікації доповіді Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів-2014.

Зокрема, звертаюся до вас з проханням вивчити список провідних аналітичних центрів за наступними двома категоріями: (1) Провідні аналітичні центри Латинської Америки та (2) Провідні аналітичні центри з питань міжнародного розвитку, і повідомити мені про будь-які виявлені помилки, похибки перекладу та інші проблеми, які нам необхідно виправити.

Крім того, я хотів би знати вашу загальну оцінку якості та точності рейтингу стосовно двох категорій, і ваші рекомендації щодо коригувань рейтингу на цьому етапі.

Ми закінчуємо роботу над остаточним варіантом доповіді, і я хочу бути впевнений у відсутності серйозних проблем з рейтингами. Заздалегідь дякую за допомогу в складанні рейтингу.

З найкращими побажаннями,

Доктор Джеймс Дж. МакГанн
Заступник директора Програми з міжнародних відносин,
Інститут менеджменту та міжнародних досліджень імені Лаудера,
Директор програми «Аналітичні центри і громадянське суспільство»,
Уортонська школа бізнесу та Школа мистецтва і науки
Університет Пенсильванії

201 Lauder-Fischer Hall (головний офіс)

101 Lauder-Fisher Hall (офіс)

256 South 36th Street

Philadelphia, USA 19104-6305

Телефон: (прямий): 215 746-2928, (головний) 215-898-1215

Інститут Лаудера: www.lauder.wharton.upenn.edu

Програма «Аналітичні центри та громадянське суспільство»: www.gotothinktank.com

Про програму «Аналітичні центри та громадянське суспільство»

Мета програми Інституту Лаудера в Університеті Пенсільванія «Аналітичні центри і громадянське суспільство» (ПАЦГС) – вивчення ролі аналітичних установ, які спеціалізуються на проблемах державної політики, діяльності держав та організацій громадянського суспільства в усьому світі. В рамках ПАЦГС (її часто називають «Аналітичним центром по аналітичним центрам») досліджується еволюція ролі та характеру зазначених наукових організацій. За останні 25 років у рамках ПАЦГС була розроблена та ініційована серія глобальних ініціатив, які сприяли подоланню розриву між наукою і політикою в таких найважливіших сферах, як міжнародний мир і безпека, глобалізація та державне управління, світова економіка, екологічні проблеми, інформація і суспільство, боротьба з бідністю, медицина та здоров'я населення світу. Ці спільні зусилля міжнародного масштабу спрямовані на створення регіональних і міжнародних мереж аналітичних структур і спільнот політичної спрямованості, що сприяють підвищенню якості політики, а також зміцненню демократичних інститутів і громадянського суспільства у світі.

У рамках низки спільних проектів і програм ПАЦГС співпрацює з провідними вченими та практиками з аналітичних центрів та університетів і складає щорічний Індекс-рейтинг аналітичних центрів, що є рейтингом провідних аналітичних установ світу з ряду категорій. Ця робота ведеться за сприяння понад 1 900 установ та експертів з друкованих та електронних ЗМІ, наукової спільноти, громадських і приватних спонсорських організацій, а також державних структур з різних країн світу. У нас налагоджені тісні зв'язки з провідними аналітичними установами планети, а наш щорічний Індекс аналітичних центрів використовується вченими, журналістами, спонсорами та громадськістю для пошуку і встановлення контактів з провідними центрами вивчення державної політики в усьому світі. Наша мета – підвищити популярність і якість роботи аналітичних центрів, а також інформувати громадськість про ту важливу роль, яку вони відіграють у діяльності держав і громадянського суспільства на всесвітньому рівні.

З початку діяльності в 1989р. ПАЦГС зосереджувалася на зборі даних про аналітичні центри, вивченні тенденцій їх розвитку та тієї ролі, яку вони, як актори громадянського суспільства, відіграють у політичному процесі. У 2007р. в рамках програми було розроблено концепцію всесвітнього індексу аналітичних організацій і почалося його складання. Ціль цього проекту – виявлення і визнання кращих центрів передового досвіду в усіх сферах політичних досліджень та в усіх регіонах світу. Сьогодні ПАЦГС здійснює програми технічної допомоги та сприяння розвитку аналітичних структур у 81 країні. Наразі ми працюємо над створенням регіональних і глобальних мереж аналітичних центрів, що має сприяти їх співпраці та виробництва нехай скромного, але реального «асортименту» суспільних товарів. Наша мета – формування стійких партнерств на інституціональному та державному рівні за рахунок залучення та мобілізації аналітичних центрів, що продемонстрували свою здатність проводити якісні політичні дослідження і впливати на думки та дії еліт і громадян заради суспільного блага.

Інститут менеджменту та міжнародних досліджень імені Лаудера

Інститут менеджменту та міжнародних досліджень імені Лаудера пропонує ступінь магістра в галузі міжнародних досліджень і проводить фундаментальні та політично орієнтовані дослідження з актуальних проблем економіки, політики та бізнесу. Інститут організовує щорічну конференцію, яка збирає разом академіків, практиків і політиків для дослідження проблем світового масштабу, таких як фінансові ризики, стійкість розвитку, гендерна нерівність і майбутнє держави.

Університет Пенсільванії

Університет Пенсільванії належить до Ліги Плюща (*Ivy League*), має історичний досвід інновацій в міждисциплінарній освіті та науці та дуже високі вимоги до прийому студентів. Університет Пенсільванії – це науково-дослідний інститут світового класу, розташований в мальовничому кампусі посеред динамічного міста. Заснований Бенджаміном Франкліном в 1740р. й визнаний першим університетом Америки. На сьогоднішній день Пенн залишається всесвітньо відомим центром зі створення та поширення знань. Університет служить прикладом для колег-дослідників та університетів у всьому світі.

Наша команда дослідників

Директор програми

Доктор Джеймс Дж.МакГанн – провідний професор Інституту Лаудера Уортонської школи бізнесу та Школи мистецтва та науки в Університеті Пенсільванії. Посідає також посаду директора Програми «Аналітичні центри і громадянське суспільство» (ПАЦГС) Університету Пенсильванії. Займається вивченням тенденцій і проблем, з якими стикаються аналітичні центри та політичні діячі в різних країнах світу, а також дає поради і надає технічну допомогу аналітичним центрам, урядам, державним і приватним донорам з метою підвищення якості та посилення впливу політичних досліджень. Крім того, МакГанн є науковим співробітником аналітичного центру у Філадельфії – Інституту зовнішньополітичних досліджень. До приходу на роботу в Університет Пенсільванії доктор Макганн обіймав посаду доцента на кафедрі політології Університету Вілланова, де він читав лекції з міжнародних відносин, міжнародних організацій і міжнародного права. Наразі його

наукові інтереси охоплюють: дослідження з оцінки глобальних тенденцій у сфері безпеки та міжнародних відносин; роль аналітичних центрів у формуванні внутрішньої та зовнішньої політики США; консультування аналітичних центрів і політичних діячів під час самітів БРІКС та Двадцятки з питань транснаціональних загроз і глобальної державної політики. Він є розробником та автором щорічного Всесвітнього індексу-рейтингу аналітичних центрів, який нараховує 6 603 організацій з усіх регіонів світу.

Доктор Макганн також консультував Світовий банк, ООН, Управління США з міжнародного розвитку, фонди Сороса, Рокфеллера, Макартура, Хьюлетта і Гейтса, Корпорацію Карнегі та уряди низки іноземних держав з питань, пов'язаних з роллю неурядових, політичних і громадських організацій у громадянському суспільстві США, країн, що розвиваються, та країн з перехідною економікою. Він був старшим віцепрезидентом Виконавчої ради у справах іноземних дипломатів (*Executive Council on Foreign Diplomats*), співробітником Програми з громадської політики Благодійних трестів П'ю, а також заступником директора Інституту Політики в Школі державного управління ім.Джона Ф.Кеннеді при Гарвардському університеті. Також він був старшим радником неурядової організації *Citizens' Network for Foreign Affairs* та Товариства міжнародного розвитку.

Серед публікацій доктора МакГанна: *Competition for Dollars, Scholars, and Influence in the Public Policy Research Industry* (University Press of America 1995); *The International Survey of Think Tanks* (Foreign Policy Research Institute 1999); *Think Tanks and Civil Societies: Catalyst for Ideas and Action*, під його редакцією спільно з Кентом Б. Уївером (Transaction Publishers 2000); *Comparative Think Tanks, Politics, and Public Policy* (Edward Elgar 2005); *Think Tanks and Policy Advice in the U.S.: Academics, Advisors, and Advocates* (Routledge 2007); *Global Trends and Transitions: 2007 Survey of Think Tanks* (Foreign Policy Research Institute 2008); *The 2007 Global Go to Think Tanks* (Foreign Policy Research Institute 2008); *Think Tank Index* (Foreign Policy Magazine 2009); *The 2008 Global Go to Think Tank Index* (IRP, University of Pennsylvania 2009); *Democratization and Market Reform: Think Tanks As Catalysts* (Routledge 2009), *Catalysts for Economic Growth and Development: The Role of Think Tanks in Brazil, Russia, India, China and South Africa* (CIPE 2009), *The 2009 Global Go to Think Tank Index* (University of Pennsylvania 2010), *Global Think Tanks, Policy Networks and Governance* (Routledge 2010), *The 2010 Global Go to Think Tank Index* (University of Pennsylvania 2011), *The 2011 Global Go to Think Tank Index* (University of Pennsylvania 2012), *Think Tanks and Global Policy Networks*, chapter in edited volume, *International Organization and Global Governance*, (Routledge September 2013), *The 2012 Global Go to Think Tank Index* (University of Pennsylvania 2013), *Think Tanks and Social Development Policy: A Global Comparative Study* (Forthcoming, University of Pennsylvania Press 2013); *The Fifth Estate: Think Tanks and US Domestic and Foreign Policy* (друкується до появи 2013); *Think Tanks, Policy Advice and the Foreign Policy Challenges Facing Emerging Powers* (готується до друку в кінці 2014р.).

Наукові співробітники-інтерни

Дженніфер Кріно

Юсі Ду

Вільям Натаніель Роуз

Коко Ванг

ПРОГРАМА «АНАЛІТИЧНІ ЦЕНТРИ І ГРОМАДЯНСЬКЕ СУСПІЛЬСТВО» ©
2014, Інститут Лаудера, Університет Пенсильванії.

Усі права захищені. За винятком невеликих цитат, жоден фрагмент цього документа та презентації не може бути відтворений або використаний у будь-якій формі та будь-якими засобами, електронними та механічними, включаючи фотокопіювання, запис або внесення до системи зберігання і пошуку інформації, без письмового дозволу керівництва Програми «Аналітичні центри і громадянське суспільство».